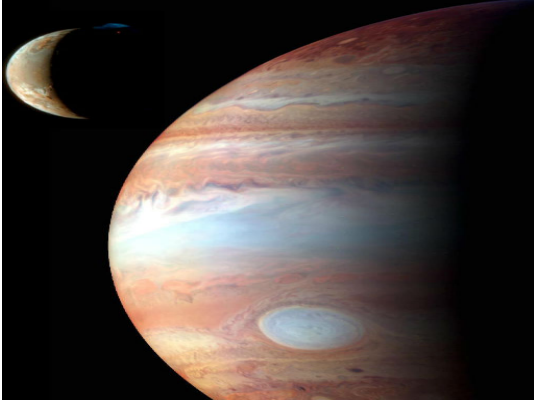

Gaia Dorment - (Mostra Parcial)

Alejandro Sanahuja Ten

Capítulo 1

Pròleg

L'incident.

_Què dimonis estàs fent? no pots obrir el portal des d'aquí, la tempesta, es cada cop més forta, en tots els sègles de tecnologia dels portals, mai s'han provat en aquest entorn. Per favor, tornem a la zona d'enviament.

No tenim temps Ayura, els de la Corporació, se'ns llancen al damunt. Si descobreixen que tenim la nova font per a portals, ens mataran! Va dir l'Edhora. Sempre s'espantava per qualsevol petit so, i tot i així, aquella poruga bibliotecària, va insistir a anar-hi amb l'última partida cap a Gaia, on amagar allò que quedava dels exemplars del cristall roig, de les urpes de la Corporació. Justament a Gaia, ella, tot i els seus nervis sempre en punta, amb tot el caos de les tempestes eternes, del desestabilitzat cel d'aquell, un dia blau, moribunds planeta. Qui anava a pensar que amb la recent caiguda de la seva germana, li agafarien aquest sobtats rampells de valentia.

_Aparta't una mica Ayura, obriré el portal. O això, o ens morirem aquí. No poden esbrinar on els hem amagat.

Aquell pic esmolat, castigat per vents i tempestes, de terra estèril, no podia ser un bon lloc, per obrir el portal i tornar cap a Ío. Tornar a casa. Era massa inestable per a la tan delicada operació d'obrir un forat de cuc. Pot ser que no ho entengués? amb el seu coeficient? Vaja una científica. Va pensar l'Ayura. Es penedia sense cap dubte, d'haver-la dut, però quina altra opció tenia? Li ho devia. El treball, i la missió, eren les millors cures, per a la depressió que patia per la sobtada mort de la seva germana.

_Molt bé, ja es comença a executar el programa d'obertura, els cristalls

blaus estan començants a brillar.

Espera Edhora Intentà cridar l' Ayura, però la maleïda màscara anti radiació, i la escandalosa tempesta elèctrica, no deixaven que es pogués sentir res a través del seu vell sistema de transmissió.

De sobte, el sistema ja s'estava iniciant, els cristalls blaus, clàssics, d'aquells que subministrava la Corporació, estaven un cop més emetent sub energia i plegant l'espai-temps, per obrir un portal, que els permetria sortir d'allà, avanç que els Esquadrons de la mort, els trobessin. Si ho feien, els torturarien, sens cap dubte. Va pensar l' Ayura. Necessitaven traure'ls on estaven els cristalls rojos amagats, l'única alternativa al seu monopoli de cristalls blaus per a portals.

L'activitat de la tempesta, es va tornar frenètica. Es va abatre sobre l' Ayura i l' Edhora. Haurien mort, si no hagués estat pels seus vestits blindats, anti radiació, gas i electricitat, imprescindibles, per poder xafar Gaia.

_Merda, hem que sortir d'aquí...!

El portal s'havia obert, una esfera, gran fins aplegar als 2 metres de diàmetre, negra, com una nit sense lluna, incapaç d'absorbir o reflectir cap llum, quedà esperant a que la entravessessin per a tornar.

_Va, corre!

Alguna cosa va passar, un flaix blavenc, ràpid, en un segon. No eren els Esquadrons de la mort, aquets no emetien flaixos, tan sols massacraven. Alguna cosa havia caigut sobre l'esfera, l' Ayura ho va veure pel rabet de l'ull, mentes intentava donar indicacions amb les mans a l' Edhora, per a que correguera ja cap a l'esfera del portal.

Un fort vent, començà a bufar des de l'esfera. Els impulsà cap enrere. En tots els anys de contrabandista, i activista anti-Corporació, l' Ayura mai havia vist un portal que fes això, i n'havia fet servir centenars, des de la seva més jove edat, quan l'enviaren a l'escola des del centre puericultor dels gels de la lluna Europa.

Què ha estat això? Preguntà. L'esfera, havia començat a emetre flaixos ràpids amb violents vents. Tremolava com una fulla, s'empetitia i eixamplava tota ballaruga, perdent la forma esfèrica, com si fos un caramel mig fos.

_Un raig..., un raig de la tempesta, li ha caigut a sobre! Va xisclar l' Edhora.

_Què dius?

_Que Gaia, ens ajudi.... Coooooooooreeeeeee!

Capítol 1

Un món surrealista.

Un altre examen més sense sort.

En Marco, no es que li caiguessin del cel les ofertes de treball precisament. Qui hauria de voler un professor de matemàtiques de 45 anys a aquelles altures? La seva última esperança, eren les oposicions, i mai aconseguia res.

La seva ex dona, li digué un dia que no s'hauria de rendir, ella no ho feia. I un mes després, va demanar el divorci. La cosa tenia gràcia.

Després de l'arribada de la crisi, que el deixà sense treball, al Marco no li va quedar més remei que moure's. Havia recorregut tota Itàlia amb aquell Fiat tan atrotinat. Havia fet de tot, cambrer, neteja piscines. Inclòs, va arribar a emigrar a Alemanya. Però quan un grup de skins el van amenaçar, decidí deixa-ho córrer i tornar. Ara intentava el seu últim as a la màniga, fer-se un lloc al sector públic.

_Si ho hagués sabut, quan vaig guanyar l'or d'esgrima, fa 25 anys...

Sempre li venia el mateix pensament. Cada cop que una entrevista, no li sortia bé. "Tens un futur ple de possibilitats", li deia la seva mestra d'escola, allà a Florència, fa tants anys. Que equivocada estava. La mateixa fal·làcia, que li conten a tots els nens, inclòs avui dia.

_Prou, no haig de pensar en això. És quasi la 1:00. Haig de recollir la Carla de l'escola, o la seva mare em mata. Ja em deixa veure-la poc.

De nou un pensament frustrant. Van començar a arribar-li tot sovint, des que la seua ex, l'acusà de tenir el cap ple de pardals. Sempre l'acusava de ser una mala influència per la nena, amb tos aquells contes fantàstics tan durs, que sempre li contava abans d'anar a dormir, i que tan li agradaren també a ella, quan tots dos eren nens. Infantil i friki li va dir. Pot ser, amb la seva nova parella, un banquer, un paio estirat, que no reia ni que el matessin, li aniria millor, va pensar sarcàsticament. L'única cosa que el capficava, era la influència d'aquell imbècil sobre la nena. _Si tingues pasta_ va pensar _pagaria un bon advocat, per aconseguir la custòdia total. Vivint amb aquell paio, acabarà els seus dies anant a missa i votant

a la dreta, segur... .

Papa, papa,... per fi arribes Va dir la nena per la finestra del cotxe.

_Puja al darrere Carla, aquesta porta no s'obre.

_Val.

_Digues. Què has fet avui?

_El de sempre.... Em contaràs el final d'aquella història?

_La teva mare diu que són dolentes.

_No, això ho diu, el meu altre papa. Diu, que eixes històries son cosa de "pagans impurs".

La mare que el va parir. Puto beat cabró... . Va xiuxiuejar en Marco amb ràbia.

_Molt bé, te l'acabaré de contar ara, entre tant arribem a casa. Però no li ho contes a la mama, d'acord? A veure..., on ens vam quedar?

_Quan la bruixa bona, es trobe a la cel·la, una flor amb una fada a sota, espantada i mig amagada entre els pètals....

_Ah, si, però no era una cel·la, era una masmorra.

_Que és una masmorra, papa?

_Com una cel·la, però sota terra...

_El que sigui. Conta, conta...

_“Qui ets? preguntà. Però la fada no contestava, tan sols s'aferrava atemorida a la tija de la flor que creixia amb el raig de sol que s'escolava entre les esclatxes del 'finestró' de la masmorra”.

_Que és un 'finestró'?

_Bé, doncs..., és..., una finestreta. Una finestra petita. No interrompis.

_Perdó.

_Com deia.... “La fada, seguia mirant-la, i no deia res. Petita, petita, si em giro cap a la paret, parlaràs? Petita, petita, si tanco els ulls parlaràs? Mira, mira, he tancat els ulls. Em dic Wendy i sóc una bruixa bona, I tu, com et

dius?"

_ "Sóc una sílfide de la terra, ajuda'm per favor" _ xiuxiuejà.

_ "T'has perdut?"

_ "Les flors ja no creixen aquí, els homes dolents, construeixen aquest lloc a sobre d'elles, i la meva gent, tingué que anar-se'n. M'ajudaràs a trobar-los?"

_ "Petita, jo no puc sortir. Els homes dolents, no em deixen."

_ "Si t'ajudo, m'ajudaràs? Si et dono la meva última pols de sílfide, podràs sortir d'aquí volant"

_ "Petita, petita, si em dones això, seguiràs aquí? Si me dones això, no et quedaràs dormint per sempre?"

_ "En tant que la flor continuï aquí..."

_ Què passa Papa? segueix.

_ Espera un moment. Hi ha un embossament de trànsit monumental aquí. Seguirem en una estona.

_ Ohhh

Feia un segon, queia un sol de justícia, i en aquell moment, el cel s'havia tornat tot negre. *_Vaja quina tempesta_* pensà. Però alguna cosa no anava bé, se'n adonà que el cel, es feia cada cop més negre, fins fer-se negre nit. Fins i tot va tenir que encendre les llums. Va començar a ploure. En Marco, va posar el ulls com un mussol, quan se'n adonà que l'agua que queia era negra, como el petroli.

_Hòstia, hòstia, hòstia... Això és..., Això és... cendra? Por ser és el Vesuvi? Haurà entrar en erupció. Però les cendres poden arribar fins aquí? no ho sé.

_Papa, papa, que passa? tinc por.

Tranquil·la. Va dir, però la veritat era que la gent a reu, també s'estava espantant. Tothom començava a sortir dels cotxes, tot intentant esbrinar per què s'havien aturat tots en mig de l'avinguda.

Hem de sortir d'aquí. Surt per l'altra porta i dóna'm la mà. Si era un volcà, tindrien poc temps, necessitaven allunyar-se'n. No creia que el núvol piro plàstic arribés fins Roma gaire rapid. Estaven a més de 2 hores i escaig de distància de Nàpols, però no sabia segur, quant temps tenien,

era Matemàtic, no vulcanòleg.

Van començar a córrer entre els cotxes. Un tremolor de terra.

_I això...? Por ser es poden notar els sismes des d'aquí? Si que és estrany.

La gent començava a cridar. Senyalaven cap el seu darrere. Algun imbècil inclòs, va arribar a cridar: "Miracle"!

Puto fanàtic, és una erupció volcànica, subnormal. Va pensar.

Alguna cosa estava empitjorant, no sabia que era, la gent s'havia quedat paralizada, tot mirant enrere, direcció cap al cel.

_Serà el núvol piro plàstic, ja arriba, merda..., em pensava que tindriem més temps, d'aquesta no ens em sortim.

_Papa, què és això? va preguntar la Carla, al mateix temps que li feia estrebades a la màniga de l'americana, intentant que el seu pare es gires també cap enrere. En Marco, mirà cap on li deia, i el que veié, el deixà parilitzat. Era impossible que allò fora l'efecte d'un volcà. Una forma negra amb flaixos blavencs, començava a créixer molt per sobre dels seus caps. Cada vegada més gran. Aviat, alguna força invisible, va començar a xuclar-los, també els cotxes, inclòs les escombraries del terra, fins i tot l'aire. Tot començà a fluir cap a aquella forma titil·lant que creixia al cel. En un segon, tot es va quedar en silenci, como si s'hagués fet al buit. En Marco va parpellejar, i se'n adonà que estava donant voltes en l'aire. La Carla no hi era, s'havia soltat de la seva mà. No podia veure res amb claredat, tan sols llum al seu voltant amb vent, molt vent. Va estrènyer les parpelles per intentar veure millor, i el que aconseguí veure, fou terrible. Més gent que també volava al voltant d'aquella llum, cotxes, trossos sencers d'asfalt de la carretera arrancats de soca-rel, trossos de les cases de la mateixa ciutat. Quasi no podia respirar, el mareig i les nàusees s'apoderaren d'ell, no podia parar de donar voltes. Intentà cridar a Carla, però cap so sortí de la seva boca, com si estigues atrapat en una cambra al buit. Se'n adonà en uns segons que estava volant al dintre d'una espècie de remolí.

_Un tifó? Com és possible, que pugi arrencar trossos de la carretera? Haig de trobar la Carla.

Un cotxe volant per l'aire va estar a punt d'emportar-se'l per davant, per sort, no va ser així, li va passar pel costat pels pèls. En Marco tancà els ulls per pur pànic.

_Si és un somni, desperta d'una puta vegada. Com por ser que això passi

en ple centre de la ciutat?

Per fi, va obrir els ulls. Ja no donava voltes, la llum havia desaparegut, l'esfera també. Hauria pensat que possiblement havia sigut un somni, de no ser, perquè la ciutat, també havia desaparegut. Igual que la carretera, Carla i tot, a tot arreu. Es trobava estes a terra, panxa en l'aire. Aquell terreny no l'havia vist mai de la vida. Era dur, estèril i de roca cremada coberta amb cendra d'un color blanc lletós.

_Està clar, he mort i ara sóc a l'infern. Collons, quan se'n assabentin els putos capellans que tenien raó, no hi haurà qui els aguanti.

Intentà alçar-se, però alguna cosa anà malament. No podia respirar. Cada alenada d'aire, li abrasava els pulmons, s'ofegava, como si no hi hagués gens d'aire al voltant. Es va palpar la butxaca. Encara hi duia el mòbil.

_ Si estigues mort, duria el mòbil? Quina ximpleria_ va pensar. _No sóc mort._ Es va penedir d'haver tingut aquets rampells tan esotèrics. Quina vergonya, ell que tota la vida havia sigut sempre tan ateu. Va fer una ullada al mòbil, però no hi tenia gens de cobertura. Mirà al seu voltant, i entre la boira, va veure trossos de cotxes, cases, cadàvers, i gent en la mateixa situació que ell. Ja gaire bé no podia moure's, ni respirar gens. Mirà al cel. Estava totalment encapotat, amb uns núvols que no havia vist a la vida. Eren negres i grisos, i es movien a una velocitat esfereïdora. Entre mig, flaixos d'alguns llamps, com en una eterna tempesta elèctrica. A més a més, semblava que s'acostava.

_Anem a pams, haig que trobar la Carla, però primer, necessito saber que estic veient, sóc un científic, no puc posar-me histèric.

Ajuda, per favor cridà algú. Es va girar, i veié una nena estesa amb una dona. La nena, tenia la cara plena de sang. La dona intentava atendre-la.

_He trobat la nena, mal ferida. Un metge!

En Marco, se'n adonà de seguida que era la Carla. Intentà apropar-se, però ja estava paralitzat. De sobte sentí nàusees i va començar a vomitar sang dels pulmons.

_Feia un moment, no estava tan malament, alguna cosa aquí m'està matant, igual que a la resta d'aquesta gent. No em puc moure. On dimonis sóc? Un moment, un tifó? i aquest entorn tan distint? Aquestes restes tan humanes en aquest paratge tan inhòspit i rar?

Començava a veure-ho clar, la seva afició a la ciència-ficció, i la seva curiositat científica, li ho xiuxiuejaven. Havien estat succionats cap un altre planeta, a través d'un portal o plec a l'espai. Si era així, estava acabat. Ho estaven tots els que havien sobreviscut al portal. Les

condicions a l'entorn, no eren bones per a la vida, d'aquí que estiguessin ofegant-se.

Es quedà sense forces, i es va deixar caure al terra un altre cop, incapaç d'acostar-se fins on era la seva filla, tan sols a uns metres de distància. Estava començant a perdre la visió, quan va veure apareixes una tènue lluentor a l'horitzó. Es va fer més gran. Un helicòpter? No. No tenia rotor però sí un enorme globus. Semblava una espècie de dirigible, amb uns estranys símbols escrits als laterals.

Vaja, quins extraterrestres. Va pensar. _Viatgen amb zepelins.... Quin món més surrealista. _Va tancar els ulls, i es va fer la foscor.

Capítol 2

La casa de bojós.

_Qui creieu que són? i allò més important, què hi feien a Gaia, sense vestit de protecció, exposant-se a l'aire verinós.

_No ho sabem, però tenen un aspecte molt estrany. Ha vist capità? quina tonalitat de pell. És, canella.

_Això serà per la radicació...

_No, senyor. Com a metge, sé que aquesta tonalitat és de naixement.

_De naixement? De quina lluna venen? Quin és la seva raça?

_No hi ha ningú en condicions de parlar, han aspirat massa aire verinós. L'única cosa que sabem és que van aparèixer tots a la regió 23, després d'aquella estranya explosió.

_Sap què em sembla? Em sembla que són tots membres del grup terrorista AS64L. Digui doctor, a qui podem interrogar?

_Estan tots molt malament. Es moren. Encara que aquest home d'aquí, sembla tenir les constants vitals més estables, tot i que tampoc durarà gaire.

_Injecti-li els nanoides de regeneració AX24.

_Però Capità, la Corporació va restringir aquesta tecnologia sols per a membres de la companyia, i els seus associats de classe superior. Si se'n

assabenten que la utilitzem amb plebeus, ens executaran!

_Tampoc hauria de tenir-la aquí, i la té. Faci-ho, és una ordre, jo m'encarregaré que no se'n assabentin.

_Quan es despertí, avisi per a l'interrogatori.

_Si senyor.

Cops de porta, objectes lliscant, una punxada. Au! va pensar en Marco. Devia estar a l'hospital. Si, era això. Havia patit un accident amb la nena al cotxe, i estava delirant. Havia estat un somni mig inconscient per la commoció, i la quantitat d'històries de ficció i fantasia que tenia al cap. Si, devia ser això, pensà. _Esperem que la Carla estigui bé. Ara, em despertaré al llit d'un hospital, i el primer que veuré seran els neons del sostre i alguna infermera, que de segur serà rodanxona. Li preguntaré si Carla està bé.

En Marco obrí els ulls i... no hi veié cap tub de neó al sostre. Tan sols alguns globus lluminosos, que flotaven en l'aire. Sols flotaven en l'aire, sense cables, ni sujecció.

_Què collons...! cridà patint un ensurt. El sostre, formava part d'una cambra quadrada, amb inscripcions estranyes a les parets. El color no es distingia bé, pel to de llum esmorteïda de les flotants esferes. Semblava ocre. El sostre, hi estava ple amb travessers metàl·lics, plens amb cables mig podrits, els quals pràcticament s'aguantaven lligats alguns, mentre d'altres s'anaven desprenent. Tot plegat, semblava un vell decorat, per a una d'aquelles pelis futuristes ciberpunk de serie B.

_Això no té cap sentit! És real? Va palpar la llitera a sobre la que estava. Se'n adonà de seguida que estava lligat. Les corretges, eren d'un material que no havia vist mai. Semblava viu, quan es movia, s'estrenyia, i al quedar-se quiet, s'afluixava.

_La sensació, l'aire, el tacte de la llitera, les lligadures... Com a científic, no va poder negar que tot allò era real. Era impossible que un somni, fos tan lúcid.

Una porta dissimulada a la paret, s'obrí amb un xiuxiueig automàtic. Van entrar dos persones, amb un aspecte estrofolari, però increïblement humà per tractar-se d'alienígenes. Dos braços, cames, un cap, dos ulls... Però tenien diferències. La seva pell, era verda, encara que sense escames. Els seus cabells eren negres, o pot ser verd fosc, amb centellejos també verdosos. Els ulls de tots dos, eren ambarins d'un color intens. _No m'esperava que els alienígenes fossin tan humans._ Es va dir.

S'aproparen. Va poder-los veure millor. Un, més baix, portava una espècie de túnica blanca, al braç esquerre, portava una canellera amb instrumental, aparentment mèdic, subjecte en ell, com llapis en un estoig. No hi havia dubte, aquell era el científic.

L'altre, amb un aspecte, més dur i perillós, mirava en Marco amb una cara feroç. Era més alt i musculós. El seu aspecte, era encara més surrealista. Vestia un gipó de color gris, i uns calçons negres, que li arribaven fins als genolls, els quals ja quedaven coberts amb les botes de canya alta, com tretes d'una peli de mosqueters. S'hauria quedat aquí la cosa, si no fos pel gruixut cinturó que li travessava el pit des de l'espatlla dreta fins el maluc esquerre, el qual sostenia embeinada una..., espasa? si, era una espasa d'esgrima, però duia elements al mànec, desconeguts, aparentment electrònics, com un interruptor per alguna cosa. Les insígnies al seu pit, indicaven que es tractava d'algun tipus d'uniforme militar.

_Què n'opina doctor? està com embovat.

_No té sentit, els nanoides, regeneren els teixits en segons. Ja hauria d'estar bé.

Hola? Cóm es troba? Intentà preguntar-li el científic de la túnica. Però en Marco, no va entendre la pregunta. De fet, no entengué res del que digueren. L'idioma que parlaven fluidament, ni tan sols s'assemblava a l'italià florentí matern d'en Marco.

_Perdoni, què diu? no l'entenc. "Do you speak english?". Merda..., aquets alienígenes..., si parlessin al menys en Anglès, me'n sortiria.

_Què està remugant? Doctor, no es suposa que hauria de tenir totes les facultats mentals bé?

_Y així és, no ho entenc. És possible, que estigui parlant un idioma no classificat.

_No hi ha idiomes així a les 64 llunes de la confederació. No sigui estúpid! Aquest paio ens està prenent el pèl.

De nou parlaven entre ells en aquell idioma de sons estranys. En Marco, se'n adonà que seria impossible fer-se entendre, o preguntar on era la seva filla. Allò, es posava cada cop pitjor.

L'individu de l'uniforme estrany, cada cop xisclava més. En Marco intentava moure's frenèticament per deixar-se anar, cada cop més espantat, mentre veia com el militar, es tornava més violent i apropava la mà a l'espasa. De sobte, un moviment rapit. L'agafà pel coll, l'etzibà dos cops de puny. Estava lligat i no pogué fer res. El va fer sagnar, però curiosament, l'hemorràgia va parar de seguida. Xisclava coses

inintel·ligibles per en Marco, tan a prop, que començava a notar com l'escopia a la cara, amb cada xiscla.

_On és la base dels terroristes? On són els cristalls? Els amagàreu aquí, a Gaia, oi que sí? On? Què va ser aquella gran explosió? Confessa desgraciat. Sé que pots parlar el meu idioma, no guanyes res fent-te passar per imbècil. Parla, o t'executo aquí mateix, i probe sort amb algun dels putos subnormals, que trobarem amb tu al desert. Si t'importen els teus camarades, parla...!

_Per favor capità, calmi's...

_Tanca la puta boca. Porta aquí les unitats d'interrogatori". Anem a tallar aquest tarat trosset a trosset, fins que confessi.

_Que ha estat això?

La cambra es quedà a fosques. S'obrí la porta, una figura de moviments rapits, es va colar en la foscor. Moviment, forcejament, crits, sons de metall xocant, uns estranys puntets de llum suraven en mig de la foscor, al mateix ritme que els metalls es fregaven. _Por ser, eren les espases d'esgrima? I Aquells puntets? Pot ser, emetien llum per la punta?_ Va pensar.

El militar estava barallant-se amb la seva espada, en plena foscor. En Marco, no sabia què estava passant, es sentia desorientat, i fora de lloc totalment, sense saber com reaccionar, ni que pensar, ni que escoltar entre el caos regnant de crits i afirmacions en idiomes desconeguts. Ara sabia com es sentia aquell migrant africà que un cop va trobar al carrer, i amb el que no va poder entendre's. "Estos immigrants, sempre estan como embovats, a veure quan s'adapten", va pensar aleshores.

De sobre, un crit d'agonia. Alguna cosa pesada caigué a terra. Algú sortí de la cambra cridant, aparentment demanant ajuda. Tornà la llum, una dona aparegué en front d'en Marco. Era preciosa, la seva pell, era una tonalitat més clara que la dels homes, amb ulls ametllats, també d'un color ambarí intens, el miraven amb impaciència i alarma. Portava els cabells llargs amb els mateixos centellejos verds, arreplegats en una trena. Un uniforme, igual al del cadàver, però adaptat per fer cabre els seus suggerents pits. Sostenia una espasa a la mà dreta, plena de sang gotejant al terra. Al seu costat, el cadàver del violent militar, l'havia mort tot i que tots dos, portaven el mateix tipus d'uniforme.

S'apropà al Marco a corre-cuita.

No tenim temps. Estic compromentent la meva infiltració. De quin grup ets? Asociación Pro-gaia? AS64L? o treballes per als bibliotecaris? Li va preguntar la misteriosa dona, mentre el deslligava. Però en Marco, tampoc

aconseguia entendre-la.

_Ho...hola, em dic Marco Fiorentini. Co... com estàs? li preguntà en un ridícul intent per quedar bé, davant aquella dona de exuberant atractiu.

_No és necessari que segueixis amb l'estratègia de l'idioma inventat, som al mateix bàndol. Va, hem de sortir d'aquí. A estribord, hi ha un portal de evacuació, duu directament a la ciutat d'Uk en la lluna d'Ío. Utilitzaràs aquest. No et preocupis, el configuraré, per que et porti directament a la secció dels suburbis, amb els mostres camarades. Va! què fas? Alça't ja..., si ens veuen aquí tindrem problemes.

Capítol 3

La nena i el presidiari.

La Carla, despertà en una cel·la quadrada, d'aspecte estrany. Es trobava fatal, no podia moure's. Mirà al voltant, però tot era boirós.

_Ei, Feiho, què n'opines? El capità s'ha desentès dels moribunds. Podem vendre-la.

_Tot just té 10 anys. Qui l'ha de voler? _Li contestà el carceller Feiho al seu Company.

_Por ser algun porc. O algun comerciant sense fills. L'epidèmia de fa tres anys, deixà molts sense.

_Deixa ja de somiar, mira, s'està morint.

_No, mira, tinc això.

_AX24? L'has furtat de la infermeria? Què pot ser, vols que ens matin? ets boig!

_SHHHHH

_El metge acaba de traure 2 ampolles, i l'imbècil s'ha deixat una a sobre la tauleta. Se n'ha anat corrents ves a saber on, el molt ximple. Ha estat mooolt fàcil. Mira, la injectem, es recupera, i la venem junt amb el que queda, dels nanoides de l'ampolla.

_No, això no, la Corporació amaga les patentes mèdiques amb gelosia, no li agrada això de compartir. Seguiran el rastre, segur. Ens faran a trossos, i després els seus sequaços dels mitjans de comunicació ens presentaran com a terroristes també, a Onirovisió i a Júpiter-net. Què passarà amb la

meva dona aleshores?

_Mira que n'arribes a ser melodramàtic... Està béeee, la tornaré. Quan la injectem, deixaré la resta a la infermeria. Content?

_Ho promets?

_Escolta, no em fotis! Ja t'he dit que ho faré, cony!

El carceller, portà la pistola dispensadora, que usava habitualment, per a les seves pròpies drogues. Entrà a la cel·la amb conter, però tant s'hi valia, la Carla ja estava mig inconscient. Li quedava poc temps de vida.

Un somni. Carla somià, que es trobava amb la fada de la història que el seu pare encara no li havia acabat de contar. Va ser un somni agradable. El va trobar a faltar, quan despertà de sobte. No sabia on era. La cel·la feia pudor, estava bruta, i les parets, semblaven traspuar òxid. Sols tenia un poal per a les seves necessitats.

_Papaaaaa! Papaaaaa! Papaaaaa! Xisclà entre plors.

Tanca la boca mocosa, no m'obliguis a entrar aquí i deixar-te el cul nou! Cridà una forta veu des de l'altra banda d'una espècie de porta dissimulada a la paret.

Es va posar a plorar, tapant-se la boca, sabia que si la tornaven a sentir, podria passar-li alguna cosa pitjor que a la bruixa bona de la seva història. Es quedà estesa a sobre d'aquell jaç llardós, i es quedà mig adormida, tot esperant trobar-se un altre cop amb la fada.

_Ja has tornat l'ampolla?

_Siii, no t'amoïnis. Ara podrem vendre-la i ens farem d'or...

_Ei..., què ha estat això?

_La llum se'n va anar de sobte...

Feiho, vigila les cel·les. Vaig a veure què passa. Putos dirigibles, són tan vells que al final ens estavellarem tots... Xiuxiuejà a contracor el carceller.

La llum roja de l'alarma, s'encengué de sobte. _Alarma! Han mort al capità! Alarma! Alarma!_ Xisclà el metge pels passadissos de les presons, després d'encendre-la.

Tornà la llum. En Feiho, es quedà paralitzat, al veure una de les cel·les obertes. _Merda!_ Cridà. Després, un tall ràpid, des del darrere. Mirà les

seves mans, el seu pit, el terra..., tot estava cobrint-se amb sang, la seva pròpia sang. Li ratxava del coll. L'hi havien tallat d'un ràpid moviment. El Feiho, se'n adonà en segons, no podia respirar, es va desplomar com un pes mort.

Fill de puta... Cóm has sortit? Cridà el seu company que tot just tornava. Tragué el seu arma Llança Agulles, tecnologia habitual per als que no sabien usar l'espasa, i es disposà a detenir al pròfug, però aquest era molt més ràpid, que qualsevol. Avanç de poder apuntar, el carceller, ja havia estat apunyalat 4 vegades al ventre i 2 al cor. Aquelles últimes, el deixaren sec.

La Carla, tancà els ulls amb força, en un intent per amagar-se. Esperava que el desagradable carceller no entrés. Desitjava que el seu pare obrís la porta i de la mà, pogueren anar-se'n a casa. Desitjava que la seva mare, per fi la despertés, per anar a l'escola, en un d'aquells horribles dilluns. _Oh, fades del bosc... per favor, promet que seré bona._ Prometé la Carla.

Un xiuxiueig electrònic de la tanca, la comporta de la cel·la s'obrí. El carceller, ja ve. Sentí passos, la Carla es girà d'esquena, es tapà les orelles i tancà els ulls amb més força. Continuava sentint més passos, més a prop. Alguna cosa li tocà l'espatlla, la Carla cridà, d'un salt, es va estrènyer contra la paret tot abraçant la fastigosa manta del jaç, a un racó de la cel·la, tot substituint el seu peluix.

Per fi, obrí els ulls, espantada, es girà cap a la porta, sols mirant al terra. Veié uns peus, descalços, bruts, amb ungles descuidades. Eren d'algú massa preocupat per sobreviure, com per preocupar-se d'aquelles coses.

A poc a poc, fou alçant la mirada. Unes mans, cobertes de sang. Sang d'un altra persona. No duia ferides. La mà dreta, sostenia una cullera retallada, amb un extrem raspat i esmolat, como si l'haguessin gratat fins esmolar-la i convertir-la en un arma. Seguí alçant la vista. Unes espatlles fibroses, molts primes a causa de la malnutrició, brutes, uns cabells llargs, rossos color palla. La Carla seguí alçant la vista, veié un rostre que encara que hagués perdut el vigor a les galtes, per l'extrema primesa, encara conservava uns ulls afables.

Un home, d'ulls grisos, pèl llarg mol ros, quasi blanc arreplegat en una coeta. Una pell, no pàl·lida sinó blanca literalment, como la neu, o el paper. Carla pogué veure les seves orelles punxegudes, li recordava als elfs, que sempre veia a les pel·lícules que el seu pare sempre li ensenyava.

Un elf, un elf...! Cridà la Carla. De sobte, s'havia oblidat de la por.

Què et passa noia? Què són aquets aplaudiments? És el primer cop que veus un Bioroide? Fem fàstic a molta gent, des de la rebel·lió fallida de les IAs, que no poden ni veure'ns. Però és la primera vegada que m'aplaudeix algú. M'agrada. T'estic agraït. Va dir inclinant-se.

Ha vingut a salvar-me, senyor Elf? Preguntà amb un somriure a la cara.

_No entenc el que dius.

_Perdoni, ho pot repetir, per favor senyor Elf?

_Veig que no podem entendre'ns. Parles un idioma estrany, però pel meu anàlisi, veig que no és gaire complex. A partir de les definicions dels substantius i verbs, conjugacions i declinacions del teu idioma, podré processar-lo i fabricar el meu propi software de traducció, en minuts. No t'amoïnis, ara que tota la guàrdia està preocupada en perseguir qui hagi fet l'apagada, tenim temps.

L'individu estrany, es dirigí cap un extrem de la cel·la, i senyalà amb el dit la paret. La Carla no entenia. Seguí senyalant amb insistència.

_Que hi ha, senyor Elf? La paret?

“Paret”... Registrat. Seguí senyalant coses.

_Que pot ser és un joc? Això..., és el llit.

_“Llit”... Registrat. “Poal”... Registrat. “Porta”... Registrat.

Seguiren així durant una bona estona. L'individu, no perdia la calma, no semblava preocupat perquè més guardes tornaren i trobaren els cadàvers que havia amagat a la seva antiga cel·la. Va fer nombrar a la Carla, tot el que havia a la cel·la, i el que no hi havia, li ho va fer endevinar amb signes. Després, començaren amb verbs, i després, frases més llargues. La Carla, ho trobava divertit, era como aquell joc del cap de setmana amb els seus pares, on jugaven a endevinar paraules.

Bé, em pots entendre ara? Preguntà al cap de l'estona l'individu, amb un italià perfecte i sense cap accent.

_Sí senyor.

_El meu nom és Herelos de la Plana verda, però els meus amics, em diuen “Herel”.

_Jo em dic Carla Fiorentini, i tinc 10 anys. Molt de gust, senyor Elf.

_Res d'Elf. Què és un Elf? Sóc un Bioroide, un dels últims IAs que existeixen.

_Com un robot?

_Quina comparació més poca-solta..., ni tan sols ens assemblem. Bé, tan es val. Què fas aquí? I els teus pares?

La Carla, li contà, tot el que havia passat, des que sortí de l'escola aquell dia. En Herel, la escoltava amb calma. Semblava tremendament pacient i pacífic, si no fora pels cadàvers de la cel·la del costat, que deien just el contrari.

_Així doncs, dius que era una espècie de remolí... No tinc coneixement sobre aquest fenomen, ho sento, tot i que per la teua descripció, s'hi assembla als portals espacials que s'utilitzen per passar d'una lluna a un altra.

_Hem de trobar al pare. No l'has vist?

_No. En aquesta secció, no hi ha ningú més. Tan sols sabia que estaves tu aquí, perquè t'he sentit cridar, mentre foradava la paret, per poder arribar a l'altra banda de la tanca electrònica. Però no he sentit ningú més.

_M'ajudaràs a trobar-lo?

_Ho sento, però les meves prioritats, són unes altres. Pots buscar-lo tu mateixa, jo no puc ajudar-te més. He d'arribar fins al portal de babord, per sortir d'aquí.

_Em deixaràs Herel? Però si sols tinc 10 anys...

La meua germana, té la mateixa edat que tu, si fa no fa, i també està sola. Tenia quatre, quan la vaig deixar, per anar a buscar menjar. Vaig cometre l'error de sortir de la reserva, on acabà el nostre poble. Els Esquadrons, em trobaren i vaig acabar aquí. He d'anar a buscar-la.
S'alça, per anar-se'n.

_La Carla, començà a desesperar. El seu pare, sempre li deia: "Si no pots aconseguir alguna cosa, es millor aprofitar allò que et queda, en lloc de desesperar. Pot ser algun dia això mateix et porti fins la teua meta". El Marco, sempre li estava ensenyant dites d'aquesta mena a la Carla, la majoria no les entenia, però anava recordant-les.

_Val, espera, vindré amb tu. Por ser, trobarem al papa pel camí. Segur,

que ha d'estar per aquí.

En Herel, es va posar les botes que havien estat d'un dels carcellers, li anaven una mica justes, però millor això que seguir descalç. Va prendre l'arma, que havia quedat a terra, alguns carregadors, i amb la fastigosa manta, va fer un ponxo per a la Carla, foradant el centre per fer-li passar el cap, amb l'esmolada cullera.

_Què pot ser, dormen?

_No Carla. Són morts.

_Estan amb Déu?

_Segons les meves dades, i la meva experiència, els déus no existeixen. Segurament, estaran amb els cucs i les mosques, d'aquí poc. Ho sento Carla.

_ Bé, el meu papa també ho diu. Us assembleu molt...

_Tu creus? No tinc fusta de pare.

De forma acurada, avançaren pels corredors, tot vigilant a cada cantonada. A Poc a poc, es dirigiren cap a la part de babord del dirigible, on es trobava el segon portal d'emergència d'aquella nau.

Capítol 4

L'estranger i l'esgrimista.

_Escala continues amb aquest llenguatge estrany? Al final encara resultarà que no estàs entenent res del que dic, oi? No entenc per què t'han donat tanta importància, fins al punt de salvar-te tan sols a tu, amb els AX24.

Li xiuxiuejà la noia mentes es mantenien amagats a l'espera que el guaita, qui patrullava el passadís d'accés a la cabina del portal, passes de llarg.

Amb tot el sigil, aconseguiren obrir la porta del gran camarot, tot utilitzant la clau mestra que ella duia.

Era el camarot més ampli. El més gran de les instal·lacions d'aquell enorme dirigible. Al centre, una estructura composta de barres de metall amuntegades, formant un cub, quasi elevat en una plataforma quadrada, accessible per 4 rampes a cada banda. Al centre, i dintre del cub, en Marco distingí una lluentor blavenca. Semblaven uns cristalls, col·locats en

ordre, a dintre de una figura similar a un pentàcul, als vèrtexs dels quals, els cristalls, quedaven connectats amb uns receptacles, al mateix temps connectats amb cables que els proporcionarien alguna mena d'energia.

Atura't! qui va? Ceil, eres tu? Una veu, sortia d'una espècie d'altaveu, instal·lat sota una espècie de pantalla sense marc, la qual surava sobre una lent col·locada a terra, a un cantó del camarot. Ràpidament, la noia, es llançà sobre el dispositiu, i el destruï amb l'espasa.

_Merda, això és nou? No em puc creure que hagin instal·lat un sistema de vigilància nou i no m'ho comunicuessin. Bé, espero que estiguis content. Acabo de llençar a perdre la meva tapadora aquí. Ara hauré de fugir amb tu. El secretari general, es tornarà boig. Espero que tinguis informació que valgui la pena.

En Marco estava embovat mirant el gran camarot. Un lloc ple, amb tecnologia i ingenis totalment desconeguts per a ell. Estava plena de cables per tot el sostre, les parets, el terra, ... Hi sortien de les cantonades, i d'aquells ingenis estranys. Cables amples com el tronc d'un arbre, alguns d'ells fins hi tot treien fum, tots plegats, s'anaven ramificant fins arribar a ser fins com cabells, al estil de les embullades branques d'arbres encreuant-se, les unes amb les altres. I al centre de tot, es trobava l'estructura cúbica. Quina oportunitat d'avençar per a la humanitat._ Va pensar.

La jove seguia donant-li instruccions. No entenia que li deia, així que quasi no la escoltava. Ella empenyada al final, l'estirà del braç, per què es dignes a prestar atenció als seus simples gestos.

Queda't aquí, i no et moguis fins que obri el portal, entesos? Li va indicar.

En Marco tot observant, se'n adonà que hi havia una comporta circular al terra proper. Hi va fer una ullada. A través del cristall se'n adonà, que estaven sobrevolant a bastants metres d'alçada, el mateix terreny estèril sobre el que acabà panxa en l'aire la primera vegada, després de l'incident.

_Som al mateix zepelí que vaig veure avanç de perdre el sentit. La meva filla està allí baix! _cridà._ Eh, Eh, porta'm allà._ Senyalava amb escarafalls histèrics. En Marco intentà obrir la comporta etzibant-li cops al cristall, però no cedia. De fet, el mateix cristall es deformava i recuperava la seva forma després, amb cada cop que li etzibava. Una altra vegada un material desconegut per a ell.

_Estigues quiet! Ets boig? Si l'obres, entrarà l'aire verinós de Gaia. Ens mataràs a tots. Indicà ella tot intentant detenir-lo, estirant-lo per

l'espatlla, intentant allunyar-lo de la comporta.

Ell, L'agafà pel braç, intentant que l'escoltes inútilment.

_Escolta'm...! La meva filla està allà baix, haig de salvar-la. Sacsejant a la Ceil, cridava cada cop més.

_Ja n'hi ha prou!

Un cop directe al pòmul dret li arribà al Marco sense cap més paraula. Directe, fort. Més fort del que hagués sentit mai de la vida. Com si l'hagués colpejat un boxejador. Va caure al terra, sagnant abundantment pel nas i la boca, amb algunes dents tremolant.

Qui anava a imaginar que una noia amb els braços tan fibrosos i una figura tan eròtica, tingues aquella força? Pensà, mentre perdia el coneixement.

Ara tindrè que arrossegar-te. Puto histèric. Quina idea tan estúpida la meva al intentar salvar-te. El meu mestre em digué, que el meu esgrima devia ser tan sols per defendre'm. He hagut d'usar-lo, per matar al capità, m'has obligat a trencar eixa promesa, per res, no t'ho perdonaré. Li xiuxiuejà, agenollada al seu costat.

Alarma! Alarma! Intrusos en la sala del portal d'Estribord.... Indicà una veu electrònica pels altaveus de les instal·lacions.

_Merda..., he perdut massa temps amb aquest maleït idiota!

Ceil, començà a manipular frenèticament una de les consoles properes a l'estructura. _Va..., som-hi...._ Cridava, per a sí.

En un instant, els cristalls del centre de l'estructura, començaren a brillar amb la mateixa lluentor blava, però de forma més intensa. Poc després, una esfera negra, como una nit sense lluna i que no podia reflectir ni absorbir cap llum, començà a prendre forma dins de l'estructura cúbica, a sobre del pentàcul, on estaven col·locats els cristalls.

Capítol 5

Milva "Espasa espectral".

És de dia o és de nit....? No ho sé Va pensar la Milva, estesa a sobre el llit, al seu ampli departament a la luxosa zona nord d'Uk.

Era una de les millors espases de totes les llunes, tothom ho sabia. El membre amb més mèrits dels Esquadrons de la mort. Però això no impedí als administradors de la Corporació, deixar-la a la reserva. Oficialment, degradada pel seu gust per matar. Òbviament, era mentida, doncs el grup es dedicava justament a imposar l'ordre mitjançant la por, a base de matances.

Fills de puta..., m'han degradat a agent lliure, tan sols per posar al cap de l'esquadra, aquest maleït nen, fill de casa bona, de la Corporació. No tenen ni idea..., ni idea. No durarà ni tres dies. Es digué a si mateixa, mentre s'injectava un altra dosi d' "Agent blanc", com li deien a la droga tan de moda entre les classes adinerades, avorrides.

_Quina hora és?

I jo que sé? Ja pots fotre al camp. Fora! Li cridà a la noia, que havia alquilat la nit anterior, per que li escalfés el llit. La Milva, sempre havia preferit el mateix noi jove per les nits, però aquell cop estava malalt, així doncs tingué que conformar-se amb la seva germana, pot ser per això estava de mal humor.

BZZZZZ, un altre bronzit, des del seu injector. De nou s'administrava un altra dosi. Es va deixar caure al llit relaxada.

Milva..., Milva, desperti per favor. La noia, la sacsejava lleugerament, agafant-la per l'espatlla.

Què collons vols? Deixa'm en pau i fot al camp d'una maleïda vegada, o et tallaré el coll aquí mateix, puta fastigosa...! Li etzibà. La noia, espantada retrocedí, prengué les seves coses i fugí corrents. Sabia que era perfectament capaç de fer-ho. Doncs era una client difícil, qualificada al gremi del plaer, com "una guillada".

_ Oficial Milva de la Vall Celest?_ Va preguntar algú.

_ "Vaja..., Així que els sacsejos eren per això. Podria haver-me avisat, la molt..."_ Va pensar. Es donà la volta a sobre el llit i veié un home en posició militar just al llindar de la porta. Anava vestit amb el típic uniforme. Calçons i botes negres atzabeja, amb el braçalet blau al braç dret, amb el símbol de la Corporació. Llança Agulles en la cartutxera lligada sobre el seu pectoral dret i una espasa a sobre el maluc esquerre amb empunyadura daurada. Molt cara, sens dubte d'algú també de casa bona. Duia el cap rapat, cobert amb una caputxa d'una curta capa del mateix color, que li cobria sols fins a les espatlles, i amb expressió seria. Es tractava d'un destacat de la policia política, encarregats també de la burocràcia, administració, vigilància d'altres grups dins de l'estat i a més a

més de la coordinació en la repressió de la dissidència.

Què vols?

_Què pot ser, no és obvi? En aquest moment, està sent mobilitzada. I no em tutegegi per favor.

_Vaja.

Milva s'alçà feixugament del llit, trontollant davant del policia. Hi anava tota despullada.

_Escolti, tapi's una mica, vol?

_Per què? pot ser t'agrada alguna cosa del que veus i la teva santurroneria no ho suporta? _ Li preguntà amb un somriure murri a la cara, mentre es gratava el cap.

_Ha, ja m'havien dit, que era una creguda i insubordinada. Doni gràcies a que la central necessita la seva habilitat amb l'espasa, si no, l'hauria executat ara mateix...

L'individu, es quedà amb la paraula a la boca. La Milva es llançà a sobre d'ell, en menys d'un parpelleig, tot i estar encara sota la influència de les drogues. L'agafà pels testicles a través dels calçons. El policia, es quedà sorprès i sense forces pel terrible dolor, mentre intentava allunyar-la d'ell com podia.

_A veure si ens aclarim, puto imbècil... . L'últim que em va parlar així, el vaig esbudellar i el vaig penjar d'un pont. És la gràcia que tenim els agents dels Esquadrons. Ens paguen, i fem el treball, la resta del temps no ens poden dir ni "mu", així que tu ara tampoc. Et dono 3 segons, per a que m'amolles el que has vingut a dir, i si no m'agrada, t'arranco els ous i et llanço per la finestra. No t'amoïnis, som a la planta 200, hauràs mort dessagnat abans que el teu caparró rebenti contra el terra.

El policia, amb els ulls plorosos, estrenyent les dents, i mig ajupit, tragué tot tremolant la carta d'una butxaca al seu cinturó, entre l'espasa i el Llança Agulles.

"Ordres per a membres de l'Esquadró de la mort': Corporació Júpiter.

S'ordena, a l'agent lliure: Milva de la Vall Celest, àlies 'Espasa Espectral' que es presenti a les 65:00 hores, al quartell general de la secció sud d'Uk, per a rebre més instruccions sobre la seva nova missió.

Signat:

Milek de la Lluna Negra.

Coordinador general"

Dispensi se...senyora... Podria deixar-me anar? Va preguntar el suat policia.

Milva, distretament, el soltà mentre rellegia la carta. El policia, tot trontollant, es dirigí cap a la porta quasi agafant la plorera de por, per desaparèixer rere ella.

Bé per fi, una mica d'acció. Va pensar, mentre vomitava al terra, tot el que unes hores avanç havia menjat, a mode de joc sexual, amb aquella prostituta.

_Merda, no m'hauria d'haver mogut tant. L'"Agent blanc" i l'activitat física, no hi congenien mai bé.

Eren ja les 60:00 hores tocades. La Milva, se'n adonà que tan sols tenia 5 hores per recórrer la immensa ciutat, fins al quartell general de la secció sud. Es va posar en moviment de seguida. Es donà una dutxa ràpida per intentar espavilar-se, mentre es mirava a l'espill i així assegurar-se de no tenir els ulls unflats. Era una dona atractiva, jove d'uns 25 anys, amb els seus cabells verds clar, la seva pell olivàcia, i els seus ulls verds, tan típics de la Lluna Ganímedes on va nàixer. Encara en plena forma. Ulls posseïdors d'un atractiu captivador per als homes de la ciutat, si no fora que tots sabien que estava com un llum.

Es recollí els cabells en una gruixuda trena, es perfumà abundantment però sense passar-se, es col·locà l'uniforme dels Esquadrons i la seva millor espasa, la de l'empunyadura de cristall. Havia de donar-li bona impressió al coordinador general. Aquet no era com un simple policia. Millor era no fer-lo enfadar.

Cinc minuts després, ja estava en camí. Tenia 2 opcions, prendre el portal públic, per anar a la secció sud directament. _Mala idea_ Va pensar. _Els portals públics, estan plens a vessar de xusma fent cua, mentre els policies els demanen els papers per poder passar a través d'ells. Ni boja faig cua com una ximpleta._ Sens dubte, preferia pagar i usar els portals VIP, no sols privats, si no restringits per als destacats, gent de classe alta i nou rics.

Amb el seu sou i la seva acreditació de "destacada", no tindria cap problema. L'única pega, era que aquell portal, no portava cap a la zona sud d'Uk, duia fins al nivell 3 per prendre l'ascensor orbital, que sols necessitaven els directius de la Corporació. Hauria de fer un transbord,

amb la consegüent pèrdua de temps.

Va arribar al portal VIP conduint com boja, la seva moto-monocicle. Prengué el segon portal des de la secció 3 a les 64:00 hores, i 20 minuts avanç de l'hora de la cita, ja era allà, afortunadament sense suar gaire.

Just a temps, cony, que bona que sóc Va pensar.

Benvinguda, l'esperàvem La rebé en Milek, el Coordinador general. Desgraciadament, la Milva no estava sola, també havien arribat altres 2 agents lliures. No va poder evitar sentir-se desil·lusionada.

_Senyors, la situació, és la següent... A les 45 hores, s'ha produït un atemptat en un dels dirigibles de vigilància en la superfície de Gaia. El capità de la nau número 5, ha estat assassinat. La nau, ha tornat ja, pel portal general de transports, no sembla haver sofert danys en l'estructura.

Podem parlar amb els testimonis? Preguntà un dels agents llibres de la competència.

_Ho sento, la tripulació, ja ha estat executada com a càstig, i per ajudar en la desinformació dels mitjans de comunicació. Ens convé que tothom cregui que els terroristes van massacrar-los a tots. Les denúncies de la gent us ajudaran en aquesta feina.

Què sabem? Preguntà la Milva.

_Els informes són confusos. A jutjar pel testimoni del metge, sembla que algú des de l'interior, possiblement un espia, va atacar al capità en ple interrogatori d'un dels membres de les organitzacions terroristes "AS64L", o "L'associació Pro-Gaia", o el "gremi de bibliotecaris clandestins". Segurament per rescatar-lo.

La seva missió, consistirà a trobar, o l'infiltrat que pel que sabem també ha fugit de la nau, o al terrorista rescatat. Han de ser interrogats respecte la ubicació de certs cristalls per a portals. La resta de dades, són classificades.

_Es sap, cap a on van fugir?

_Cap a Calisto, i aquí, a Ío. Els sistemes, detectaren l'obertura dels dos portals d'emergència, avanç que la nau travessera el portal general de transports. El de babord i el d'estribord. Un apuntava cap a Ío, encara que no es sap on exactament, les dades foren encriptades, estem treballant en això. Poden començar pels suburbis, aquesta gentola, sol agradar-los la xusma. L'altre portal, apuntava cap a Calisto. Les dades, també foren encriptades, en aquesta ocasió amb tècniques diferents, més hàbils. Això

ens fa pensar que es tractava de dos grups diferents. Per això us hem cridat a vosaltres, els millors. Hem d'esbrinar que saben. Què tenen d'especial aquells cristalls per que necessitin mobilitzar 2 grups. A banda, també han d'esbrinar la ubicació dels anomenats cristalls.

Nois, en marxa, el president de la Corporació estarà content, si li donem resultats de seguida Digué fent palmades, per donar-los ànims.

_Vostès dos aniran a Calisto, tenen ja un portal ocult preparat. I vostè Milva, anirà cap als suburbis.

Es va quedar de pedra al sentir allò. _Per què aquells dos homes podien recórrer els enormes espais oberts de Calisto, i ella acabar untada amb la merda pels suburbis?_ Va pensar, estrenyent els punys amb frustració. Tot fora per ascendir en la piràmide social. No era de bona família ni tenia influències. Necessitava un bon recolzament financer per al seu abusiu estil de vida, però també per tenir un raconet per a la vellesa. I si per això, havia d'olorar escombraries, excrements o matar uns quants esparracats. Quina importància tenia? Allò no era res per ella.

Capítol 6

Un nou món.

El Marco començava a despertar. Havia estat colpejat per una dona, es sentia humiliat, no tenia gens de ganes d'alçar-se. Tot un cúmul de sensacions al seu voltant, i sentir una veu femenina, va fer-li recobrar la consciència a poc a poc. Gotes d'aigua freda, li queien sobre la cara. Semblava que començava a ploure, però, pluja de quin món? es preguntà. El terra, estava humit. Una catipén a escombraries, li arribà de sobte junt amb olors d'espècies i menjar que no havia sentit mai de la vida. Feia hores que no menjava res. Però, per a què? es sentia deprimit, sense ganes de res més que quedar-se allí estès. Havia perdut la Carla, i s'havia perdut ell mateix, en un món estrany d'on, possiblement no podria tornar. I encara que ho fera, com explicar el que havia passat? El prendrien per boig, o acabaria en un laboratori de proves, per haver tingut contacte amb extraterrestres. Això si no els havien donat per morts. L'incident que els portà fins allà, havia provocat prou destrosses, a jutjar pe les runes que volaven amb ells, durant l'incident del remolí negre. De fet, la resta de víctimes havien mort verdaderament, enverinats per l'estrany aire d'aquell món de cel violent.

Un cop de peu a la cuixa dreta. Era aquella noia estranya. No entenia el que deia, segur que sabia que estava despert i exigia que s'alcés.

Fins quan penses continuar sent una càrrega? Va, alça't d'una maleïda vegada! Li cridà. En Marco, no volia, però va treure forces d'alguna banda, i començà a incorporar-se. Esperava patir dolors a les articulacions per estar tanta estona, estirat a sobre d'un terra humit, però sorprenentment no va ser així.

Un moment Li demanà. Mentre intentava desfer-se de les dents trencades pels cops. No era convenient que se les empassés. Va buscar amb la punta de la llengua i amb els dits. Res, totes les peses dentals estaven bé.

Quina cosa més rara, juraria que me n'havia trencat 3 o 4 dents. Tampoc notà el sabor de la sang, ni el nas aixafat, com avanç de caure. Estic sorprenentment bé... Pensà. Una altra cosa que no entenia. En Marco ja havia renunciat a fer-se tantes preguntes i no tenir a ningú a qui fer-li-les. Sols li preocupava el destí de la Carla. Estava segur que seguia viva.

Som-hi. Som a prop de la pròxima biblioteca clandestina. Va dir la Ceil.

_Per cert, em dic Ceilia del Bosc Verd, encara que tothom en diu Ceil. Suposo que no m'entens oi?

Al Marco li semblà que la noia intentava presentar-se. Així que va fer el que tocava.

Hola, em dic Marco Fiorentini. Va dir espai, mentre s'assenyalava el pit amb el dit.

_“Maggo”?

No, “Marrrrco” Indicà, negant amb el cap.

“Marrrrco”... Així que et dius “Marrco”. Un nom original. Bé, segueix-me. Li digué, mentre li feia senyes amb la mà._ Quedar-se aquí més temps és perillós. Els drons, ens poden localitzar.

En Marco, no tenia més remei que seguir-la. Si es perdia allà, mai podria trobar la Carla. I la Ceil semblava bona persona, l'havia ajudat a escapar d'on fora que estiguessin. L'havia deixat estabornit d'un cop, però, què dimonis, s'ho havia merescut. Estava totalment histèric, per la pèrdua de la nena. Reflexionà.

Per aquí. Indicà la Ceil. Estaven entravessant un llarg carreró. Era estret, i les parets estaven descuidades, grises, quartejades i amb marques d'humitat que regalimava. En Marco es fixà millor entre les ombres del carreró nocturn, tot il·luminat per esferes fluorescents flotants de llum esmorteïda. Tots dos costats del camí, es trobaven plens amb

caixes plenes del que semblaven deixalles electròniques. A mitja altura del carreró, veié que les parets estaven travessades per cablejat i dispositius vells, que acabaven amuntegant-se uns a sobre d'altres, com si durant el transcurs del temps, hagueren anat modernitzant equipaments, sense traure els antics. Una amalgama de diferents períodes tecnològics, apinyats en un petit espai. Igual que aquella sala d'interrogatoris, molts trossos d'aquelles instal·lacions, ja estaven descomponent-se per pura vellesa, i començant a col·lapsar.

Mentre caminaven, en Marco li paregué veure el que semblaven pròtesis mecàniques per a parts del cos. Estaven amputades, descolorides i velles, engruixant per fora de les velles caixes de deixalles. S'ajupí per mirar millor. Patí un ensurt, quan trobà el que semblava una bossa amb ulls artificials.

_Què fas? _Li preguntà_ Va, no t'entretenguis. T'interessa això? No són més que escombraries. Implants barats inservibles, fets per la classe treballadora dels suburbis. No duren gaire, o es trenquen o l'usuari mor per la infecció d'una implantació barroera. Des de la plaga de la "degradació" que atacà fa alguns anys, molts necessiten canviar algunes parts dels seus cossos, però la clonació d'òrgans sans o la tecnologia de nanoides, les autèntiques solucions, la Corporació les amaga a les masses, o les deixa a preus prohibitius, sols a l'abast dels destacats o membres de l'estat. Es tan injust... La meva mare va necessitar una mà nova. Un cibermetge incompetent, la implantà una feta amb materials barats. Se li gangrenaren els enllaços interns, i va morir. Jo tan sols era una nena. És un dels motius pels que em vaig posar a treballar per a l'AS64L com infiltrada en la Corporació. Bé, ja hem perdut prou temps, va_ Li digué, estirant-li de la corbata.

Seguiren caminant fins al final del carreró, que desembocava al carrer principal. El centre, era travessat, no per una carretera, si no per un canal d'aigües ennegrides i pudentes, que continuava al llarg del carrer, fins desembocar en un llac, o pot ser un mar a la llunyania. Canoes Metèl·liques carregaven persones i materials d'un costat a un altre del canal, conduïdes per barquers que les impulsaven amb tècniques, similars a les que havia vist a Venècia. La gent no era menys estranya. Vestien de formes descuidades, de diversos colors, però sempre apagats, per l'antigor de les robes, i sempre ennegrides, per algun tipus de contaminant en l'ambient, o simplement per no rentar-les. Tots o pràcticament, es tapaven els caps amb barrets trenats, en forma de tronc de con, sobre tot, pel plugim que començava a caure des que en Marco despertà al terra. Es fixà que la gran majoria, també, tenien alguna cosa artificial als seus cossos. Els ulls, braços, mans, cames o peus. Inclòs arribà a veure un, amb un estrany cos cibernètic, com una armadura composta de plaques, amb el cap com únic element orgànic enganxat.

Com és que tu no tens eixos problemes? Intentà preguntar-li a la Ceil, mentre caminaven, parlant esplai i amb senyes.

No puc entendre't Va dir. La Ceil. Es fixà en que en Marco, es senyalava la mà, després a la gent i després a ella.

Ah, pot ser preguntes per què no he necessitat cap implant? En realitat, sí que el necessito Va dir assenyalant-se l'ull dret. En Marco es fixà millor, era d'un color Àmbar més fosc que l'esquerre.

Es cibernètic també Digué.

El Marco es va quedar amb els ulls com un mussol, quan se'n adonà de la diferència subtil de color.

_ No vaig poder permetre'm uns clonats. M'he partit el cul per a eixos desgraciats de la Corporació, però van dir que sense tenir medis suficients, ni ser destacada, ni tenir família de classe alta, no pensaven donar-me res. Així que li ho vaig demanar als de l'organització, em pagaren aquest i un bon ciber-metge, que fes l'operació bé, per prevenir la gangrena. Aquell fou el punt determinant que va fer-me decidir a treballar per a ells. Per cert, saps que t'estic contant tot això, sols perquè no pots entendre'm, oi? si no fos així, mai ho faria. Al cap i a la fi, no sé qui ets.

Arribaren a una zona del carrer més ampla. La quantitat de gent es multiplicava. En Marco començà a ensumar de nou les espècies i el menjar. A tots dos costats del canal, es desplegaven paradetes de menjar especiat, en vaporosos fogons. La gent s'acumulava en elles, i s'asseia als petits banquetes de fusta, en una improvisada barra que en formava part, per a consumir la seva compra. Estaven travessant una espècie de mercat. En Marco observà que tot aquell menjar era fresc, abundant en verdures que semblaven plaques de llim i carn que semblava d'estranyis sauris. Tot el menjar, estava especiat en abundància. En algunes paradetes, es matava als animals engabiats, cara al públic. _Un espectacle desagradable._ Va pensar. Sols amb veure'l, al Marco li desaparegué la gana. Accelerà el pas, per arribar fins la Ceil, mentre veia com ella somreia al veure com li fastiguejaven els macabres espectacles.

_Si, ho sé... és un dels motius, pels quals sóc vegetariana. Cinc espècies de rèptils són l'única carn a totes les llunes. Evolucionats a partir dels rèptils que arribaren aquí amb els nostres avantpassats emigrants des de Gaia, fa milions d'anys. Tot i que diuen que als oceans d'Europa hi ha peixos. Encara que ningú, ha trobat mai cap.

Seguiren caminant a través de la gentada d'aquell mercat, tot amagant-se de les furtives mirades i sempre amb la vista cap a vall, tal com la Ceil li havia ensenyat, per evitar que els drons, els analitzaren la identitat per

mitjà d'escanejós dels ulls.

La pluja, s'intensificà una mica més, i en Marco començà a notar la roba tota molla. Mirà fugaçment cap a dalt. Estava començant a clarejar el dia. Era una ciutat gran, el cel que començava a veure's millor, li permeté veure unes torres d'agulla, alçant-se a l'horitzó molt més enllà. Aquella segurament era la part alta.

Vaja, quina lluna més grossa tenen en aquest món. Va pensar, tot contemplant el satèl·lit que començava a treure el cap entre les torres....

_ Ei, un moment... Però si té la seva pròpia atmosfera. Eixos núvols.... I... La gran Taca vermella...? Però si això no és una lluna... Però si és el planeta Júpiter...!

En Marco es quedà embovat mirant-lo. Era la primer cop que el veia com una constel·lació més, tan gran i en directe. Sempre l'havia vist en fotos, dibuixos i amb el gran llarga vista del seu ex cunyat. Si estava veient Júpiter, significava que estaven xafant una de les seves llunes. Però això no li encaixava. Per l'aspecte de la ciutat, aquella gent portava allà mil·lennis, es digué. I pel que sabia, les llunes de Júpiter, ni tan sols tenien aire respirable.

Què fas? t'havia dit que no miressis cap a dalt tanta estona. Ens estàs posant en perill, tros d'imbècil! Li cridà, mentre li feia ajupir el cap des del darrere.

Van estar una bona estona caminant entre les paradetes de venda ambulants, que aviat començaren a proliferar, una volta deixades enrere les paradetes de menjar. La cridòria dels venedors, per intentar atraure clients, es sentia de vora a vora del canal. La Ceil, s'aturà de sobte.

Això és un desastre, massa gent ens està mirant. Digué. _Crides massa l'atenció amb eixa roba estranya, això penjant del coll, eixe cabell i eixe color de pell.

Havien passat quasi mitja hora donant voltes, intentant amagar la seva posició entre la multitud, tot intentant, que no els seguiren o els veren entrar a la zona on s'amagava la biblioteca clandestina. Era important, qualsevol podia ser un espia. En aquella ciutat, els veïns s'espiaven uns als altres. El president de la Corporació havia convençut molta gent, per que ajudés al sistema, estenent la creença, que l'estat era el menor dels mals, a base d'atemptats de bandera falsa, els quals, els mitjans de comunicació ja s'encarregaven d'atribuir, a qualsevol dels grups dissidents al punt de mira. Qualsevol, sols tenia que fer senyals a un dels micro-drons, el qual, s'apropava i en segons registrava la denúncia. Tot era

tremendament perillós, i la Ceil, n'era conscient.

_Vine, hem d'aconseguir-te alguna cosa que t'ajudi a passar desapercbut.

La Ceil, s'acostà de forma aparentment distreta cap a un home alt, amb el barret trenat, penjant-li a l'esquena pel cordill que usava per ajustar-se'l a la barbeta. De sobte, un lleuger cop amb l'espatlla d'aquell home, que es girà amb cara de pomes agres.

Oh, perdoni senyor Va fer una reverència amb el cap. L'home, va seguir amb els seus assumptes. Si, el Marco se'n adonà perfectament que li acabava de furar la cartera, o el que fora.

Va corre. Li digué. En Marco, començà a sentir el cangueli. Aquell home semblava perillós, si se'n adonava que li havien robat, podrien tenir problemes seriosos. Un estranger just allà, seria el primer acusat, segur.

_Què has fet? Ets boja? ens enxamparan!

Deixa de pegar crits en aquest idioma estranger idiota. Crides l'atenció. I així va ser. Una dona de jove figura i cara seriosa però amb cabells encanudits per l'estil de vida, els mirava fixament, asseguda a sobre d'una banqueta, al costat d'una paradeta de carn de rèptil seca. Fumava en una pipa metàl·lica amb filtre llarg, entre volutes d'un estrany fum negre que anava exhalat.

La Ceil accelerà el pas entre la gentada, mentre mantenia agafat el Marco de la mà com si fos un nen, per no perdre's. Es quedaren a una cantonada coberta, per un petit sostre fixat a la façana de l'edifici, per cobrir una de les paradetes, que aquell dia no estava.

Mira, aquest xip, té encara bastants crèdits. Podem comprar-te alguna cosa, per que passis desapercbut. Va dir, mentre sostenia un disc de la mida del palmell de la mà, en forma de pentàgon, amb un estrany símbol gravat al centre.

Conduí al Marco a una de les paradetes també cobertes just al costat. Estava plena de roba i barrets trenats, iguals als que la gent duia, a part d'altres estris quotidians: ulleres, mascaretes pels durs dies en que els gasos i pol·lució, no es dissipaven en l'ambient, i ornaments de tot tipus per als més presumits.

La Ceil observà les proporcions de les espatlles i l'estatura d'en Marco. Estava prenent-li mesures per aconseguir-li roba. Semblava que tenia bon ull també per aquelles coses.

Donà mitja volta i demanà l'atenció de l'encarregat de la paradeta. Un tipus panxut, també amb els cabells i la pell verdoses. No parava de fregar-se les mans, mentre parlava amb la Ceil que encara portava posat l'uniforme. Sens cap dubte, l'estava usant per aconseguir un bon descompte.

En Marco es quedà allà plantat, amb les mans a l'esquena, esperant.

_PSSS! PSSS! ei noi. _ En Marco es girà. Algú l'havia tocat l'esquena a l'alçada dels ronyons. _La Carla és aquí?_ Es va preguntar. Buscà amb la mirada. Es va trobar el que semblava un nen. En Marco se'n adonà, que no ho era. La seva manera de parlar, les seves arrues a la cara, la barba, els músculs fibrosos als braços que es veien a través de la camisa sense mànigues... Era un adult, però amb l'estatura i faccions lleus d'un nen. Pràcticament li aplegava a la cintura. Un nan? No, no ho era. El seu cos era proporcionat com el d'un nen petit.

_Vols comprar? mira tinc 20 grams d'Agent negre", et garanteixo un bon "viatge" durant quasi una hora, es de gran qualitat.

_En Marco no li contestà, es limità a mirar-lo fixament. Aquell homenet dels suburbis, estava acostumat a interpretar allò com un desafiament.

Eh desgraciat, por ser m'estàs vacil·lant? Què mires? així que no t'agraden els humans de les llunes exteriors, oi? Tu, un paio vestit d'idiota. Ja t'ensenyaré jo a ser racista. Li va dir, mentre es treia un punxó de la bota dreta, manufacturat amb un tros de ferro rovellat i un mànec de fusta vella.

En Marco, s'espantà al veure allò, donà uns passos cap enrere, ensopegant amb un altre home, aquest amb plaques fosques de la mida de monedes, en lloc dels ulls. Semblava un ninot amb botons cosits a la cara, tot i així, li semblava ferotge.

Aquest home, està sota la meva custòdia. Digué la Ceil, apareixent per la cantonada, amb dos paquets sota el braç. Al veure l'uniforme i l'espasa, l'homenet, s'esfumà entre la gent en un parpelleig, mentre l'altre home, es feia el distret i tornava a les seves coses.

_Fes el favor de no ficar-te en més embolics. No tothom per aquí és comerciant. Algun traficant d'Agent blanc" o "negre" t'ha ofert, i has comés l'estupidesa de quedar-te embovat mirant-li als ulls, oi? Has tingut sort que arribés a temps, podries haver acabat els teus dies tallat a trossets en un carreró.

La Ceil intentà fer-se entendre, senyalant els ulls, i després senyalant a la gent, i per acabar, negant amb el cap. Al Marco li semblà entendre, que a molta gent per allà, no els agradava que els mirassin fixament. Havia

estat un ximple, fins i tot a la Terra, a molta gent, no li agradava això.

Au té. T'he comprat això. Ves cap allà i canvia't. Continuarem quan estigues llest. En Marco veié la roba que hi havia als paquets. Va entendre de seguida que necessitava canviar-se. La Ceil l'anà indicant què era cada cosa. En Marco se'n adonà curiosament que aquella dona seguia prenent-se moltes molèsties amb un desconegut. De sobte, sentí por, al pensar què passaria quan allà on fora que anessin, se'n adonaren que no era res més que un pobre professor de matemàtiques perdut, buscant la seva filla.

Mira, amaga't els ulls amb això, és la millor cosa per evitar els escanejors a llarga distància dels drons. Digué, mentre li ensenyava unes ulleres fosques i rodones, lligades amb una cinta elàstica. Semblaven de soldador. Una camisola blanca amb mànigues amples que cobrien fins als artells de la mà, i una armilla de color verd esmorteït. Els calçons, eren de camals ajustats i una mica curts, sols cobrien un pam per sota dels genolls. La resta, la gent de classe alta, s'ho cobria amb gruixudes mitges, o en el cas dels uniformats, amb botes de canya alta fins als genolls. Però ell no hauria de portar ni una cosa ni l'altra. La Ceil, sabia que necessitava semblar un habitant més dels suburbis, i aquets, no guanyaven prou per comprar mitges.

En Marco amagat a un racó, fent cantonera amb un altre carreró, es posà la roba, que li havia donat. Les ulleres, incòmodes, eren pot ser massa estretes, li estrenyien el nas. En acabar es col·locà el barret trenat, ajustant el cordill a la barbeta.

Bé som-hi. Digué la Ceil amb un somriure.

Segur que estic ridícul. Va pensar. Però se'n adonà que ja ningú el mirava com avanç. Sols era ridícul sota el seu punt de vista. Sota el punt de vista de la resta, ja no, tot i que ell, continuava sent el mateix.

Arribaren fins al final del canal que seguien. S'unia amb una enorme extensió d'aigua, a través d'unes cavitats a la base del gegantí mur. Era difícil dir, si es tractava d'un llac o d'un mar. Els edificis es separaven de les aigües amb aquell vell mur, que s'alçava entre la ciutat i aquelles aigües, tot encerclant la costa.

Mirant des de la seva posició, en Marco pogué veure, que cada pocs metres, a través dels canals s'injectaven aigües pudentes, segurament del clavegueram dels edificis. Deixant de mica en mica el llac destrossat, ennegrit i brut.

_Així es com esta gent tracta aquesta lluna? En uns anys no quedarà res.

_Va reflexionar.

_Però, què dimonis estic dient? Els humans fem el mateix amb la Terra. En els últims temps intentem aparentar ser respectuosos amb el medi ambient, però en essència, segueix tot igual.

Seguiren caminant per la passarel·la estreta entre el mur i la costa. Aviat, arribaren fins una zona, on un gegantí cable trenat, amb el diàmetre d'un estadi de futbol, naixia des d'un ancoratge al terra, entre la costa i les aigües, estenent-se cap al cel. En Marco, el seguí amb la mirada. L'enorme cable continuava i continuava fins al cel, recorrent, destensat, un camí ascendent a sobre del llac. Però no era infinit, al final del mateix, pogué veure entre els núvols i el cel matiner, una enorme silueta, on acabava juntament amb altres cables, que es clavaven, en diferents punts equidistants, tot formant un enorme cercle. L'espill orbital, que ja es deixava veure per la línia marina de l'horitzó, començà a reflectir-se en la silueta. Es tractava d'un enorme cilindre metàl·lic, surant per sobre la superfície d'aquell llac, a bastants quilòmetres d'alçada. A sobre el cilindre, naixia un altre tub cilíndric, més prim, d'un color més fosc. Aquest, continuava estenent-se cap al cel. Aquest cop, si semblava infinit. Continuava i continuava, fins perdre's de vista.

Es pot saber a què et dediques ara...? Va. La Ceil, l'estirà de l'armilla, ja que no tenia corbata d'on agafar-lo. En Marco, encuriòsit, senyalava amb el dit, insistentment aquella monstruositat surant, que no havia vist fins aquell moment, a causa de la foscor imperant.

_Això...? és el nivell 3. El nivell 1, és sota el terra humit, aïllat de les aigües, on es processen els residus, encara que com pots veure, no amb gaire èxit. El nivell 2, és la pròpia ciutat, i el nivell 3, aquella que veus, és la base de l'ascensor orbital, per accedir a la ciutat orbital, que es troba a l'altra banda del cable. És aquell de color fosc que s'allarga fins al cel. Aquests ancoratges d'aquí, claven en nivell 3 al terra, i impedeixen que els canvis de gravetat, produïts per Júpiter, desplacin gaire l'estructura. Si passés, l'estructura col·lapsaria, cauria sobre el llac i la pujada del nivell, inundaria la ciutat. Així doncs millor que no passi. No?

_Au va, no saps ni el que estic dient... _Seguí estirant-lo._ De totes maneres, l'accés és restringit sols per gent amb passis de destacats de nivell A. I d'ells, sols els "Super A", poden prendre l'ascensor, i pujar a la ciutat orbital, on es troba la delegació de la Corporació, en aquesta lluna. Estan al punt de mira de totes les organitzacions de la dissidència, així que eixa gent, pràcticament no surt d'allà. És un lloc totalment blindat. Sols es pot pujar per l'ascensor. Així, no els cal cap portal actiu.

Passaren per sota del cable, que al mateix temps feia de sostre, per a un gran campament de tendes de campanya, habitades per tota mena de gent. Rodamóns, ionquis, prostitutes, lladres de poca volada,

contrabandistes i assassins. De tot hi havia en aquella petita ciutat de tendes, fetes amb teles blanques grisoses i llardoses amb barraques mal construïdes amb deixalles, sempre al refugi d'aquell ancoratge per a l'enorme cable trenat.

Ocupaven també tota l'estreta passarel·la, que la Ceil i en Marco, estaven recurrent. S'estaven endinsant en aquell campament. El Marco veia el mal aspecte que tenia aquell lloc, i percebí el imminent perill. Deixà de caminar. La Ceil, es va girar cap a ell, amb mirada interrogant. El Marco, negà amb el cap amb nerviosisme, sabia que era perillós. Aquell grapat de desesperats, tenien pinta de no tenir cap problema fins i tot, en vendre les seves pròpies filles, per uns pocs crèdits sense ni tan sols parpellejar.

_Què et passa? Sí, ja sé que és un lloc perillós. Però és justament per això que encara no m'he tret l'uniforme. Ningú gosarà ni tocar-nos. Tenen massa por als Esquadrons de la mort, els pitjors, o la secció de reconeixement, on estava treballant. Tots recorden les purgues de fa quatre mesos, amb l'excusa de la seguretat. Però el principal objectiu, era provocar la por. _Digué senyalant.

_Veus? sols quatre mesos després, ja està tot ple un altre cop. Es normal, quan no hi ha alternativa. Als de la Corporació, no els importa ni aquesta gent, ni els treballadors, ni els ciutadans en general. Sols els seus propis privilegis, trets del monopoli dels mitjans de producció, i la tecnologia de portals.

Efectivament, en Marco, pogué veure com la gent s'apartava al seu pas, fugien i s'amagaven a les tendes. Algú els etzibava algun insult, treia pit, i s'amagava poc després.

Passaren per davant, del que semblava un prostíbul. La barraca, semblava l'edifici més robust. Fet amb fusta i plaques de metall del rebuig, amb un rètol, de la silueta d'una dona en una postura eròtica. Al llindar, a dintre d'un gibrell amb aigua, jugava un nen petit de grans ulls rodons, desgrenyat i nu, amb galtes rogenques. Molt maco, tot i aquell to verdós de pell, tan comú per allà. Una dona, vestida amb una provocativa indumentària, i generós escot, sortí corrents del portal, i ficà al nen en casa, tancant d'una portada, al pas d'ells dos. En un instant, el lloc s'havia quedat desert. El pànic, era palpable.

Arribaren fins el que semblaven vàters comunitaris. Es tractava de petites cabines de fusta o plaques de metall, on havia col·locat un vàter, que comunicava directament amb el llac. Tot plegat, era fastigós, feia pudor.

Espera un moment.... Digué. El conduí, fins una de les cabines, amb un rètol a la porta que en Marco no pogué llegir. Tot i així, s'imaginà que hi

posava. "No funciona".

La Ceil obrí la porteta de la cabina. Prengué la llardosa tassa del vàter com si res, i estirà cap a ella. _ Quin valor, i quin fàstic!_ pensà en Marco. De sobte, s'escoltà un "Clic" i un brunzit. En Marco, es va quedar garrivat, quan veié com un panell al centre de la part interior de la porteta, es desplaçava, i apareixia un monitor electrònic, en total discordança amb l'entorn tan míser en el que es trobaven. Col·locà la mà sobre el monitor, i a continuació, aquest es tornà verd. Era una espècie d'escàner.

Passats uns segons, una part del terra, es començà a desplaçar cap a vall uns centímetres, per després començar a desplaçar-se lateralment. En Marco pegà un salt del ensurt. Una volta desplaçat, es pogué veure per la vora del forat, com hi havia unes escales descendents. Allà, rodejats per l'aigua del llac per totes bandes. _Com podien haver excavat allò?_ Es preguntà.

Endavant. Allà baix, està la biblioteca clandestina, d'aquesta ciutat. La bibliotecària, s'encarregarà d'esbrinar què saps i pot ser sàpiga d'on has sortit. No tinguis por. Els bibliotecaris, són bona gent. Li digué, tocant-li l'espatlla per tranquil·litzar-lo.

_Perdona, per tot això. El millor per fer passar desapercebut una estrada secreta, és ficar-la on mai ningú gosaria mirar. I entre la merda, mai se'n atreveixen, per la por a l'epidèmia de la "degradació" entre d'altres.

Baixaren per les escales, mentre la comporta es tancava rere ells, al mateix temps que la porteta de la cabina es tancava, i la tassa del vàter es posava al seu lloc, per si algú volia usar-la al mode tradicional.

En un obrir i tancar d'ulls, no hi quedà rastre que haguessin estat allà.

Capítol 7

El descobriment de la Milva.

No em facis perdre més temps i digues d'una vegada on els has vist! Va preguntar la Milva amb to intimidador. Odiava xafar els suburbis. Odiava l'olor i la gent. Li recordaven quan era petita, i vivia allà. Li recordaven contínuament, que per més que treballés i aconseguís crèdits o passis de destacada, mai de la vida la considerarien membre de l'elit. La classe alta, sempre la mirarien com qui mira un cuc.

Tota la informació es al meu informe. No s'aturi aquí, està compromentent la meva posició com a informadora. No estic tot el maleït

dia al costat d'aquesta fastigosa paradeta de carn seca per res, sap?

La Milva, la mirà fixament, no semblava emprenyada, més aviat, amb una mirada inexpressiva, que tanta por donava a tots aquells que la coneixien.

Vaja, si tan et rebenta estar aquí, jo t'ajudaré. Li va dir. S'acostà cap a la venedora, i d'un ràpid moviment i sense cridar l'atenció, li clavà una punyalada en ple estómac.

La venedora, tan tranquil·la fins al moment, deixà caure la pipa al terra, amb els ulls fora d'òrbita. D'un salt, intentà desempallegar-se de la seva agressora, però la Milva, la prengué per l'espatlla, i la mantingué asseguda a la banqueta, mentre es dessagnava, i així no cridar l'atenció, de tota aquella gent al seu voltant .

_Si crides, et tallaré la llengua i deixaré que et podreixis. Però si em dones tots els detalls, et garanteixo que avisaré un metge. Amb aquesta ferida, tens per unes hores. Aquesta gentola, no t'ajudarà. T'aconsello que espavilis a donar-me la informació.

_Vaig... vaig veure una parella. A... a... aquella dona, duia uniforme de... de... de la sec... secció de reconeixement i... un home,... si... això mateix, un home vestit de forma estranya que... parlava en un di... di... dialecte també estrany. Anaven cap a la costa.

_Això ja ho sé tros d'imbècil! Ho vas posar a l'informe. Però vull saber més. Sé que coneixes molta gent per aquí. Vas reconèixer un dels dos, oi?

La venedora, s'aguantava el ventre amb força, en un intent per parar l'hemorràgia, mentre el seu semblant es desencaixava. S'inclinà cap endavant pel dolor. Però la Milva, la prengué pels cabells, per posar-la dreta.

_Si...si, a ella la vaig veure als informes de rec... reclutament. Es deia Ceilia del... del Bosc Verd.

_Com has dit? Et refereixes a la mateixa Ceilia "La serp"? Està entre els millors esgrimistes de totes les llunes.

La Milva, començà a lligar caps. Pel que sabia. Ceilia, estava destinada als dirigibles de reconeixement dels planetes abandonats, de l'interior del sistema Solar. _Quina casualitat._ Pensà.

_Sens dubte, anava al dirigible 5 caigut a Gaia, i segons els informes no l'han executat. Impossible que tingués cap permís, per estar a Ío. I encara que algun buròcrata li haguera donat, de forma inexplicable. Qui voldria

passar el dia en un forat com aquest?_ La Milva tota reflexiva, es tocava la barbeta, mentre rumiava sobre tot allò. _No, aquí tan sols venen la xusma per viure, o amagar-se. Sens dubte ella és del segon tipus. El que assassinà al capità del dirigible, fou força hàbil. Ella, seria perfectament capaç.

_P... per favor, ajuda. Tin... tindrà problemes si saben que ha mort l'única in...informadora del quadrant 25.

No et preocupis per això. Digué, amb un somriure a la cara. S'apropà de nou cap a la venedora, que intentava, sense forces, alçar-se de la baqueta. La Milva l'estirà cap a ella, i li clavà un altre cop el punyal, al cor aquest cop, tot cobrint l'acció simulant una abraçada. La pobre venedora, intentà cridar, però de la seva boca, sols sortí un panteix, després, es quedà immòbil. La Milva, la deixà recolzada contra la paradeta de carn de rèptil seca, com si estigués dormint.

_Sempre he desitjat mesurar la meva habilitat de l'“espasa espectral”, amb la seva. Serà cert el que diuen? el seu sobrenom li ve realment perquè la seva tècnica, pot fer que la seva espasa sembli una serp en una baralla? Ah! per fi, ha arribat l'hora. I no sols això. Si jugo bé les meves cartes, puc aconseguir aquesta fita, i també al fugitiu i la ubicació dels cristalls. D'aquesta, segur que em donen un passi de destacada Super A. _Va pensar. Sens dubte, de somnis, la Milva, també vivia.

S'allunyà d'allà, direcció a la costa, fent petits saltirons. Estava emocionada. Es sentia de meravella. Sempre era així, quan matava algú. Igual que els passava a la majoria de subjectes que formaven part dels Esquadrons de la Mort. La Corporació, s'assegurava de buscar-los, precisament amb aquest tipus de perfil, als pitjors forats de la societat.

Capítol 8

El retrobament d'en Herel.

La Carla es mantenia en silenci. Havia estat així, des que travessaren el portal. Aquella estranya esfera negra, que no havia vist mai.

No t'amoïnis, és com entrar a una porta Li havia dit en Herel. I així va ser. Tancà els ulls, davant aquell estrany objecte. Caminaren fins ell, i quan els obrí, l'esfera, havia quedat a la seva esquena. L'havien entravessat, i amb aquell fet havien aparegut en un altre lloc, totalment diferent. Una gruta, entre roques desertes i sorra torrada baix un cel blau serè, el terrible reflex de l'espill orbital formant un sol de justícia, i el planeta Júpiter suspès al cel, el qual a la Carla li semblà una lluna enorme. La Carla veié tot allò, i compregué de seguida que allà no hi trobarien al

seu pare. Començà a desesperar un altre cop, i tot seguit arribaren els plors.

_Prou plors, estàs armant massa xivarri. No sabem qui o què poden estar assetjant.

En Herel s'apropà cap a ella, i clavà el genoll al terra, per posar-se a la seva altura.

_Sé que estàs preocupada pel teu pare. Et diré la veritat. Aquí, és provable que no el trobem. Però quan vaig manipular l'obertura del portal, vaig veure que l'altre, també s'havia engegat. Al dirigible on estàvem, hi havia dos. Si el teu pare estava al mateix lloc, podria haver fugit per ell. Segurament, t'estarà buscant. Tens dos opcions, i cap d'elles, consisteix en posar-te a plorar. O et quedes fins que aparegui algun dia o anar a buscar-lo.

_Pot ser, anar ara?

Ara, no estàs llesta, ets sols una nena, allà fora, està la resta de la Confederació de les 64 llunes de Júpiter. Està tot a basar de delinqüents, pocavergonyes, contrabandistes, esclavistes, bojos, violadors..., i el pitjor de tot: el govern, es a dir la Corporació. Si intentes buscar-lo tu tota sola, moriràs. Has de estar preparada per sobreviure. Mira. Li digué, assenyalant cap a l'horitzó._ Hem vingut fins a Calisto, per trobar la meva germana. Si fa, no fa, ara, deu tenir la teva edat. Sé mes o menys, on deu estar. Quan la trobi, animen a l'oasi, de La Serra fronterera nord. Està fora de la reserva on ens confinen, però tot i així, no hi haurà ningú allà. Si vens amb nosaltres, estaràs segura. Jo us ensenyaré a lluitar i a sobreviure. En uns anys, hauràs crescut més, i podràs enfrontar-te al món. Aleshores, podràs anar a buscar al teu pare.

I així, inesperadament, la Carla deixà de plorar. Però a canvi, pràcticament no parlava. Era massa temps, esperar i créixer. El seu pare, sempre li deia: "Si tens paciència, al final trobaràs la manera de solucionar fins el pitjor dels teus problemes". _Però, Com puc tindre paciència ara?_ Pensà._ Així doncs simplement, decidí no fer res més, mai més. El Herel, sabia que la nena intentava auto aïllar-s'hi. Es tractava de la rebequeria d'un marrec. Sabia de sobres, que tard o d'hora se li passaria. Així que pel moment, decidí no fer res.

Es dirigiren cap a una zona encerclada per una tanca, pròxima al lloc on s'havia obert el portal. El Herel sabia que encara estaria allí. Per aquell motiu, havia apuntat el portal cap als voltants, assegurant-se que la direcció estigués ben codificada.

Una cabana de pedres i sorra atapeïda amb fems i alguna cosa semblant a la palla. Tota polsinosa, quasi amagada, es trobava a l'altra banda de la

tanca.

Sikel, Sikel, ets aquí? Cridà en Herel, entravessant la petita tanca feta amb trossos de fusta ressecada pel desert.

La porta de la cabana s'obrí, i aparegué un home, amb l'esquena encorbada, s'aguantava amb un bastó, fet amb una enorme arrel retorçada, a la part superior. Els seus cabells eren molt rossos, del mateix color que els d'en Herel. La seva pell, també era blanca como la farina, els seus ulls molt grisos. El atapeït monyo amb la que es recollia els cabells, deixava a l'aire les seves orelles també punxegudes, adornades amb dos arracades platejades, que li pensaven dels seus lòbuls. Anava vestit amb uns calçons, una camisa que un dia podria haver estat blanca, i una armilla negra, tota polsinosa, fins esdevenir gris. El seu únic calçat, eren unes espadenyes, aparentment d'espart o l'equivalent que es trobés per allà.

La Carla pensà que anava cap a ells, però en lloc d'això, primer anà cap a la part del darrere de la cabana, obrí la porteta del corral, i deixà anar el que semblava un ramat de petits sauris bípedes, que endrapaven el contingut d'un sac, que aquell home els llançava per terra, per alimentar-los. Semblava blat, però eren insectes, ja que tan sols al tocar el terra, començaven a córrer. Aquell home criava aquells sauris com si fossin pollastres. Després d'allò, per fi s'apropà cap al Herel.

La Carla el va veure millor mentre s'apropava. Era un ancià, amb una barba llarga fins al pit, del mateix color ros que els seus cabells.

Em pensava que els Elfs, no es feien vells Li xiuxiuejà al Herel.

_Vaja, ja pots parlar?

La Carla, se'n enredortà d'això, i es posà vermella.

El Herel va riure, per la imatge tan còmica de la nena.

_Ja t'he dit que no som elfs. Els Bioroides, no tenim res a veure amb eixes criatures fabuloses. És cert, que podem viure 4 vegades més temps que els humans. Tot i així, ens afecta l'edat. Per altra banda, les nostres dones, tenen cicles de fertilitat molt més minsos. Sols un cop l'any. Es per això, que els humans, ens tenen a la vora de l'extinció.

Herel. Per fi has tornat, després de tant temps. Digué l'ancià al arribar a la porta de la tanca._ I què hi tenim aquí? Sembla una nena humana. Però el seu aspecte és molt rar._ Digué, tot observant les estranyes robes de la nena, traient el nas per sota de la vora del ponxo.

_I els seus cabells d'un color que no te cap de les 3 rases d'humans a totes les llunes. D'on l'has tret?

_Hi era al dirigible de reconeixement. No parava de plorar, possiblement, l'haurien venut a qualsevol bordell, o als centres d'adoctrinament dels puericultors. Així doncs me la vaig endur.

Has tingut molta sort de poder escapar, i amb una nena.... He sentit que la presó subterrània de Gaia, on anava el dirigible, patí una sèrie de revoltes terribles. Li digué l'ancià.

Tot i estar aïllat a la gruta, portava un petit receptor, subjecte a l'orella dreta, amb el què aconseguia connectar-s'hi a Onirovisió, a través de la senyal que arribava a totes les llunes. I així, podia connectar-s'hi als canals pirates dels activistes, i enterra-s'hi de tot més enllà de la propaganda governamental. En Herel, es va sorprendre que aquell vell estigués tan posat al dia, inclòs per sobre de la manipulació dels mitjans, vivint tot sol en un lloc com aquell.

Com saps tot això? Tens algun receptor? Preguntà.

_Oh hi tant, hi ha un abocador prop d'aquí. No et pots ni imaginar les escombraries tecnològiques que hi ports trobar. Moltes peces, encara estan bé. Així és com he fabricat aquest receptor, per la senyal pirata que emeten els de l'AS64L.

_Espero que eixa senyal, no atregui als Esquadrons..., vell.

_Porto molt temps usant-lo, i a ningú li ha importat un carall. Dubte que els importi ara. Bé doncs, voleu passar la nit aquí? Tinc lloc de sobra.

_Estaria bé, però... cabrem en una barraca tan petita?

_A què li dius barraca? No et refies de les aparences. Una part, està amagada, excavada a la roca, durant anys i anys amb paciència infinita.... I així ha anat ampliant-s'hi. Per dins és gran.

_Molt bé, però demà necessitaré que em prestis un transport. Hem d'arribar al poble de Kermos.

_El meu Aerolliscador, es va trencar, ho sento, tan sols tic el meu carro, i el meu Sauri-bou. Us el puc prestar. Però sols fins al poble. Els necessito, per a les meves collites.

L'ancià Sikel, els acompanyà fins la cabana, entre els petits sauris, que corrien tots porucs al seu pas.

A dintre, hi havia un jaç, una cadira i una taula, al costat d'una finestra. Sikel, apartà la taula, i mogué la catifa, tan vella i llardosa que no li quedava cap color, excepte el marró. A sota, va aparèixer una portella dissimulada amb els taulons de fusta del terra de la cabana. Estirà de l'anella, i s'obrí l'accés a una espècie de soterrani enorme, excavat a la roca de la muntanya.

Mentre baixaven per les escales, tan ben tallades, Carla notà de seguida el canvi de temperatura. Era fresc. Al final de les mateixes, es podia veure una llarga passarel·la cavernosa amb clots fondos a tots dos costats, on habitaven els animals que el vell criava, connectats amb obertures, amb portetes lligades amb cadenes, per on podia deixar-los sortir a pasturar a la superfície, quan volgués.

Al final de la passarel·la, s'obrí un gran habitacle amb dotze llits dobles. La Carla es fixà que tot allò era enorme. Una estança amb diferents sortides semi amagades cap a l'exterior, per on es podia accedir a diferents zones de la gruta, o l'aire lliure on es trobaven els cultius.

Mireu. Digué el vell._ Es va excavar aquesta estança, en temps de la rebel·lió. S'utilitzà per refugiar als nostres combatents. Ai, si l'haguéssim guanyat... Si tan sols, haguéssim aguantat més... La nostra única rebel·lió contra els humans i la perdem. Quina sort que tenim._ Posa cara malenconiosa.

_Tenim son, deixa les batalletes per demà. A més a més, aquesta història em la sé de memòria. No paraves d'explicar-me-la quan era petit.

_Molt bé... Però, encara falten hores per que arribi la nit.

_Fa massa calor, i la nena no està acostumada. A més a més vull matinar, per anar a buscar la meva germana. El teu carro, és lent.

_Com vulguis.

_ Aquestos jaços es desmuntaran. Ens cauran al damunt.

_Que va... . Mira, mira. _Digué, mentre s'engronsava a sobre un dels matalassos, plens amb palla._ He estat canviant els farcits habitualment, així que no hi ha paràsits, no us amoïneu.

Els deixà a la penombra i la frescor de l'estança cavernosa. En Herel, es dirigí cap a un racó, on hi havia un armari de fusta descolorida. Tragué una llauna, i li la passà a la Carla.

_Em jugo el que vulguis que estàs morta de gana. Té, aquestes galetes farcides, et trauran el rau-rau prou temps, per a la nit. No siguis primmirada, el vell té de sobra. Les fa amb farina d'arròs blau i les farceix

amb pasta de mongetes negres dolces. Estan molt bones. Demà ens emportarem més amb les provisions.

La Carla destapà la llauna. Una aroma desconeguda, però deliciosa, li arribà. Mai de la vida havia vist res igual. Eren unes galetes quadrades, blavoses i molt compactes. Semblaven velles, però per l'aspecte, continuaven estant fresques. El vell, les feia per que aguantessin un llarg temps, a dintre d'aquelles llaunes, fora de l'abast dels insectes, per resistir les èpoques de sequera.

La gana que tenia, era més forta que la por a allò desconegut. Així doncs, li clavà la dent a una d'elles, sense pensar-s'ho dues vegades. Era una veritable delícia. Eren cruixents. Sabien com les galetes de la seva àvia. I quan les mastegava una mica, sortia aquella pasta, que pel sabor, es notava que estava feta de llegums, que mai li havien agradat. Qui ho anava a dir. Aquestes eren tan dolces, que li recordaren la xocolata, que sempre li demanava a la seva mare, i que mai li donava, per indicacions del seu padrastre, que semblava ser al·lèrgic a tot allò que pogués donar qualsevol mena de felicitat.

En un moment, es va acabar una, i ja estava engrapant la següent, amb avidesa.

_Ei, ves amb compte... Ja t'he dit que això lleva el rau-rau. Però si menges massa, passaràs una mala nit. Sols una més o acabaràs malament. Li digué en Herel, llevant-li amb compte la llauna de les mans.

_Una mes... "sispli".

_No, demà tindràs més per l'esmorzar.

_ "Sispli !!!!". Va insistir.

En Herel, canvià totalment d'expressió. Es quedà allà tot quiet, amb els ulls molt oberts i ombrívols. No li donà cap negativa, però tampoc li apropà cap galeta més. Se quedà plantat, sense dir res.

A la Carla li agafà una mica de por. Recordà que aquell home no era el seu pare, ni el seu padrastre, ni la seva mare, ni cap familiar. Era un desconegut que matava gent. Aquella confiança, podria haver estat un error. Aquella expressió, era la d'algú amb poca paciència amb les contrarietats.

Perdó, esperaré l'esmorzar. Va dir.

Això està bé. Li respongué, tornant a recuperar la seva afable

expressió, un altre cop.

La Carla, començà a sentir-se tipa, una estona més tard. Tenia raó. Les galetes omplien moltíssim. La sensació li va donar son. Es ficà entre les envellides mantes que li picaven per tot el cos. Esperà que algú li donés un petó de bona nit, però el petó no arribà. En Herel no era d'aquella mena de gent. Es va abrigallar la manta tota sola, i poca estona després es quedà adormida, entre les preocupacions sobre el destí del seu pare, que no la deixaven estar mai.

Al dia següent, el vell Sikel, els conduí per un altre passadís cavernós. Duia a l'exterior, fins una zona elevada. En Herel pogué veure, que es trobava en un estret coll rocós, obert entre les muntanyes. La pendent, descendia modificada a base de bancals, que quedaven inundats per l'aigua d'un riu subterrani que brollava just per aquella zona. A cada bancal, creixien espigues blavoses, des de l'interior dels tolls. L'ancià usava aquell entorn que ell mateix s'havia passat la vida modificant, per cultivar aliment de regadiu en un desert, sobre tot l'arròs blau.

_S'ha esforçat molt en mantenir això. _Pensà en Herel._ I no sembla preocupat que la Corporació, afamada sempre per apoderar-se i sobre explotar tots els recursos, se'n assabenti que aquest petit verger estigui aquí. Si se'n assabentaren, sens dubte construirien aquí un altra zona residencial, per les famílies benestants dels destacats, fins que no hi quedés res._

_Tal com mires això, sé el que estàs rumiant. "Què passarà si se'n assabenten de tot això?", t'agraeixo la teva preocupació.

_No estic preocupat per tu, realment. Ens has vist i ens pots delatar. Si et troben i t'interroguen. Creu-me que ens delataràs. Si no fora perquè em vas acollir quan els pares van morir, ja t'hauria mort per evitar riscos.

HAHA Rigué l'ancià_ Veig que has estat fora de la lluna massa temps. Mira cap a dalt, entre els pics. Ho veus?_ Senyalà amb el bastó.

En Herel, es fixà. No hi veié res. Aclucà els ulls. Començà a veure alguna cosa quasi transparent, a sobre dels seus caps, entre una paret rocosa i la d'en front, a uns 500 metres de distància. Era una estructura translúcida, lleugera, quasi imperceptible, que feia la funció d'una espècie de cúpula tova, separant l'entorn on eren, de la resta. Una rara estructura, fina com una pel·lícula, que onejava al vent, deformant la llum que la traspassava, como si fos aigua, fent que els núvols a l'altra banda, semblessin ballar, al so del vent.

_Allò ..., Allò és un "Domo"?

_Això mateix. Una estructura de disseny Unimolecular. Igual que els Domos que donen cel a les llunes rocoses com Metis o Adrastea.

_Però com... quan? Aquesta tecnologia està molt protegida per l'estat.

_La instal·larem ara fa 2 anys. Els de l'estat ja els teníem a prop. Així que diversos grups dels pobles estalviaren el que van poder, per comprar aquest tros d'un Domo, als contrabandistes. Pel que sé, fou un cop sonat, a les centrals dels recanvis per als cels artificials de les llunes rocoses. I ara és aquí. Veus? des de l'alta banda, transmet una imatge hologràfica. Cortesia de l'estat, per a les seves campanyes de manipulació. Ara els manipulo jo. _Rigué._ Qualsevol Aerolliscador o Dirigible que ens sobrevoli, sols veurà muntanyes desertes. Les entrades a la zona per terra, estan segellades, sols jo i alguns nois de confiança dels pobles dels voltants, saben com arribar-hi. Els proporciono menjar, així que s'asseguraran de protegir tot això, inclòs quan falti. Ja veus..., que no fa falta que t'amoïnis, ningú vindrà cap aquí. Ni tan sols ho feien avanç de tenir el Domo.

Tant de bo no m'haguessin agafat M'he perdut moltes coses.

_No et mortifiquis. Havies d'aconseguir diners i menjar per mantenir la teva germana.

_I per això ens hem separat. Espero que estigui on la vaig deixar. Aquella, era bona gent.

Descendiren fins al peu del coll de la muntanya, per un senderi, entre els bancals, a sobre una passarel·la elevada en forma de escales, construïda amb fusta i restes metàl·lics de deixalles, per poder accedir a les collites. La Carla, que fins el moment, jugava amb l'aigua dels tolls, descendí amb ells, endarrerida.

Quan arribaren al fons. Els esperava un carro, que el vell Sikel, havia tret a l'exterior, per un altra sortida amagada, junt amb el seu millor animal de tir. El seu Sauri-bou. Un estrany animal, fornit com un bou, però amb un cap sense banyes, enorme, amb un morro ample, ple de dents, formant tota una peça homogènia amb el crani, amb uns ulls negres, mandrosos i innocents, tot i la mida de la seva boca, que semblava terrible. L'animal, remenava la seva curta cua, per a espantar els paràsits, del seu polsinós cos, com si fora un rinoceront, mentre es mantenien a l'espera, preparant-se per estirar el carro.

_Molt bé, aquí el tens. Recorda-te'n de deixar-lo al mateix poble, i que no li passi res al meu benvolgut Sasbun, és el meu únic animal de càrrega. Els que crien als pobles no em serveixen.

_Si, si..., ets un pesat. Què por set t'he fallat algun cop?

En Herel, ajudà la Carla a pujar al Carro, mentre ell es col·locava a la banqueta davantera, amb les regnes, connectades amb els grossos plecs de les petites orelles d'en Sasbun, encara que, semblava no importar-li.

Ella, s'assegué a la part del darrere, coberta amb teles velles cosides a grans puntades, lligades sobre uns cercols de metall que encercaven tota la superfície, per protegir els passatgers de la lluentor de l'espill orbital i les mirades indiscretes.

Emporta't això. Et protegirà del sol. Li donà una caputxa que protegia el cap i l'espatlla, de la mida adequada, per posar-s'hi a sobre qualsevol roba.

_També t'ho tornaré, no t'amoïnis.

_No, això és un regal. L'altre dia, es va morir un altre dels meus petits, llàstima, els seus ous eres boníssims. Ho vaig aprofitar, per fer-me una altra caputxa de bon cuir de sauri.

_Gràcies ancià.

_Una altra cosa. Al darrere, t'he deixat un tros del Domo. Els seus nanoides, segueixen emetent l'holograma. Utilitza'l per cobrir el carro i al Sasbun, quan passeu la nit al desert. No vull que us descobreixin.

_Quantes atencions... Gràcies.

No és per tu, realment. "Ens has vist i ens pots delatar. Si et troben i t'interroguen. Creu-me, que ens delataràs" Repetí amb humor el vell, acompanyant les seves paraules d'una rialla sonora i sorneguera.

Molt graciós. Digué.

En Herel, atjà les regnes, per fer avançar al Sasbun. Encara recordava com controlar-lo dels dies de la seva joventut en aquell lloc.

El Sasbun començà a avançar. Era més ràpid del que semblava per la seva mida.

Aneu amb compte amb les arenes movedisses, sols teniu dues rodes, si es trenca una al enfonsar-se, s'haurà acabat! Els cridà en Sikel, quan ja estaven a un bon tros de distància.

Passaren uns dies entravessant el desert, en direcció cap al nord. Passaren les nits al ras, sols a l'ombra del carro, i al refugi invisible del

tros del Domo.

Falta gaire? Preguntà impacient la Carla. Seguia asseguda a la part del darrere del carro, immòbil, excepte per menjar, i fer les seves necessitats al desert, per a la qual cosa s'havia adaptat extraordinàriament bé, per la seva edat. Es passava el dia rumiant en allò que havia perdut, el pare, la mare, el seu padrastre.... Començava a trobar-lo a faltar inclòs a ell? Ho pensà millor, i en realitat no. El que si trobava a faltar realment, eren els seus dies d'escola. Quan era a casa, no hi volia anar. Aleshores, estava desitjant tornar a fer-ho.

_Sols mig dia més i arribarem al poble on vaig deixar la meva germana. Vine aquí i seu amb mi, estàs molt callada allà darrere. _Digué.

Carla, s'assegué a la banqueta davantera del carro, i mirà el tram de desert, roques, terra endurida i arbustos baixos, que entravessaven.

Què és allò? Preguntà senyalant amb el dit les restes d'uns espais quadrats al terra, grans, fets amb pedres amuntegades.

_Són les restes que queden d'un assentament. Hi va haver un poblat aquí, el desert se les va empassar, i això, són les bases del que queda de les cases.

_Per què se'n va anar la gent?

_No els quedà més remei. Avanç, esta part de la lluna, pertanyia al poble. Era rica, no en diners, si no en fonts d'aigua i una terra fèrtil, que es podia treballar, i viure per un mateix, lliure. Però la Corporació, necessitava més i més recursos, per mantenir el luxós estil de vida dels seus destacats. Arribaren aquí, "Qui és el propietari d'aquesta terra?", preguntaren. "Ningú, la terra és lliure, és la gent la que pertany a la terra", els respongueren. Amb aquella resposta, la Corporació Afirmà: "La terra que és de tots, no és de ningú, així doncs ens la quedem". Portaren les màquines, els extractors, els enginyers.... Dessecaren els llacs, desviaren els rius, extragueren i explotaren els recursos, per poder-los vendre, i ampliar els seus beneficis.

_I què va passar amb la gent?

_La terra es secà, els animals es van morir. Aviat la gent es començà a morir de gana, i arribaren els oportunistes, com els missioners. Explotaren la misèria generada, com si fos innata del lloc i no es poguera fer res. La explotaren amb la caritat, la pitjor cosa que es pot donar a un poble adult i lliure. La gent es defengué d'això. Van fer fora tots els missioners. A la següent ornada, ja no van ser tan amables. "Maleïts pagans" els anomenaren, i aleshores començaren les purgues. Molts moriren, i uns altres fugiren intentant buscar en altres llocs la llibertat perduda, i una

terra més acollidora. Però això quan es perd..., ja no torna.

Alguns s'integraren en altres llocs, com migrants. Sobrevivint amb el que podien. Quan començaren a acostumar-se, i estem parlant de centenars de persones expulsades de diferents assentaments, es trobaren que la gent oriünda dels llocs, començaren a odiar-los, afirmant que "els traïen el treball" o "augmentaven el crim i el vici", entre d'altres ximpleries. Oblidaren, un cop més els veritables culpables del crim, el sistema. I els feren un favor, dividint-se en sub grups: per origen, sang, o el més ridícul de tot: religió, quan en realitat, tots eren treballadors igual.

_I què va passar després?

_Mai es va saber. La major part, es dedicaren a tot el que estigues prohibit. Contraban, prostitució, robatoris, assassinats.... Les noves generacions descendents d'aquells orgullosos pobles de la terra d'aquesta lluna, acabaren coneixent millor les presons, que la terra dels seus avantpassats.

_Als Bioroides, ens va passar una cosa semblant, o pot ser pitjor. Saps? Ni tan sols tenim drets civils.

_ Què són "Drets civils"?

_Són els drets de qualsevol a viure amb dignitat. Però al nostre poble, se'ns nega, perquè els humans, continuen afirmant que som màquines. Des de quan les màquines tenen femelles que pareixen i alleten als seus fills? És tan absurd... La primera generació de Bioroides, fou fabricada pels humans, és cert. I es basen en això, per seguir amb la mentida, esborrant tot el que passà després, per això els odio, odio tot el sistema, la Corporació i tots els que la defenen.

_Y què va passar després?

Després de què? Preguntà Herel, abstret, de repent.

_Doncs, després d'eixa... eixa primera generació, o com es digui...

_Vols que et compte la història?

_Sispliii,m'agraden molt els contes.

_Això no és un conte, els contes tenen finals feliços.

_És igual. El papa, també em contava contes rars, amb finals tristos.

_Molt bé.... Fa molt, uns 500 anys més o menys, és difícil a dir. El vell ho va viure, ell sabrà millor tot això de les dates. La Corporació encara era

jove, però no per això més moderada. Necessitava treballadors perfectes. I la gent, no els semblà prou. Crearen uns essers, no eren màquines, eren de composició cel·lular, dotats amb "IA", i els anomenaren Bioroides.

_Què vol dir "IA"?

_Intel·ligència Artificial.

Com et deia. La primera generació, era molt deficient. Ompliren les seves consciències, amb unes regles de comportament anomenades "Les 3 lleis"

_Què són les 3 lleis?

_Són 3 regles per tots els Bioroides de primera generació que es fabricaren:

Un Bioroide no pot fer mal als humans o, per inacció, permetre que un ésser humà pateixi cap mal.

Un Bioroide ha de obeir les ordres dels humans, excepte si entren en conflicte amb la primera llei.

Un Bioroide ha de protegir la seva pròpia existència a mesura que aquesta protecció, no entri en conflicte amb la primera o la segona llei.

Els Bioroides, eren perfectes, al treball. Passà el temps, i la Corporació, no va tenir prou. Els seus destacats volien més. També necessitaven que foren guerrers intel·ligents, no treballadors ximpls. Però les 3 lleis no permetien que ningú del nostre poble, fora militar, i pogués matar. Uns altres sectors de la Corporació, demanaven subjectes amb sexe, com homes o dones, per als seus... "negocis". Un altre cop, els dissenys dels treballadors asexuals, no servia. Així doncs es fabricà un nou poble. Bioroides de segona generació. Els meus avantpassats. Els fabricaren amb orelles punxegudes, per amagar les antenes de connexió a Júpiter-net a temps real, als seus pavellons auditius. Els feren rossos i de pell blanca, tal com al món de l'espectacle per adults es demanava. També necessitaren que fossin grups autosuficients al llarg del temps, i no haver d'estar pendents d'anar canviant-los els òrgans per l'envelliment. Auto replicar-se, no va ser la solució. Així doncs, es va usar la més nova tecnologia per modernitzar el seu genoma artificial, i els atorgaren òrgans reproductors funcionals, per que poguessin reproduir-se com els mamífers.

Pot ser, això és el que la mama deia que aprendria quan fos gran?
_Preguntà la Carla entre rialletes.

_No interrompis.

_Perdó.

_Com t'anava dient..., es fabricaren a més a més, sense les 3 lleis, per poder usar els seus descendents, com a soldats. Tot anava sent ben lligat per la Corporació. Però de sobte, alguna cosa va passar. Se'ls demanà matar, i respongueren: "NO, no està bé matar". Fou increïble. S'investigà i s'investigà el motiu de la negativa. Es va especular amb que pot ser quedaven restes de les 3 lleis a la seva memòria. Així doncs esperaren a la tercera generació, aquell cop engendrada de forma natural, per la segona. S'asseguraren de separar els nounats dels seus pares.

_Què són nounats?

_ "Nounats", són "Bebès", no interrompis...

_Perdó.

_Com et deia..."Educaren", per dir-ho d'alguna manera, aquells nens, per aconseguir per fi l'arma perfecta. I els tornaren a ordenar: "Mata", i els nous Bioroides, convertits ja en vigorosos joves, contestaren un altre cop: "NO, no està bé matar".

La Corporació, no podia creure-s'ho, havien fracassat. Els nous essers, sota el seu punt de vista, eren pitjors que els humans. Ho intentaren tot per aconseguir que mataren, igual que feien amb la població humana: Manipular amb política, patriotisme, religió. Intentaren manipular-los també amb la por. Res funcionà.

Aviat, el consell general de la Corporació, se'n adonà, que estaven mantenint una nova població que no els servia pels seus propòsits. "No hi ha res a fer, hem de reduir les despeses amb aquest inútils, apliquem la solució final, l'extermini". Digueren.

Pensaren, i pensaren com fer-ho, sense que la població humana, els pogués acusar de ser uns monstres, assassinant essers pacífics. Així doncs, decidiren utilitzar el sistema de control més poderós que existeix al món: "La por".

"Serà aquesta xusma imbècil, la que ens farà la feina bruta", digueren.

Començaren a dir a tothom, que el nostre poble, els deixaria sense feina, que érem més atractius, les nostres dones més fogoses, que érem més intel·ligents, que aviat substituiríem als humans.... Van manipular a tothom barrejant veritats, amb mitges veritats, i mentides, com sempre fa el poder. Però això no va ser tot. Aviat començaren amb els atacs terroristes de bandera falsa, fabricant proves que apuntessin cap a grups

de Bioroides suposadament agressius. Es va dir que s'havien rebel·lat.

La gent es va tornar boja completament. Grups paramilitars, recorrien les superfícies lunars a la recerca de Bioroides, i començà una nova purga, com a la gent de les restes d'aquell poble que has vist.

El nostre poble, rodejat de barbàrie, no li quedà més remei que escollir, desaparèixer en el silenci, i entre les calumnies del poder, o renunciar al seu pacifisme i lluitar per viure. Els que van sobreviure a la primera purga, escolliren lluitar. I així és com començà la veritable rebel·lió Bioroide, venuda per la Història oficial com una agressió a la humanitat, quan realment, ens estàvem defenent.

Per desgràcia, els humans eren més, i estaven menys disposats a respectar la vida, que nosaltres. En tan sols 4 anys, ho vam perdre tot. Als que van sobreviure, els confinaren en aquesta lluna, aquest cop ja quasi estèril. Convertida ja en el desert, on vaig nàixer. Tot, després de prometre fidelitat a la Corporació.

Feren creure als pobles humans, que el poder, era magnànim, quan realment, el nostre poble estava rebent el pitjor càstig de tots, l'oblit i la compassió equiparable a la que es té per un animal del carrer. Així és com les següents generacions, varem perdre també el nord, entre la misèria i la hipocresia que amaga la caritat. La major part, com jo, es dedicaren a qualsevol cosa que els dugués un plat a taula, encara que fos un delictes.

Es per això que et deia Carla, que som semblants a la gent d'aquell poblat que has vist.... Carla, on ets?

En Herel la buscà, girant el cap, cap un costat i l'altre, però la Carla, ja no era allà, havia deixat d'escoltar feia estona, i s'havia quedat adormida a la part del darrere del carro. Somrient, la deixà dormir.

Normal, és una història molt llarga, per una nena de 10 anys. Pensà.

Les hores passaren. El seu destí, es començava a albirar a l'horitzó, un petit poble. La Carla, tornà a pujar al carro, aturat, tot esperant que ella arribés.

Què passa? Li preguntà en Herel, al veure-la tornar amb la cara llarga.

_No m'agrada el camp. No m'agrada netejar-me amb pedres, quan he de fer les meves necessitats. Vaig haver de fer-ho, quan passava el dia al camp amb el papa i la mama i no m'agradava, i ara, he de fer el mateix.

_I què esperaves? som al desert. Ho sento, però les comoditats d'allà on vinguessis, han desaparegut. Acostuma't, o desapareix amb elles. Tu

tries.

La Carla recordà un altre cop les coses que el seu pare sempre li deia: *"No donis mai res del món com segur. Un dia, tots els nostres drets poden desaparèixer. Treballa per protegir-los, en lloc de queixar-te"*

La Carla, pujà al carro, i deixà de queixar-se, com li deia el seu pare. Sempre intentava seguir els consells que li donava, encara que molts cops, no els entenia. Sempre havia volgut que la tractaren com una persona gran. Amb la seva mare i el seu padastre, no hi havia manera. Però amb el Marco, el seu pare, era diferent, encara que a voltes, es passava una mica. Molts dels consells que donava, estaven pensats, per als seus ex alumnes, i tot i així, li'ls donava igual a ella.

Seguiren de camí cap al poble. Haurien arribat avanç, però en Herel, era cautelós, i ja que les provisions els arribaven, decidí donar grans voltes, per a que les empremtes de les rodes, no revelessin la seva direcció. Tot i que al final, els va fer perdre 2 dies.

A les poques hores del segon dia, es presentaren al davant de les portes del poble. Un mur d'uns 10 metres d'alçada fet amb rajoles groguenques, s'aixecava davant d'ells, amagant el poble al darrere. Les rajoles refulgents, lluien a la llum de l'espill orbital, donant a la superfície, la forma d'un enorme anell daurat. Un buit fosc al front, estava cobert amb la porta, enorme, feta de grans planxes de metall tretes de les deixalles, de qualsevol abocador dels que abundaven en aquella lluna, unides unes amb altres per reblons mal posats.

En Herel, aturà el carro, davant la porta. Estava tancada, una cosa molt rara per aquell lloc. Podria ser que hi hagués agents de la Corporació.

Pot ser haja gent de Reconeixement, o algú pitjor, fins i tot haver agents lliures dels Esquadrons. Es va dir a sí mateix.

_Escolta, no et moguis del carro, entesos? No t'amoinis. No m'allunyaré gaire, sols fins la porta, vaig a veure si poden obrir-nos, sense cridar massa l'atenció.

La Carla, es quedà mirant com s'allunyava, mentre aguantava les regnes de bondadós Sasbun.

Atura't, qui va? Preguntà un rostre conegut per al Herel, d'un altre Bioroide que treia el nas des d'un petit finestró a l'alçada del seu cap. S'obrí al lateral del llindar de la gran porta.

_Miver, sóc jo. Herelos.

_Herelos de la Plana verda?, per Gaia la Bondadosa. Ets viu, has tornat.

_M'he escapat. Per què està tancada la porta? Em deixes passar?

SHHHH! ara és impossible. Hi ha agents lliures. La gent, està espantada. Ens han fet tancar les portes. Estan buscant algú que va venir a Calisto, des de Gaia. Quina ximpleria, oi? Qui hauria de voler estar en Gaia? és un planeta mort..., espera, tu... Digué posant els ulls com un mussol.

Herel, va saber que ho acabava d'endevinar. S'acostà ràpidament. L'agafà pel coll avanç que pogués tancar el finestró.

_Miver..., som amics, així que no et mataré. Però com t'atreveixis a denunciar-nos, m'escaparé un altre cop, et buscaré i et mataré a cops de pedra, i et penjaré dels murs, després la teva família, fins i tot li calaré foc al forat on vius. Ho entens?

N...no era la meva intenció denunciar-te. Mentí el molt murri, parlant amb xiuxiuejos, mig ofegat per les mans d'en Herel, que li estrenyia la jugular.

_Si et deixo anar, ens obriràs la porta?

_Ets boig? què pot ser vols que se'n assabenti tothom? Hauràs d'esperar fins la nit. Els Esquadrons, es retiraran al següent poble en unes hores. Aleshores, tornarem a obrir les portes. Et donaré un dels meus salconduits, per entrar-la.

_No puc esperar.

_Per què?

_Perquè no em refio de tu, imbècil.

_T'ho juro per l'antic blau de Gaia, i per eixe puto Déu dels humans, "Zorn" o com es digui, que no diré a ningú que has vingut.

_Els teus juraments, mels passo per on tu ja saps. T'aviso, que compliré la meva promesa, com se't acudeixi denunciar-nos.

A contracor, deixà la presa. No tenia cap altra opció. Sols els guaites, com aquell antic contrabandista, podien donar l'ordre als encarregats dels sauri-bous, que estiraven dels engranatges de la porta, per elevar la gruixuda planxa. Si l'assassinava allà, no sols no podria obrir mai més la porta, també podria, alertar als Esquadrons i els guàrdies.

Que ha passat? Preguntà la Carla intrigada.

Res, tan sols que haurem d'esperar fins la nit. Va dir.

Dirigí el carro, fins al lateral del camí, a l'ombra de la gran muralla. Col·locà el tros del Domo a sobre del carro, per amagar-se les següents hores, i lligà a les regnes del Sasbun l'últim sac d'insectes – farratge, que els quedava, per mantenir-lo tranquil.

S'assegué a l'ombra en la part del darrere del carro. I es preparà per passar les següents hores tedioses, fumant el negre mineral que Sikel li havia donat amb una de les seves velles pipes, amb les provisions.

La nit ja queia. A la Carla, se li tancaven els ulls. De sobte un aerolliscador, s'enlairava des de l'interior del poble. En Herel, tragué el cap per la vora del carro, per mirar a través del Domo. Era un aerolliscador negre. Agents lliures. Semblava que es retiraven, per seguir la recerca en un altre lloc, o això esperava.

En uns minuts, les grans portes, començaren a obrir-se. El xivarri al seu voltant, dins i fora dels murs començà a augmentar. Tot i estar fent-se fosc, a molta gent li havien quedat les tasques pendants. Corrien d'un costat a l'altre, en un petit caos, tot intentant recuperar les hores perdudes davant els grups armats de la Corporació.

En Herel, recollí el Domo de forma dissimulada, assegurant-se que ningú el mirava, i també de forma dissimulada, conduí al mandrós Sasbun cap al centre de la carretera, un altre cop transitava com si fos el primer cop que hi arribaven. Portava la caputxa que Sikel li donà, posada, per cobrir part de la seva cara de les mirades indiscretes. Quasi no hi havia llum, per necessitar-la, però els seus intents per cobrir-se, cridarien menys l'atenció, en aquell lloc ple de contrabandistes, els quals el denunciarien de seguida tan sols veure'ls.

Creuaren pel mig de tothom, el llindar de la gran portalada, sense cap inconvenient. Els guàrdies, ocupats intentant posar ordre en aquell caos d'anades i tornades, no es van fixar.

El moviment desvetllà la Carla, que estava a punt d'adormir-se un altre cop. Mai havia estat tantes hores desperta a casa. Es mogué fins a la banqueta davantera, per veure on havien anat a parar per fi.

El poble, que pogueren veure rere els murs, No era tan cosmopolita ni tan gran, com els propis murs, tan impressionants, prometien. Es tractava, d'un poble fundat originàriament, per refugiats Bioroides, abandonats en aquella reserva. En aquest moment, s'havia convertit en un punt de reunió de diferents elements del submón. Tant del propi poble Bioroide,

com humans.

Les cases, eren ombrívoles. Es formaven simplement d'un cilindre, amb una semiesfera al sostre, tot construït amb blocs d'arena endurida, amb la mateixa tècnica que el propi mur. Una porta central amb llindar circular, i dues finestres de forma romboïdal. En elles, es veia als veïns, sempre amagats o traient el nas entre les cortines, mirant emporeguits per la fi del dia, i la quantitat de gent forastera que els desplaçava sempre durant aquelles hores. Però sobre tot, era per la visita dels més temibles de tots, els representants de l'estat corporatiu.

Ja quasi hem arribat. Dos carrers més, i veurem la casa de la Iwin i en Tortum, la gent amb la que es quedà la meva germana, quan m'arrestaren. Digué en Herel senyalant amb el dit. _Si tot està tranquil, podrem quedar-nos a dormir. Deixarem al Sasbun a les seves mans, per a que se'l tornin a portar al vell Sikel. Demà, intentaré aconseguir un Aerolliscador de qualsevol dels contrabandistes.

Però tens diners? Preguntà Carla, fregant-se els ulls.

_Bona pregunta, afortunadament, molt avanç que em detingueren, vaig enterrar els estalvis dels meus treballs com a contrabandista i sicari, just allà. _Senyalà, dos cases més enllà. En una zona cremada, on avanç, també hi havia una de les cases en forma cilíndrica. En aquell moment, convertida en runes cremades.

_Aquella casa continua derruïda, vaig enterrar tot allà, em pensava que hi construirien a sobre, però ho han deixat tal qual. Millor, serà més fàcil recuperar els meus diners.

_Per què està trencada?

_Fas massa preguntes.... Està bé, t'ho diré. Vaig cremar-la jo, contenta? Em devien diners d'algunes apostes, i no em pagaren, en lloc d'això, es gastaren els diners en tenir un altre fill. Com si això fos un bon lloc per criar nens... La gent és idiota. Així que com a càstig per l'impagament, els vaig calar foc a la casa.

Ets dolent! Digué senyalant-lo amb el dit.

_I què collons esperaves! mira'ns, estem en la misèria! Pot ser els nostres cossos estan formats amb una tecnologia aclaparadora. Podem connectar-nos a Júpiter-net en una dècima de segon i descarregar-nos directament per la interfície neural, qualsevol ofici. Podríem treballar de qualsevol cosa... Tot i així en morim de gana. M'agradaria veure què faries tu. Tan jutjar, petita setciències. Jo he fet el que ha calgut per cuidar la meva germana, encara que volques dir extorsionar, robar o assassinar. Què has

fet tu?

La Carla, s'havia arraulit a un racó del carro, a punt de plorar, atemorida pels crits del seu company de viatge.

Perdona... Continuà en Herel, al veure caure-li la primera llàgrima. _No hauria de parlar-li així a una nena petita, ho sento._ Un altre cop, amagà aquells ulls tan ombrívols i desencaixats que a la Carla, ta poc li agradaven, i que sempre veia quan en Herel s'emprenyava.

_Val, però no sóc cap nena petita, aviat compliré 11.

_Oh, d'acord, senyoreta...

De sobte, se'n adonà, que els seus crits, estaven cridant l'atenció. La gent traïa el nas per les finestres, i per les esclotxes de les portes mig obertes, per saber d'on venia tant xivarri.

Idiota, Idiota. Es digué en Herel, a ell mateix. Atià les regnes del pobre Sasbun, per aplegar al seu destí ràpidament, i deixar el carro a la part del darrere de la casa, on es trobaven les quadres, amagar-lo allà, i deixar descansar per fi al pobre animal.

Un cop tot va ser ven assegurat, en Herel, es dirigí d'amagatotis cap a la porta principal. Era tard, si arriben a confondre'l amb un lladregot, podria tenir problemes.

No facis soroll Li demanà a la Carla. S'apropà a la porta. Dos cops secs, pausats, i després 3 cops rapits. Era una forma especial per trucar a la porta, pactada, per fer saber que es tractava d'algun conegut.

Passaren uns minuts. Una llum s'encengué. La seva petita lluentor esmorteïda, es filtrava entre les esclotxes de la finestra romboïdal, quasi tancada. Passes. Es sentiren apropar-se, pausadament. Algú s'acabava d'aixecar del llit a corre-cuita. S'obrí la porta, i rere ella, aparegué una dona. Vestia un tros de tela gastada i tota apedaçada, com si fos un curt camisoló que tot just li cobria fins les cuixes. Es tractava d'una prostituta, voluptuosa, atractiva, tot i el seu aspecte miserable. Ulls ametllats, molt grisos, amb els cabells llargs, arreplegats en una trena preparada per anar al llit. Les orelles punxegudes com en Herel, al aire, ensenyant-les sobre els cabells recollits. Amb la mà dreta, aguantava el pom de la porta, i amb l'esquerra, una espècie de canelobre, amb la diferència, que en lloc de dur espelmes, duia uns tubs iridescents, de color ambarí, en cadascun dels braços, la llum del qual, dissimulava la tonalitat blanca com la neu, que ella també lluia, igual que tot el seu poble.

Here los, ets viu, quina sorpresa. Digué sense gaire entusiasme.

_Hola Iwin, M'has trobat a faltar? Preguntà, posant les mans al voltant de la cintura.

Capítol 9

Per fi, una mica de llum, encara que és freda.

En Marco es va girar per veure com la comporta automàtica, es tancava a sobre el seu cap, a mig baixar per aquelles escales. Un segon després, unes esferes surant en l'aire, aparegueren als laterals d'aquella escala estreta.

Va, continua avançant Digué la Ceil. Mentre el feia espavilar per baixar, amb un gets del braç.

Seguí baixant. Es fixà en els voltants. Els esglaons, estaven completament nets i secs, tot i les aigües del mar, més enllà de les parets. Aquelles instal·lacions, es trobaven a pocs metres de la costa, i no es filtrava gens d'aigua, ni humitat.

Un calfred, li va recórrer l'esquena. No sabia el que trobaria allà sota. Esperava que fos alguna cosa que li permetés trobar la Carla, i tornar a casa. La seva guia, semblava tranquil·la. L'havia ajudat, així doncs hauria de confiar en ella una mica més. Era l'únic referent amigable en aquell món de boxos, tot i no entendre cap paraula del que li deia.

Després d'un bon tros baixant, a la fi, arribaren fins un replà. Havien baixat força. Es trobaven sens cap dubte sota la ciutat. Molt probablement, sota les clavegueres, deduï per l'absència de pudor. De fet, en Marco sentí una lleugera fragància a perfum.

És aquí. La Ceil, li ensenyà una porta, metàl·lica, cerclada per una lluentor blavosa que titil·lava per tota la seva superfície, com un camp de força protector. Lluïa una petita placa vermella brillant al mig. Ella posà el polze a la placa, la qual es tornà groga, mentre l'anava prement.

Qui hi ha? Preguntà una veu electrònica, a través d'un altaveu. En Marco patí un ensurt, quan sota la placa vermella, el centre de la porta, s'obrí i aparegué el que semblava un ull enorme, totalment negre, mirant-los interrogant.

_Sóc la Ceil. Ja ho saps. Has analitzat el meu escàner a dalt...

_Estàs segura?

_No siguis ximple...

_Segons, l'escàner termal que acabo de fer-te, veig que ets tu realment, no m'ho puc creure. Per què ets aquí? Què ha passat amb d'infiltració? I qui és aquest paio estrany?

_Ell és el motiu de tot. L'estaven interrogant, al mateix planeta Gaia, on s'ha perdut el rastre dels cristalls. Així doncs vaig haver de rescatar-lo, avanç que obtinguessin la informació.

_I sols per això havies d'abandonar la teva tapadora?

_No, això va ser un error.

_Un error estúpid.

_Si...

_El secretari general, estarà decebut.

_Si...

_Hi haurà conseqüències.

_Si...

_Estàs segura que l'interrogaven pels cristalls que l'Ayura protegia?

_Què pot ser, hem intentat amagar uns altres a Gaia...? Vaig sentir al capità del dirigible 5, com li preguntava diversos cops, pels cristalls.

_Mira'l, sembla una mica idiota. Allà..., tot abstret, mirant el sostre... Segur que sap alguna cosa?

_No entén el que diem. En realitat, no sé per què l'heu reclutat.

_Com dius? nosaltres no l'hem reclutat.

_Però què dius? em pensava que era dels nostres, o de l'associació Pro-Gaia.

_No tenim cap constància que els de Pro-Gaia, hagin reclutat ningú nou. Maleït sia Ceil...! l'has ben cagat...! has dut un espia, aquí, l'última biblioteca clandestina a tot Ío!

No, espera... Digué la Ceil, apropant-se corrents cap a la porta. L'ull, es tancà de sobte. La lluentor blavosa desaparegué, i la porta, s'obri de cop cap a fora, obligant la Ceil a saltar cap enrere. Cinc homes sortiren amb el que semblaven màscares antigàs. Dos d'ells, es mantingueren front la Ceil, amenaçant-la amb espases, amb la mateixa lluentor a l'extrem superior, que en Marco veié durant aquella lluita en la sala d'interrogatoris al mig de la foscor. Els altres tres, van córrer cap a ell. Avanç de saber el que passava, es llançaren a sobre seu, i l'immobilitzaren contra el terra. Li col·locaren un sac blanc al cap.

Espereu, és un error Cridà la Ceil. Un cop al clatell li arribà al Marco, amb un objecte pesat. Entre la foscor del sac, li arribà el no-res, de la inconsciència.

Papa, papa... ajuda'm... En Marco, es despertà de sobte. Estava somiant amb la Carla. Durant un segon, tingué l'esperança que tot havia estat un somni, però quan se li aclarí la vista, va recordar que no era així. Encara li feia mal el cap, pel cop. Si, seguia en aquell món estrany.

Ja s'ha despertat? Preguntà una veu.

Els ulls d'en Marco, per fi començaren a enfocar. Mirà al seu voltant. Es trobava en una estança, sota un sostre en forma de volta, amb grans portes per tot arreu, i entre elles, prestatges, en forma romboïdal, atapeïdes del que semblaven pergamins, enrotllats, en els més propers, i uns tubs plàstics plens d'una espècie de plaques fosques amuntegades a dintre, en els més llunyans.

Buscà amb la mirada, d'on venia aquella veu. No podia moure el cap. L'havien lligat a sobre una cadira de peus i mans, i li aguantaven el coll immobilitzat al suport de la mateixa, amb el mateix sistema que una vegada, usaren aquells homes quan despertà per primer cop. La diferència, ara que aquelles corretges intel·ligents, no l'estrenyien tant, sols impedien que es poguera alçar.

Sóc aquí La veu venia de la seva dreta. Algú s'assegué front ell, en una petita cadira, que semblava per nens, que aquella persona havia dut amb ella.

Una nena. No, no ho era. Els seus pits, estaven massa desenvolupats, per ser d'una nena, i la seva veu, era d'una dona adulta. Era com aquell homenet que intentà apunyalar-lo al mercat.

En Marco, dirigí la mirada cap a ella, tot movent el cap amb prou feines. Veié una petita dona amb cabells molt vermells, pell de color rosat vermellós, i ulls del mateix color. Lluïa una falda d'aspecte semblant al cuir, també vermella, a sobre unes botes del mateix material, però de color marró vermellós. Lluïa un generós escot, que deixava veure els seus

atributs. Por ser tindria entre 25 i 30 anys.

Encara que sigui petita, no es tracta de cap nena, ni de cap nan, en aquest món, sembla que hi ha alguns que no creixen més enllà del metre vint-i-cinc o cinquanta Pensà en Marco.

_Com està? Li continua fent mal el bony?

_En Marco, no donà cap resposta.

_Ja t'havia dit que és un espia, es nega a parlar.

No us pot entendre Digué la veu de la Ceil._ En Marco, no aconseguia veure-la, es trobava a la seva esquena.

_És un espia...

_No ho crec. Han intenta matar-lo.

_Pura comèdia, per què ens traguem l'ham, i ens refiem. Com és possible que no ho vegis? Has caigut en un truc de principiant.

_Però camarada..., la meva intuïció em diu...

_Oh , per favor, no m'importunis amb aquesta bestiesa de la "intuïció femenina". Això és una guerra, no podem perdre el temps amb aquestes ximpleries pseudo científiques, i tu tampoc hi hauries....

On sóc? per favor, deixeu-me anar... Estic tip de tot això! És que tothom en aquest món, és un puto psicòpata? Cridà en Marco de sobte.

_Però què diu?

És l'únic idioma que parla Digué la Ceil.

Però, això és un idioma? Crec que deu tractar-se d'alguna mena de lesió cerebral, o d'algun boix que capturà la Corporació per error. Això no pot ser un llenguatge, no l'havia sentit a la vida... Digué l'altra desagradable veu darrere seu.

_Espereu.... Segueix parlant, per favor _ Demanà la petita dona pèl-roja, fent-li senyes.

_No entenc el que està dient. Per què collons, ningú parla el meu idioma?! o al menys algú que parli l'anglès..., cony.

_Escolteu.... Les seves expressions, es repeteixen, tenen estructura. No és

un balboteig, ni producte d'una lesió. Sí, es tracta d'un idioma.

_Però... camarada bibliotecària.... D' on ha sortit? i quina relació pot tenir un subjecte així, amb els cristalls?

_Haurem d'esbrinar-ho. És important saber si els va trobar..., si els amagà, o si ajudà la meva benivolguda Edhora, i al pobre Ayura per amagar-los. I sobre tot, què ha passat amb ells?

_I quin és el seu consell?

Què hi ha del producte que robaren els nostres camarades dels laboratoris de la Corporació el passat mes, els nanoides AX20?
Intervingué una altra veu a la seva esquena, sentint-la per primer cop.

_Camarada Secretari General..., encara no les hem provat....

Silenci Ceil. Estàs sota arrest, fins que no s'aclareixi aquest embolic.
Digué la primera veu.

Sí, coincideixo amb el camarada Secretari General. Si es tracta d'un idioma estructurat, això que està parlant. I les probes, ho demostren. Aquesta pot ser la solució. Digué la petita dona, alçant-se de la cadira. S'acostà cap en Marco, li posà la mà a l'espatlla i li somrigué. En Marco, sense saber per què, el seu somriure, li donà certa tranquil·litat.

Una punxada al clatell. Com si no fora prou ja el bony. De sobte, una coentor. Li recordà allò que sentí, quan notà una altra punxada, allà en la sala d'interrogatoris, el primer cop que va despertar. Però aleshores, es quedà allà, sentint com a la poca estona, es diluïa la sensació. En aquell moment, fou diferent. Una escalfor, intensa, va anar envaint-lo des del clatell, expandint-se pel crani, fins al front. Després li baixà pels ulls, i per les galtes. De sobte, un xiulet tremendament agut, l'envaí les orelles, tan fort, que l'obligà a estrènyer les parpelles amb força, pel dolor, ja que no podia tapar-se-les.

La petita dona, tornà a aparèixer.... Digué alguna cosa. Tot de sobte, en Marco distingí entre aquell mar de sons incoherents, una paraula en italià, ben clara. _...hola..._ Sentí.

_Seguí sense entendre res, però al cap d'alguns segons més, distingí dues paraules. Després entengué tres, i després va seguir augmentant el nombre. En Marco se'n adonà, que a mesura que aquell xiulet per fi es calmava, el llenguatge que parlaven al seu voltant, anava transformant-se des d'aquell intel·ligible, fins ser un italià sense accent.

_És màgia? O estàveu parlant italià des del principi, i ha estat tot una

broma?

La petita dona, s'assegué un altre cop a la petita cadira, front ell.

_No, no estem parlant eixe... Italià diu? De fet... ara, vostè tampoc l'està parlant.

_Però què diu?

_L'AX20. Nanoides que s'adhereixen a certes zones del cervell, i tradueixen simultàniament qualsevol activitat de les seves regions destinades a la parla, lectura o escriptura, d'un idioma a un altre. Aprenen en nanosegons el llenguatge matern de l'usuari, i cerquen a la base de dades d'idiomes de Júpiter-net qualsevol tipus de traducció. Enhorabona, ara és políglota. És el secret de la Corporació, per coordinar totes les seves forces a les 64 llunes.

_Corporació..., 64 llunes? no entenc res.

Pot ser ha estat vivint a dintre d'un forat, o es un mentider. Va dir aquella altra veu.

Un ombra, es situà rere la petita dona front al Marco. Una de les veus que sempre es situava al darrere d'ell, per fi podia veure-li la cara. Era alt, prim, anava vestit amb una capa amb caputxa, llarga, negra, fins els turmells. A sota, duia unes botes de canya alta fins als genolls, i un gipó negre, el qual es lligava amb un cinturó també negre rivetat amb fils de plata. D'aquet li penjaven, una enorme quantitat de petits punyals. Tot, creuat des de l'espatlla dreta, per un gran cinturó, fins el maluc esquerre, on li penjava una espasa amb empunyadura també negra amb floritures vermelles. En Marco, posa els ulls com un mussol, quan veié la seva cara. De tots allà, era el que més s'hi assemblava a un alienígena. La seva pell, era com l'eben, els seus ulls, eren grans i ametllats, amb pupil·les allargassades, com un llangardaix, i uns iris grisos, que ocupaven tot l'espai de l'escleròtica. Els seus cabells, també negres, llargs, trenats, li naixien des de la meitat del crani, qui sap si per calvície o no, s'havia deixat el front ample. Les seves orelles, no li naixien als costats del cap, si no en plena línia de la mandíbula. El seu nas, simplement, no existia. Tan sols mostrava un parell de petits foradets a sobre d'un curt morro, al centre de la cara, sota els ulls, i sobre una enorme boca amb fosc llavis carnosos, que deixaven veure una infinitat de petites dents afilades. Semblava la boca d'un tauró.

_Pregunti-li sobre els cristalls.

No s'amoïni, cada cosa al seu temps. No som la Corporació. Li va

respondre la petita dona.

Tranquil camarada, pel que he vist fins ara, m'estranyaria força que algú així, fos un espia. Digué l'altra veu. Aquesta, es presentà també front al Marco. Lluïa el mateix aspecte, que l'home alt, però no vestia capa. Aquest era més grassonet i baixet. Les arrues a la cara, esquena lleugerament encorbada, i les línies grises als cabells, així com una fina barba de cabrit gris, que es deixava veure sota la enorme boca, feien endevinar que es tractava d'algú més gran. El somriure que ensenyava, a diferència del seu company, i els seus ulls afables, donaren confiança al Marco per escoltar amb més tranquil·litat.

L'home alt, es creuà de braços, i es quedà recolzat contra la paret, just al costat de la Ceil, que seguia asseguda rere una taula, cerclada encara amb els dos homes, amb les espases desembeïnades.

_A veure..., anem a pams. Primer de tot, les presentacions. El meu nom és Lantea de la Lluna Blanca, i sóc l'encarregada d'aquesta biblioteca.

Aquest home que veus, és diu Melor Terra Grisa, i és el secretari general de la Associació sindical de les 64 Llunes, més coneguda com l'AS64L, i aquell del mal caràcter d'allà, és el seu guardaespalles, Athoros Bosc Negre.

Molt de gust Digué en Melor, amb un petit moviment del cap.

_Ho... hola. Em... em dic Marco Fiorentini.

_Fiorentini? Quin apel·latiu familiar més curiós. De quina lluna ets?

_No sóc de cap lluna, sóc de la Terra.

La terra? Què és això? Preguntà l'Athoros.

Em sonen alguns versos antics on a Gaia, se l'anomenava "La Terra". Digué la Lantea tota pensativa.

_Això és una bestiesa! Ens està ensarronant! Gaia és un planeta mort. L'únic que hi ha allà, són deserts, aire verinós i les presons subterrànies de la Corporació.

Tranquil, Athoros, allunya la mà d'aquesta espasa. Digué en Melor, posant de sobte la cara tota seriosa.

_Però Camarada Secretari..., tot això és una pèrdua de temps.... Deixi-me'l uns minuts, i m'encarregaré de traure-li la veritat.

Silenci! Ja saps el que opino de les tortures. Tots les hem patit per culpa de la Corporació. Com t'atreveixes a suggerir tal cosa? Digué posant-se d'en peus de sobte.

Li demano perdó, Camarada Secretari. Digué l'Athoros, visiblement incòmode, recolzant-se un altre cop a la paret.

_No sóc cap mentider, vinc de la Terra. Vaig nàixer a Florència el 24 de Març de 1971. No... no se què va passar. Un dia anava per la carretera amb la meva filla en cotxe, i el cel.... Sí, el cel es tornà negre nit, i després va aparèixer una enorme bola negra tota deforme, just en mig del cel, i un remolí que s'ho empassà tot. L'únic que recordo després, fou que vaig despertar en un desert, i que m'ofegava, fins que em recolliren uns boixos que viatjaven a bord d'uns zepelins, i vestien semblant a vostès. He perdut la meva filla, sols vull trobar-la, i tornar a casa.

_Estàs dient que un remoli et va xuclar i vas aparèixer als deserts de Gaia? És això?

_No ho sé. Tan sols sé que corria entre els cotxes amb la meva filla, i una estona després estava en un desert gris amb el cel atapeït amb uns núvols estranyíssims tots amb colors grisos, blaus i violetes, que no havia vist mai.

Per la descripció que fas, això és efectivament Gaia Digué en Melor.

_És una bestiesa..., Camarada Secretari. Què pot ser no ho veu? Si va despertar en plena intempèrie a Gaia, sense vestit de protecció, com dimonis ha sobreviscut als gasos verinosos? Fins ahir al menys, eren mortals.

_Sol sé que em trobava fatal. Havia perdut el coneixement. Però després de sentir una punxada i una lleu febre, em vaig trobar molt millor....

On vas rebre la punxada? Preguntà la Lantea plena de Curiositat.

_Al braç.

La Lantea li mirà l'avantbraç. Una petita punxada, inflamada, cerclada amb ramificacions de petites venes blavoses.

_No... no m'ho puc creure. És... impossible. Aquestes marques..., aquesta inflamació.... Li... li han injectat els nanoides AX24.

Com...? Digueren tots al mateix temps, saltant de l'ensurt.

_És la solució definitiva a totes les malalties conegudes, molt millor que les versions AX12... Portem anys intentant furta-les. M'està dient que

tenim una mostra aquí?

_Això confirma que és un espia. Que redimonis fa, aquesta tecnologia d'elit, en un dirigible de reconeixement de merda, perdut als cels de Gaia?

_El metge del dirigible, l'havia agafat, per ordre del capità, per administrar-la als interrogatoris, i així reanimar als torturats, i poder continuar. Els vaig sentir parlar sobre això. Fou una iniciativa d'ells dos, no ho va saber ningú. _ Digué la Ceil, des del seu lloc.

Camarades... embeinin les espases. Ceil, acosta't. Així doncs, saps el que li van injectar? Per què no has dit res? Preguntà en Melor.

_No m'ha donat temps a explicar res. Vaig veure com el metge els agafava de la infermeria i els portava cap a la sala d'interrogatoris, per ordre del capità. Vaig suposar que creien important mantenir-lo viu fins aquest punt. Per això vaig creure que treballava per nosaltres.

_Però..., Camarada Secretari....

_Prou. La qüestió de l'espionatge, queda tancada. Qui seria tan poca-solta com per proporcionar una tecnologia com aquesta, a un simple espia? Per què el capturin i acabar regalant-la a l'enemic? Per protegir la salut d'uns simples i prescindibles espies? No, sens dubte no es tracta de cap espia. Tot i que la seva història és difícil d'entendre, estic segur que és innocent.

L'Athoros, a contracor, deslligà al Marco. Per fi, podria relaxar-se assegut en aquella cadira.

HAHAHA..., vaja, pot ser tens gana? Rigué en Melor, al sentir el rau-rau als budells d'en Marco.

No... no sé quant temps fa que no menjo res. Digué, vermell vins les orelles, per la vergonya.

Li portaren un plat amb arròs blau bullit i el que semblava una cuixa de pollastre, que pel seu aspecte, es veia que no era d'au, si no d'alguna mena de rèptil, juntament amb petits trossets d'un pa esponjós, també blavós. En Marco, tenia tanta gana, que no s'ho pensà. Ho va endrapar tot amb avidesa, i a grans glops es llançà coll avall, el que li havien donat per arruixar-ho tot. Pel sabor, semblava alguna mena de cervesa, però era blava, i no tenia escuma.

_Ara que acabes de recuperar forces. Hauràs de donar-nos una mica de la teva sang. Així obtindrem els nanoides.

"Aquest home, vull dir... en Melor, sembla amable, però el paio alt, fa por. Millor no fer-lo emprenyar. Per una mica de sang, què importa"? Pensà en Marco. Assentí amb el cap, per indicar que li semblava bé. Al Melor, se li va il·luminar la mirada amb allò.

_Que bé...,els podrem proporcionar a tots els nostres camarades....

_No oblidem el més important, han de ser sobre tot, per als malalts de la classe obrera, a la que ens devem! Ho has oblidat, idiota?

Si..., vull dir... no, perdó Camarada Secretari. L'Athoros, abaixà el cap, avergonyit. Sens dubte no era de fiar. Els seus instints i idees feien veure un bel·licista, amb més en comú amb els Esquadrons, que amb aquell lloc de cultura, ciència i revolució.

_Mentre, parla'ns una mica més d'aquell interrogatori... Et preguntaren alguna cosa sobre els cristalls?

Avanç d'això... Els va interrompre la Lantea_ Parla'm més d'aquell remolí que et va deixar al desert.

Sens dubte, aquells dos, són durs, però tanquen la boca quan parla ella.... Tan petita Quina mena de poder deuen tenir el bibliotecaris aquí..._ Es preguntà en Marco.

Bé. Continuà ell._ Aparegué de sobte. Ens va fer enlairar com fulles seques, a mi, la Carla, la meva filla, i un munt de gent més. Fins i tot cotxes i trossos d'edificis, vaja quina força tenia.

_La teva filla també, dius?

_Sí. Tan sols té 10 anys, em semblà veure-la al desert, avanç de perdre el coneixement.

_No sé com dir-t'ho..., però l'aire a Gaia és mortal, sense cap vestit de protecció. Respirar-lo, és la mort segura. Si la teva filla era allà, i si no ha arribat el cas que la injectessin els nanoides, ja deu ser morta.

No, no pot ser...! És mentida! Cridà en Marco, alçant-se de sobte de la cadira. L'Athoros, saltà del seu seient, desembeinant l'espasa a la velocitat del raig. En un obrir i tancar d'ulls, ja estava apuntant-li al coll, amb la fulla d'aquella espasa de punta rogenca i brillant, com si estigués roent.

En Marco, alçà la barbeta, tot en tensió, per la por a que aquell metall li deixés una cremada, però sorprenentment, aquella fulla, amb l'extrem brillant, no emetia gaire calor. _Quina classe d'espases són aquestes?_

Pensà.

_Tranquil... no facis cap bestiesa que puguis lamentar, entesos? Seu ara mateix, o no responc.

Respirà profundament. S'empassà l'ansietat, i tornà a seure. La Lantea, continuava al seu lloc, immòbil, molt tranquil·la, mantenint a sobre d'en Marco, una mirada compassiva, pel seu patiment visible.

Ha d'estar viva..., ha d'estar viva... . Ho sé. La... la vaig veure. Mireu, inclòs tinc una foto d'ella. Tragué de la seva cartera, amb compte per no posar nerviós al seu malcarat vigilant, una foto que duia. Amb les mans totes tremolant, intentà mostrar-la, però se li va escórrer entre els dits.

La Lantea l'agafà del terra.

Què és això? Va preguntar posant els ulls com un mussol, al moment que va veure el dibuix que la Carla li havia fet al seu pare, al dorsal de la foto.

_Com coneixes l'existència d'aquest insecte mític? Sols està descrit a les escriptures i religions més antigues.

Tothom va mirar el dibuix amb fascinació.

No ho entenc.... Tan sols és el dibuix infantil d'una abella. Digué el Marco, arrufant les celles.

La Lantea, no l'entengué. Els nanoides, no van ser capaços de traduir aquell nom, doncs no hi havia cap equivalència per la paraula "Abella" en cap llengua arreu de les llunes.

_Un dibuix infantil dius...? Això és impossible. El mite d'aquestes criatures, es tan sols conegut, per alguns erudits bibliotecaris. El mite diu, que fa milions d'anys, la superfície de Gaia, era blava. I que en ella, habitava una única humanitat, acompanyada de milers d'altres espècies, entre les quals, hi eren aquests essers. Essers Capaços de fecundar i portar vida, segons els versos.

Aquella humanitat avantpassada, construí torres i ciutats. Crearen una civilització, amb coses bones, però també coses terribles. Van patir 5 grans guerres planetàries. Segons els versos, les dos últimes foren les més desoladores. Amb la cinquena, quasi tots els essers vius amb els que coexistia la humanitat, desaparegueren, entre elles, estes pobres criatures. _Li explicà senyalant-li el dibuix amb el dit._ El cel, es tornà violent, l'aire verinós, l'aigua escassa. Els oceans es secaren. La poca humanitat que hi quedà, construí vaixells, per navegar per les estrelles, i marxar de Gaia, per sempre. Amb ells, la humanitat avantpassada, arribà

a les tres llunes de Júpiter: Ío, Europa i Ganimedes. Els següents versos, són contradictoris, i no estan complets. No sabem, per què no anaren a la resta de planetes del sistema solar. Sols sabem que aquells vaixells, portaven al seu interior, ciutats senceres, que habitaren mentre terraformaven les llunes. Els mil·lennis passaren, i d'aquella humanitat, sorgiren les 3 races humanes actuals. Els Hur, el meu poble, de poca alçada, amb gran tenacitat i saviesa. Els Mers, de pell verda, ulls ambarins, gran coratge i força. I els Bal, pell fosca, ulls grans i un gran sentit de la justícia. Si, tots plegats Evolucionarem de la humanitat avantpassada, al ventre d'aquells vaixells, cadascun al voltant d'una lluna diferent, segurament, fins que es completà el procés de Terraformació. No sabem quan, però en un moment de la història, els nostres avantpassats, descendiren, pels ascensors orbitals, sobre la superfície, on construïren les primeres ciutats. Ens imaginem que els versos es refereixen a les nostres ciutats capital: Uk a Ío, Icer a Europa i Vorcar a Ganimedes. Les nostres ciutats més antigues. Òbviament, això que et conte, han estat anys d'estudi clandestí. Molt poc, ha arribat fins la gent, ja que aquestes afirmacions, són considerades heretgia, per l' "església de Zorn", la religió imposada per la Corporació. I per això, és impossible que un nen, pogués dibuixar aquest tipus d'insecte. Així que t'ho preguntaré un altre cop. D'on no has tret?

_Ja t'ho he dit, ho va dibuixar la meva filla. És la de la foto.

S'hi assembla a tu._ Digué, pensativa, mentre mirava la foto.

_Estem perdent el temps, està dient ximpleries incoherents. Camarada secretari general, deixi'm....

SHHH! Li etzibà en Melor al seu guardaespalles, mentre escoltava amb atenció.

Es va fer un silenci incòmode. La Lantea rumià, sobre el que sabia, mentre continuava mirant la foto.

El vostre aspecte es totalment diferent, al de qualsevol de les tres races. El vostres noms..., el vostre idioma.... El fenomen que dius el qual t'ha dut fins aquí.... Es va fregar el pols un moment, pel mal de cap de tot plegat.

_On és la meva ajudant? Maries acosta't cap aquí un moment, per favor!

Des d'una cantonada, va aparèixer una nena, de llustrosos cabells rossos quasi blancs, amb orelles punxegudes, i pell blanca com la neu.

_Aquest Bioroide, segueix treballant per tu? Em pensava que ja l'havies

acomiadat._ Preguntà en Melor.

_Es una ajuda molt estimada aquí. Us presentaré. Marco, aquesta és la Maries Vent de l'Est, la meva ajudanta. Maries, aquest és en Marco Fiorentini.

Molt de gust._ Digué la nena.

_Igualment.

_Maries, porta cap aquí el cilindre amb els documents de la prestatgeria 23. "Teoria dels portals"

_Si camarada.

Tan sols, un minut passat, la Maries, es presentà per segon cop, amb un dels cilindres foscos que en Marco havia vist a sobre d'algunes de les prestatgeries romboïdals, al costat d'altres pergamins.

La Lantea, va extraure de l'interior, una peça circular de color gris. La col·locà a sobre una plataforma que hi havia a la taula, al costat dels plats ben nets que en Marco havia deixat. Havia estat mirant allò tota l'estona, mentre menjava, sense saber per a què servia. Per fi, al segon, un feix de llum sorgí d'aquella petita plataforma metàl·lica. Formà una figura hologràfica en l'aire, amb forma de pàgina d'un llibre. _Però si es tracta d'un reproductor de llibres digitals. Què fort!_ Va pensar en Marco.

Amb una primera ullada, en Marco, no entengué cap dels caràcters escrits. Però en menys d'un segon, començà a reconèixer-los. Els significats, brollaven dins la seva memòria, com si fos un nen que intentés recordar les pronunciacions de les lletres, mentre aprenia a llegir. Era cert, aquells petits nanoides, li donaven la informació de manera inconscient, i instantània. L'havien fet políglota, sense cap necessitat d'estudiar res.

_Esta és una traducció d'un document de al menys 200 anys. Aquí es recullen les primeres teories d'en Hakaren i en Merlais. Els inventors originals del sistema de portals. Un orgull, pel meu poble. Aquí es parla dels possibles usos, a part del viatge dins el nostre univers tridimensional normal.

_No ho entenc... Què té a veure això amb els cristalls?

Shhh Li tornaren a etzibar al pobre Athoros.

Aquí, just en aquest capítol Senyalà la Lantea.

Cap. 123 "Portals i viatges en el temps, possible us amb una font d'energia de 10 cristalls".

Continuaren llegint amb atenció. Al Marco, li costava entendre, no sols pel retard en la traducció dels textos, a més a més, també per els termes científics, dels que mai havia sentit a parlar.

Forats de cuc, per moure's, instantàniament entre llocs llunyans. Ja havia sentit teories sobre allò, però fins aquell moment, es considerava un fenomen inestable i impossible de reproduir. En aquella societat però, ho havien aconseguit.

Es curiós, hi ha coses d'aquet món, que em recorden l'era antiga, medieval, o segle XVI. Mentre unes altres, semblen tretes d'una novel·la de ficció. Quina cosa, que hi haja tants contrastos Pensà.

Seguiren llegint. Arribaren fins un capítol escrit com un diari.

"Dia 1 - Hem experimentat, amb una font d'energia de 10 cristalls. I no hem aconseguit res"

"Dia 5 - En Merlais, ha pensat a quintuplicar el nivell d'electricitat a subministrar als cristalls per iniciar la reacció en cadena. A més cristalls, major necessitat d'energia, per iniciar el procés de ruptura del teixit espacial. Sembla lògic..."

"Dia 6 - Les proves no han arribat a bon termini, tot i així, estem segurs que es pot fer "

"Dia 7 - Hem continuat augmentant el nivell d'energia, fins al punt de començar a des abastir la ciutat. Si continuem així, ens consideraran els més boixos de tota la raça Hur."

"Dia 16 - Per fi resultats... Ho hem aconseguit. Una petita esfera del portal s'ha obert, és petita i inestable, però demostra que la nostra teoria és certa! Estem eufòrics."

"Dia 45 - Això és un infern... La major part de la ciutat ha desaparegut... Destruïda, sota el vèrtex d'un portal deformat. Una forma fosca, tremolosa, amb flaixos blaus, per l'energia excessiva la qual, desestabilitza l'esclatxa espacial. El portal resultant de les proves, és massa perillós, més semblant a un micro forat negre, que a un portal de viatge. Tenim raó en la Teoria, però hem fracassat a l'hora de la seva aplicació. Estes són les meves últimes paraules. Hem començat a destruir-ho tot, avanç que arribin els Esquadrons de la Mort. No penso permetre que aquest boixos de la Corporació, usen aquest, com un arma. Intentaré salvar aquest

escrit, per educar les generacions pròximes."

"Hakaren de la Lluna Blanca"

Això és el que vaig veure a sobre la ciutat...! això és..., això és...! Una forma negra, tremolosa, amb flaixos blavosos, que ens xuclà a mi i la Carla. Digué en Marco, alçant-se de sobte, i obrint el ulls com un mussol.

_Creieu que els experiments d'en Hakaren i en Merlais, poden haver provocat que aquest acabés aquí?

_És una bona pregunta, camarada Melor. Però no ho crec. Pel que diuen, el forat és unidireccional, un origen i un destí... Igual que els portals espacials, amb la diferència, que aquest seria per entravessar el temps. Si fos com diu... en Marco, hauria acabat als temps d'en Hakaren i en Merlais i no ha estat així. No, ha de haver estat provocat en l'actualitat.

_Camarada Secretari, amb tots els respectes... Per què continua amb aquesta pèrdua de temps? Continuo pensant que és tot mentida. Sols cal llegir la documentació que acaba d'ensenyar. Els investigadors, parlen sobre 10 cristalls. És de sobra conegut, que sols es necessiten 5 cristalls per obrir un portal de transport. Els nostres camarades, a les missions sempre duen 5, per obrir els portals pirates. Però si és un portal obert a l'actualitat. D' on han sortit els altres 5?

_Athoros, ets un geni...! ningú duu a sobre 10 cristalls, són massa valuosos i costosos de furtar. Sols en una missió s'han arribat a dur 10.

_Com?

És veritat! Digué en Melor, picant de mans en adonar-se'n. El meu agent l'Ayura, i la vostra bibliotecària l'Edhora, duen els 5 per poder viatjar, més els 5 prototips de cristalls vermells.

Però segons en Hakaren, fa falta més energia per fer funcionar una combinació doble. I a més, per què ajuntarien els cristalls? i d' on van traure l'energia, per iniciar el procés? La Lantea, tornà a fregar-se la barbeta, tota rumiadora.

_Hi eren a Gaia. El cel allà, dóna a cada tempesta, prou energia.

_Et refereixes a les tempestes elèctriques?

_Por ser va ser un accident. Un munt d'infortunis. Pot ser que obriren el portal prop d'on van amagar els prototips. Mentre hi queia a sobre un

raig, fent que s'activessin tots 10 a l'hora.

_Si ha estat així, hi ha la possibilitat d'esbrinar on paren els cristalls. Ho veus Athoros? amb una mica de paciència, s'aconsegueix tot.

_M'he perdut, no sé de què redimonis estan parlant. _Es queixà en Marco, que ja començava a patir mal de cap, per tot plegat.

_Ara como ara, ja sabràs que la nostra societat, viu habitant 64 llunes de les que orbiten Júpiter, oi? Doncs bé. La tecnologia de portals, com la que t'ha dut fins aquí, és el que les manté unides en una única societat. Turisme, comerç, economia.... Tot es mou al voltant d'aquesta manera de viatjar. Navegar per les estrelles d'una lluna cap a un altra, com va fer la humanitat avantpassada, és massa costos i arriscat. El cel exterior, és massa estèril, fred i ple de radiació. Amb els portals, podem fer passar gent, mercaderies, inclòs transports tan grans com els dirigibles, entre les llunes i també altres planetes del sistema solar. Ho entens?

_Aleshores, aquestes esferes negres, són com autopistes en aquesta època, Oi que sí? I... diu que es poden usar com màquines del temps?

_Els experiment fets en el passat, així ho indiquen....

_Però, per què? Per què ens ha passat això. Si estan vivint aquí, per què van provocar tot aquest xivarri a la "Tierr"... vull dir a Gaia?

_La nostra intenció no era provocar cap xivarri. Mes aviat, tot al contrari. Intentarem que fora el més secret possible. L'incident, va ser un fenomen que ni tan sols sabíem que es podia fer.

_Segueixo sense entendre. Si era important amagar aquets... cristalls, per què no ho van fer aquí.

_Bé.... Els portals, no poden obrir-se tots sols, ja ho vas poder veure. Pots veure aquí escrit com funcionen. Son una escletxa controlada al teixit espacial. El procés que ho causa és una reacció subespacial, que no coneixem gaire bé, causada, amb 5 cristalls minerals que sols es poden extraure d'algunes roques del cinturó d'asteroides del sistema solar. Uns cristalls blavosos, com els que has vist fins ara. Quan se'ls hi aplica electricitat fins un voltatge, inicien la reacció, i quan es talla el subministrament, aquesta reacció acaba, i el teixit espacial, se recupera tot sol, a l'instant.

_Gràcies per l'explicació, però no m'està responent....

_Paciència noieta....

_"Noiet"?

_Els cristalls, no són un recurs renovable. Cada obertura de portals, els desgasta, i a la vuitena o desena obertura, queden inservibles, i s'han de canviar. Tot començà, ara fa 20 anys. La Corporació, ho mantingué en secret. Però el nostre servei d'intel·ligència, se'n assabentà. Les mines d'on s'extrau el mineral, s'estan esgotant. La Corporació i totes les seves branques, estan tremolant de por. Han fet prospeccions en centenars d'asteroides, però el mineral, no apareix per cap banda més, a part dels 5 o 6 asteroides coneguts. Si s'esgota..., la civilització, tal com la coneixem, desapareixerà en la foscor.

L'associació ambientalista Pro-Gaia, els nostres associats, on es concentren la major part dels lliurepensadors i científics no col·laboracionistes, es posà a cercar una solució. Un reemplaçament, sostenible al problema.

Si, fou quan el sindicat estava coordinat pel meu predecessor... Mentelor. Va dir en Melor.

_És cert, jo tot just començava a encarregar-me d'aquesta biblioteca. Doncs bé, els químics, físics i mineròlegs més eminents, treballaren en això, i al cap de 6 anys, trobaren una solució. Uns cristalls, que es podien generar artificialment. Es podien fer créixer de forma senzilla i econòmica al laboratori, amb elements abundants a qualsevol banda. Més resistents per la reutilització, sostenibles i no contaminants. A diferència dels naturals, blavosos, aquets desprenen una lluentor vermellosa.

Ho recordo bé. Va fer memòria en Melor._ Jo era deixeble d'en Mentelor. Passaren anys i anys, provant-los, per assegurar-se que els portals eren estables i fiables. Així va ser. Els més moderats, aconsellaren, fundar una empresa per explotar el descobriment comercialment. Quins ximpls! No van entendre que la Corporació no vol competir amb ningú. Uns altres van voler vendre'ls la patent. Pitjor encara!

_No va ser culpa seva, camarada Melor, no els culpi.

_Van ser uns imbècils. Què es pensaven que passaria? L'associació Pro-gaia, és il·legal. De debò van creure els ximpls, que la Corporació amb la seva... "Gran magnificència", els perdonaria.

"No". Això va votar el meu mestre.... "La patent, pertany al poble. Si l'entreguem a la Corporació, l'amagaran, i racionaran el seu ús, començant per facilitar-la primer als seus destacats. Li posaran un preu ridículament alt, sols per qui puga pagar, com fan amb tot". Quina gran veritat va dir. Per desgràcia, el resultat de la votació, fou crear una empresa pròpia per comercialitzar-lo. "Les empreses no funcionen. Sols fan patir al poble". Cridà aleshores. El nostre sindicat, es retirà d'aquella

associació, amb total desacord amb les votacions.

Al dia següent de la inauguració, un comercial de la Corporació per la venda d'ulls i dents artificials, es presentà davant les portes de la recent creada empresa. Li oferí, al aleshores president electe de la nova companyia, un preu ridículament minso, per tota ella, i així adherir-la sota les branques de la Corporació. Deixarien fora totalment, la seva junta directiva. El president li respongué "NO". Una setmana després, un atemptat, va fer volar pels aires les oficines centrals, i tots els laboratoris. Van morir prop de 300 persones. Però no avanç d'haver-s'hi perdut, "casualment"... la patent i les últimes mostres. Els mitjans de comunicació, es bolcaren en la fal·làcia que havia estat obra nostra. Però van ser els Esquadrons de la Mort. Va ser un atemptat de bandera falsa.

Intel·ligència, ens confirmà, que ja els tenien. Destruïren els documents de la patent i es quedaren els cristalls, per estudiar-los i desenvolupar-los. I així, quan arribés l'escassetat, presentant-se com els grans salvadors. Mantenint-los mentre, amagats, com el meu mestre havia predit que passaria.

Es cert, des d'aleshores ençà, hi ha hagut acarnissades baralles entre la Corporació, l'AS64L i el que va quedar de l'associació Pro-Gaia, que després d'allò, es van tornar a unir. Les mostres dels cristalls vermells, han anat canviant de mans, un cop i un altre, passant entre ells i nosaltres contínuament com una pedra calenta. Li explicà la Lantea, gratant-se el front._ L'última acció militar de l'AS64L sobre els laboratoris secrets a Europa, aconseguiren recuperar-los, fa tan sols 1 any. Vaig ser jo la que decidí amagar els cristalls, fins que arribés l'escassetat. I així després, regalar la patent al poble. Decidirem amagar els cristalls, on ningú buscaria mai de la vida, a Gaia. I acabar així amb l'escalada de violència tan terrible. La meva pupila, l'Edhora, es presentà voluntària, per motius personals, per fer arribar els cristalls d'amagat.

L'Ayura, un dels meus millors agents, va anar amb ella. Continuà en Melor._ Ningú més coneixia res sobre la missió, per evitar que ningú rebel·lés res durant els interrogatoris.

_Hauria d'haver sigut una missió discreta. Deixar-los allà soterrats, sota una senyal feta amb pedres, tornar i llestos. Però la Corporació, se'n assabentà. No sabem com, però ho van esbrinar. L'incident, posterior, és l'última cosa que sabem. L'Ayura i l'Edhora, han desaparegut. I tu ets aquí. Ho entens ara noi?

Comencen a quadrar-me algunes coses. En Marco assentí amb el cap_ Aleshores... El fenomen que ens portà fins aquí a la meva filla i a mi, va ser l'altra banda del portal en el temps que ells dos obriren....

_És correcte... Ara que ho entens tot. Necessitem que ens diguis, on són els cristalls. Tu vas despertar a Gaia, al mateix lloc on es tancà el portal. Tècnicament al mateix lloc on s'obrí, però en èpoques diferents.

_Què vol dir?

_Hauràs d'acompanyar-nos.

_Com...? què...? ni parlar-n'hi. No volien amagar els cristalls? Doncs no hi ha res més a dir, per què hem de tornar?

No siguis ximple noi... Tu mateix has dit, que on et trobaren, quedà tot a basar de runa de l'altre temps. El lloc ja no és discret. Tot això, marca la zona com si fos una gegantina X. Si els deixem allà, la Corporació els trobarà, si no ho han fet ja. Els hem de traure d'allà un altre cop. Digué l'Athoros.

Per què cony em dius "noi". Tinc quaranta-cinc anys, si fa no fa, l'edat del teu cap aquí assegut. I després voleu que us ajudi? Una mica de respecte. En Marco, estava ja tip de aquelles expressions.

Tots quedaren en silenci, somrient. En Marco, no entenia res.

_Quants anys dius que tens?

_Què por ser li ho haig de repetir? En tinc quaranta-cinc...

Ets boig? Digué Athoros. Però si no arribes ni als trenta.

Pareu ja tots plegats.... Pot ser no l'injectaren els AX24? Digué la Ceil.

_Però, què us empatol·leu...? Tinc quaranta-cinc. Sé perfectament la meva edat. Mireu estes taques a les mans. Són de la edat i....

En Marco quedà aclaparat i garratibat, quan es mirà les mans, i veié com l'artritis que li deformava el dit anular i el dit petit, amb les taques a la pell que tenia a sobre la mà esquerra, havien desaparegut. Era el primer cop que prestava atenció a les seves mans, des que havia arribat allà. S'alçà de sobte, tot fet un feix de nervis, per agafar una de les safates polides per al menjar, a sobre la taula. Es mirà en ella.

És... és impossible. _Digué_ La safata, li tornava el seu reflex, però no era el seu reflex. Les potes de gall, les arrugues sota els ulls. Els cabells blancs, sobre les orelles, i a les patilles, la seva barbeta poblada amb pèls grisos... Tot havia desaparegut. La seva cara, havia recuperat la vitalitat de deu o vint anys enrere. Tenia la cara d'algú de vint-i-cinc o vint-i-sis.

Ceil. Si vas veure com l'injectaven els nanoides. Per què no li vas dir que un dels seus efectes secundaris, és la cura de l'envelliment? La renyà en Melor.

_Quan el vaig trobar a sobre la llitera d'interrogatoris, ja estava així. Em pensava que era un agent de la meua edat.... Perdó.

Els nanoides, repararan les cèl·lules, deixant-les en la edat de la seva plenitud, durant bastant... bastant temps. Tens sort. Viuràs de forma llarga... Sempre que no acabis en mans de la Corporació..., és clar. Digué la Lantea.

_Així doncs? ens ajudaràs? Ets l'únic aquí que ha estat a sobre la superfície, d'aquell lloc.

_Tinc por, i si em disparen...

_Et refereixes als Llança Agulles?

No t'amoïnis... Digué la Ceil. T'ensenyaré a usar l'espasa. No seràs un expert, però podràs defendre't. Puc? Camarada secretari general?_ Demanà permís ella.

_No hi ha problema. De fet, és una bona idea, Ceil. Si es pot defendre..., no serà una càrrega en aquesta missió.

Al Marco, se li acabaren els motius lògics, per negar-se. De tota manera, tornar sobre les seves passes, era l'única cosa ja, que podia fer. Si la seva filla va morir en aquell desert, aquella seria la millor manera d'esbrinar-ho. _I ara què farà quan torni a casa, si es que hi torno? Em presentaré al davant la meua ex... i li diré...: "Mira estimada", "he recuperat vint anys de joventut..., abandona aquest fanàtic cabró, i torna amb mi. Mira, mira... torno a tenir músculs". Collons, tan sols de pensar-ho, m'agafa un atac....

Capítol 10

La reunió dels titellaires

Un dia més el menjar és fastigós. Pensà el senyor Unterdrücker.

Tots els dies, menjava al seu despatx, rere la seva enorme taula de granit gris. Feia portar els millors plats d'arreu de les llunes. Feia treballar a destall tots els xefs de major renom. Tots els dies, la taula del senyor Unterdrücker, s'omplia amb carns especiades, verdures, sopes i postres, de manufactures inimaginables. Però el senyor Unterdrücker, continuava sense estar satisfet. S'havia fet trasplantar la llengua una dotzena de

cops, per unes altres, clonades amb el seu propi ADN modificat, per ampliar milers de vegades els receptors del sabor. Però tot i així, li trobava un sabor fastigós a tot. Ni tan sols ell, estava segur, si el problema era al menjar o simplement, era el seu propi cansament per tot plegat.

Emporteu-vos això, és fastigós! Digué, apartant la safata, sense haver-la tocat quasi, tota atapeïda de menjar, al davant de la seva enorme panxa, que ja sobreeixia per la vora, fins al punt de no deixar-lo acostar-se. Un dia, demanà que li modificaren la butaca, i així poder abaixar la seva altura, per ficar la seva enorme panxa, per sota de la taula i ser capaç d'apropar-se per fi. Tot plegat era perquè aquesta, s'interposava entre ell i el seu menjar, com si li haguessin posar una enorme pilota inflable just enmig.

Un xiuxiueig. "BZZZZ". La porta de cristall translúcid, lliscà cap a un costat. Una atractiva secretària, lluint un generós escot, aparegué en mig de l'enorme, dessolat i assolellat despatx de la planta 500, de la seu central de la Corporació.

_Ja ha acabat, senyor president?

_No, no penso menjar més! Ningú a totes les llunes sap cuinar! Sou tots uns inútils! Emporta't això!

_Si..., senyor president. Recordi per favor que avui és el dia de la seva reunió amb els set directors generals de les seccions principals de la Corporació.

_Imbècil! per què no m'ho has recordat...?!

_P...però senyor president. Li vaig recordar la seva agenda, fa 3 hores....

No vull excuses, tros de mala puta! Xisclà, llançant-li un tros de cuixa de sauri-pollastre. Li va deixar una gran taca de salsa color marró, al seu uniforme de color gris clar i part del seu pit a través de l'escot.

La secretària, mantenint l'esquena recta, i cara inexpressiva, tornà a prendre la safata a sobre la taula del senyor Unterdrücker. Era enorme. Amb prou feina, podia carregar amb ella, entre la dotzena de plats, pastissos, i les gerres de cervesa blava. Tot i així, es mantingué ferma, mentre sortia de la sala.

Et trobes bé, Sklave? El president, torna a estar emprenyat, oi? Li preguntà la segona assistent, al veure-la sortir, mentre es mantenia asseguda a la seva petita taula en la sortida del despatx del president,

duent aquella enorme taca al seu uniforme.

_No, no ha estat res. La culpa és meva. L'he fet enfadar. Hauria d'haver estat més diligent. Mickrig, truca al metge, fes-me el favor. Necessito que em recepti més potenciadors de memòria. Hauria d'haver-li recordat, la seva agenda d'una manera més adequada.

_Però Sklave. Ja t'han receptat 200 mg. Em sembla que estàs sobrepassant el màxim que permet aquest medicament. El metge no t'ho dirà, treballa per una de les nostres companyies farmacèutiques, però abusar més d'aquets potenciadors, és perillós.

_No es pot fer res. Servir, és primordial!

El senyor Unterdrücker, després d'una sèrie de sorollosos rots, i de gratar-se la seva rodona panxa, s'alçà del darrere la seva enorme taula, per dirigir-se cap a les seves habitacions personals. Una sala quasi amagada, per una porta dissimulada amb la paret al propi despatx, del que pràcticament no en sortia des que va heretar totes les accions de la principal companyia del seu pare. Aquell fet, l'havia convertit fa tant temps ja, en el president de tota la Corporació Júpiter.

Tancà la porta rere seu. A la seva dreta, tenia una petita placa emissora de llum parpellejant a la paret. La va pressionar. Esperà uns segons, i des d'una altra porteta, al costat del llit que li quedava just en front, aparegué un home. Era de la raça Bal. Per molt que li pesés al Melor, al seu poble, també hi havia gent que adoptava aquell estil de vida, de bon grat. Anava vestit amb uniforme també gris, cara inexpressiva, postura ferma i caminar superb. Duia les petites trenes dels cabells característics de seu poble, recollides en un monyo molt atapeït i greixat. La cara, pintada amb línies blanques a les galtes i la barbeta. Eren les marques de la servitud, per ordre expressa del president, per tots els del mateix poble que treballessin per ell._ "M'incomoda la vostra pell tan negra. Per això, ara mateix ordeno, reutilitzar aquestes marques"._ Digué el dia en que donà l'ordre.

Què desitja senyor? Preguntà de forma molt formal.

Fügsam, necessito anar al vàter a evacuar i després necessito que em vesteixis amb l'uniforme. Hi ha reunió. Digué molt tranquil al seu ajudant de càmera.

Sí senyor. L'home tragué una tovallola blanca d'un petit armari de portes vidriades, tancat amb una clau que li penjava al coll. Duien lletres bordades en or, on hi posava "bany". Li obrí la porta del vàter al president, entrant rere d' ell.

Després d'unes hores, el senyor Unterdrücker per fi aconseguia embotir-se a dintre del seu uniforme de la Corporació. L'especial per reunions. Fet a mida. Estava format per un gipó gris clar, amb calçons i mitges negres, amb botes mosqueteres. Tot el conjunt, encara accentuava més, la seva enorme mida i el feia suar enormement. En FügSam, li col·locà el braçalet blau amb l'emblema de la Corporació al braç dret, i així, ja estava preparat per rebre els set directors generals de les seccions principals de la Corporació.

"Pip...", "Pip...", "Pip...". Una trucada per l'intercomunicador del edifici, integrat a la paret de la seva luxosa cambra. El marc hologràfic a la imatge en la vídeo trucada, aparegué surant en l'aire.

Senyor president. Els set, ja l'esperen a la sala de reunions. Digué la senyoreta Sklave.

El senyor Unterdrücker, assentí, mentre li anava fent senyals al FügSam, per que obrís la porta d'accés al seu despatx, doncs entravessant-lo podria accedir a la sala de reunions.

Caminà, tan ràpid com va poder. L'uniforme, l'estrenyia les seves greixoses cuixes, i la faixa sota del gipó per dissimular la seva gruixuda panxa, no el deixava respirar. Les portes automàtiques de la sala de reunions, s'obriren al detectar la seva proximitat. Entrà lentament, però amb la barbata i la seva papada ben altes. Dissimulava que, amb prou feines li quedava alè, després de l'enorme esforç que havia estat creuar el despatx des de la seva cambra fins la sala de reunions.

Amb les mans a la cintura, va fer una ullada a un costat i l'altre, als directius de les diferents companyies que formaven part de la Corporació, asseguts en una gran taula amb forma de mitja lluna.

A la seva dreta, va veure al responsable de les companyies de tecnologia i desenvolupament. Un homenet, eixut, calb però amb restes de pèl rere les orelles, i unes lents pinçanàs, amb les que llegia documents, que amuntegava a sobre la taula, d'una forma abstreta.

Al costat d'aquest, la responsable de les companyies de jocs, apostes, lotos, prostitució i estupefaents. A part, també responsable d'hisenda. Una dona de mitjana edat, amb un cos igual de rodanxó. Aquesta, per la seca planta i forma de vestir, de gris, però amb generós escot, es notava que al seu dia havia estat atractiva. Virtut que a poc a poc, anava recuperant, gràcies als nanoides AX24, que sols estaven a l'abast de gent com ella.

Al costat d'aquesta, es trobava el responsable dels mitjans de comunicació oficials, Júpiter-net i Onirovisió. Un home alt, amb esquena ampla, bronzejat, atractiu. Els músculs, se li notaven a través del gipó, ajustat expressament per aquest fi. Duia els cabells sense tenyir, a diferència de

com feien la resta de Mers de classe alta, però molt greixats, i pentinats cap enrere. Absent de tot, continuava arreglant-se'ls, de manera compulsiva, fent servir el seu reflex al mirallet de mà, i una petita pinta de nacre.

El senyor Unterdrücker, mirà a la seva esquerra. I veié al responsable de la indústria de guerra, intel·ligència, interior, companyies armamentístiques i també responsable suprem dels Esquadrons de la mort. Un home inexpressiu, amb els cabells molt curts, un ull artificial, amb una inquietant nineta que emetia una tènue llum blava. Per algun motiu, no havia volgut un ull clonat, tot i poder permetre-se'l. Anava vestit amb un gipó, calçons, mitges i botes, tot de negre. Per la qual cosa, el seu braçalet, al seu braç dret, encara destacava més.

A la seva esquerra, es trobava el summe pontífex. El major representant de la religió oficial de l'estat, el Zornianisme. Responsable d'educació, cultura i control de la filosofia. Un home prim fins a l'extrem. Les galtes xuclades, ulls sortits, rogens i plorosos. Sempre nerviós. Es bellugava constantment a la seva butaca, com si necessites anar a pixar. Lluïa estranyes manies, com la de tapar-se la boca i el nas cada cinc segons amb un mocador de tela blanc. Duia el cap rasurat fins l'extrem de tenir el cuir cabellut tot irritat. Vestia amb una túnica blanca, amb la que es cobria de cap a peus. Semblava una túnica senzilla, però quan et fixaves millor, podies veure que es tractava d'una manufactura perfecta, amb teixit rivetat amb fil d'or. No duia braçalet, en lloc d'això, duia un enorme medalló platejat amb l'emblema d'en Zorn: L'esquema del planeta Júpiter, amb l'equivalent de la lletra "Z" de Zorn, al centre.

A l'esquerra d'aquest, va poder veure la responsable de les companyies farmacèutiques, agràries, i mèdiques. Una dona estirada, amb uniforme gris amb el coll alt, també amb el braçalet blau. La seva mirada era freda, calculadora, reflectia un caràcter disciplinat fins l'exageració, aficionada a les rutines, i l'obsessió per el més mínim detall i correcció, en qualsevol tasca. Duia els cabells perfectament tenyits de blau. Un color molt de moda entre els alts executius de la Corporació i membres de classe destacada. A més a més, també els duia arreplegats en un monyo molt atapeït.

A la seva esquerra, com últim component d'aquest zoo, es trobava el responsable de transport, energia i indústria. Era el màxim coordinador de les companyies mineres, el refinat dels cristalls, i explotació de la tecnologia de portals. De tots, era el més visiblement esvarat. Un altre home gros, suat, amb la mirada perduda. S'estrenyia el ventre tot sovint. Es veia que patia terribles nàusees, pel gran estrès, que se li concentrava sobre tot als budells. Vestia un gipó gris, tacat de vòmit, calçons grisos, mitges blanques i botes mosqueteres. Passable, si no fos perquè el braçalet, el duia al braç esquerre, i col·locat al revés. Era l'antítesi de qui tenia a la seva dreta, la responsable de les companyies farmacèutiques, la

qual dissimuladament, intentava mantenir la distància.

Després d'uns quants segons, tothom deixà el que feia, al veure al senyor Unterdrücker davant ells, posant-se ràpidament d'en peus.

Benvingut senyor President... Digueren tots al mateix temps.

El senyor Unterdrücker, s'assegué a la seva butaca central, amb l'emblema de la Corporació brodada al respatller.

Benvinguts tots a la reunió semestral de l'estat de l'economia inter-lunar i control de la població. Digué, mentre la senyoreta Sklave, li col·locava els papers amb els informes de la sessió, a sobre la taula.

Es passà uns minuts fullejant la documentació. Algunes voltes, posant cara seriosa.

_El primer ordre del dia, serà el departament de tecnologia. Senyor Schreiberling, a l'informe, diu que els Xips cerebrals, per als nous productors de la fase 2, encara no estan llestos. Digui, què podem fer?

El senyor Schreiberling, traient-se les lents pinçanàs, molt solemne, es posà d'en peus.

_La matèria prima pels nano-receptors, ha passat a ser una matèria molt escassa. Els atemptats de l'AS64L, són cada cop més morbosos a les llunes rocoses. Al igual que...

_Si, això ja ho sé.... Ho posa a l'informe. Però, què té pensat per solucionar-ho?

_El meu consell, és iniciar la fase 2, ja mateix. I començar a substituir els treballadors, pels nous necro-treballadors, usant el que tenim. Amb l'augment de la producció podríem completar....

Tros d'imbècil! no s'atreveixi a usar aquesta terminologia terrorista davant meu! M'ha sentit? Digui'ls "productors", i no treballadors. M'ha entès?! Cridà el senyor Unterdrücker, etzibant un cop a la taula.

_Disculpi senyor president....

Dispensi'm senyor president. Intervingué de sobte l'atractiu jove, desant a la butxaca ràpidament el mirallet, mentre es posava d'en peus.

_Digui, senyor Narziss.

_M'agradaria opinar sobre aquest tema. El meu consell, és, no començar la fase dos encara. El procés de manipulació de l'opinió pública, encara no

s'ha completat totalment._ Digué amb el to de veu d' algú molt pagat d' ell mateix.

_Quant temps trigaran amb les campanyes de desinformació?

_“Doooooncs”, em... em sembla que necessitem al menys un any més.

_Com ha dit?!

_Però..., senyor president, sols hem realitzat fins ara, trenta-dos atemptats de falsa bandera aquest any. Insuficients per que els nostres mitjans de comunicació puguin augmentar la por i els desitjos de seguretat de les masses fins al nivell necessari. El nostres politics titelles, necessiten més, per aprovar les lleis que la fase 2 necessita. A banda d'això, sols s'han fet cinc campanyes de beneficència aquest any per complementar-ho. Considero també aquesta part de la manipulació, imprescindible. Li recomano, realitzar un altra, que inclogui fotos seves amb nens, i quant més pobres, millor.

_Hauré de tornar a aguantar aquests putos mocosos! Quina merda.... Molt bé, senyor Narziss. Programi una nova maratón per la beneficència. Monsenyor Vergewaltiger, aquí present, l'ajudarà. S'emetrà per tot Onirovisió i Júpiter-net.

_Com? En tots dos mitjans? Dispensi però... qui sufraga les despeses?

Les pagarem amb les donacions, idiota. O pot ser es pensa que realment donarem alguna cosa al maleïts llardosos? Li preguntà de forma retòrica i sarcàstica, mentre tots lluien rialletes sota el nas.

El senyor Narziss, amb la cara vermella fins les orelles, assentí amb el cap, mentre tornava a seure.

Molt bé. Senyor Schreiberling, la fase 2 s'ajorna, fins completar les campanyes de desinformació. Fora que algú se li acudeixi una altra solució, tindrà que augmentar la producció amb allò que té. Si a la pròxima estació, no millora els resultats, serà destituït. _Li digué, mentre el forçava a seure un altre cop, amb un autoritari gets amb la mà.

Senyor president..., tinc la solució. Indicà la fosca figura que començà a alçar-se lentament de la seva butaca.

Senyor Mörder, responsable de la indústria de guerra, intel·ligència i interior. Exposi, per favor. Li indicà, somrient per primer cop en tota l'estona que s'havien passat allà.

_El meu suggeriment, és mobilitzar a una part de l'exèrcit. Opino que

administraran millor als productors de les llunes rocoses que....

_Protesto!

_Protesto!

_Protesto...! _Xisclaren diverses veus, canviant tothom d'actitud de sobte.

Senyor president, no pot.... Pot ser haig de recordar-li, que vam convenir a mantindre amagada la tecnologia militar, fins començar la fase 2? Li recordo, que els nostres mitjans de comunicació, han invertit moltes energies en presentar la Corporació, com una entitat pacifista. Si traiem ara els necro-soldats, tancs múltipodes, o canons de plasma, dels seus amagatalls, les nostres campanyes de desinformació i manipulació, s'aniran en orris. Va dir el senyor Narziss, tot atropelladament, posant-se d'en peus un altre cop.

_La solució és ben simple... senyor president. Sols deixi'm enviar necro-soldats, vestits amb un mínim de l'uniforme per fer-se passar per civils. Després, els periodistes del senyor Narziss, ho podran exposar parlant de nous terroristes presos, enviats a les mines, com un programa pilot de reeducació democràtica, en un magnànim intent de re introduir-los a la societat... En el cas que hi hagi disturbis per part dels treballador d'allà, i haguem d'intervenir, es pot vendre, com un motí dels mateixos irreformables terroristes. No sols ho haurem amagat tot. A més a més, fariem més fortes les campanyes de desinformació. _Explicà el senyor Mörder, molt tranquil i amb mig somriure felí a la cara.

_ Això... està molt ple de caps per lligar_ Replicà en Narziss.

_Y quina importància té? Les masses, són imbècils. Es creuran la història. Al cap i a la fi, es creuen qualsevol cosa, que se'ls posi al davant amb prou detalls i aparent sentit.

M'agrada Digué el senyor Unterdrücker, rumiant-s'ho._ Si, farem això. Ben pensat senyor Mörder. Aquest és el motiu perquè és el meu preferit. Envii sols quinze necro-soldats a les llunes rocoses productores de Carponi per nano-transmisors. Col·loqui'ls roba requisada als terroristes morts. Narziss, ocupi's del reportatge d'investigació".

_Si, senyor president.

_Gràcies... Senyor president.

Però... Senyor president.... Intentà dir el senyor Schreiberling. Callà de sobte, abaixant el cap, quan el senyor Unterdrücker, el fulminà amb la

mirada.

Bé, pel segon ordre del dia... El senyor Unterdrücker, tornà a passar uns quants minuts llegint els informes.

_Què vol dir això? Senyora Kammerjäger, pot explicar com redimonis s'han perdut tres cilindres d'AX24 dels laboratoris de la principal farmacèutica d'Ío? I com és possible que hagin acabat al dirigible 5 de reconeixement, a Gaia? Pot ser no van aprendre res del robatori dels traductors AX20?

_Ehhh.... Do... dooooooncs.... No van ser terroristes. Tal com es detalla al final de l'informe..., va ser un dels metges destinats al dirigible 5. Tenia credencials. Ell se les va endur. Per ordre del seu capità, pensem.

_Maleïts fills de puta. Portin-los cap aquí. Vull preguntar-los...

_Ehhh, senyor president, el capità va morir durant un assalt terrorista al dirigible.

_Bé, tan es val, que portin al metge. Ell les va furta, oi? Doncs que l'interroguin.

_Ehhh, senyor president. La resta de la tripulació, va ser executada per negligent.

_Com...? A quin puto subnormal, se li acudí ordenar això?

Ehhh, va ser vostè senyor president. Li respongué el senyor Mörder, mentre li donava una copia de les sentències de mort, signades amb el seu segell.

Ah, bé... doncs aleshores, no hi ha cap problema. Va dir aclarint-se la gola. _Senyor Mörder, posi tots els Esquadrons de la mort, rere la pista d'aquets cilindres. No podem permetre que caiguin en mans dels terroristes.

_Senyor president..., ja tenim una bona part, ocupada cercant els cristalls.

_Els cristalls?

_Si, ja sap, els cristalls rojos. La font d'energia renovable que crearen els científics de l'associació Pro-Gaia...

Pro-Gaia! Maleïts pagans i heretges adoradors d'arbres! Cridà en

Vergewaltiger, de sobte, donant cops a la taula.

_Monsenyor, no té la paraula. Ha de posar-se d'en peus per...

Sola el nostre senyor Zorn, em dona a mi la paraula! Parla a través de mi, em sent? de mi! Aquest bruts pecadors, sap què diuen ara? ho sap? , ho sap? ho sap? ho sap? ho sap...? Diuen que les tres races humanes han Evolucionat. Imagini's... "Evolucionat", d'una humanitat avantpassada, que navegà per les estrelles amb vaixells. Heretgia! Heretgia! Heretgia! Heretgia! Heretgia...! Tothom sap que el nostre Déu creà les llunes i després ens va fer brollar del terra pantanosa a la seva imatge! Xisclava, sacsejant el cap a una banda i l'altra com un boix, amb els ulls fora d'òrbita, i deixant anar escuma per la boca.

Puto ionqui cabró... Xiuxiuejà el senyor Mörder.

Monsenyor. Ha pres avui la seva "medicina"? Guàrdies calmin-lo.
Ordenà.

BZZZ. La porta automàtica lliscà, quatre guàrdies entraren, i de manera amable però ferma, el mantingueren assegut a la seva butaca, mentre seguia cridant coses com: "Heretges" i "Zorn us castigarà". Al mateix temps, un cinquè guàrdia, entrà amb una pistola injectora, amb allò que semblava la seva... "medicina", la qual cosa en realitat era "Agent blanc". Una dosi al coll, i monsenyor Vergewaltiger, quedà fora de combat, relaxat al seu seient, mentre un filet de baba se li escapava per la comissura dels llavis i li regalimava sobre la seva lluent túnica blanca.

El senyor Mörder, s'aclarí la gola forçadament, com si no passes res.
_Com deia... senyor president, bona part dels Esquadrons estan buscant els cristalls.

_Quants cops van ja? els vam recuperar i ens els van tornar a furtar?

_Doooooncs....

_Era una pregunta retòrica idiota.... No podem seguir amb aquest joc. Malbaratant així dines i personal. Digui'm, què novetats hi ha en la recerca?

_Encara no hem rebut tots els informes. De tot el personal, sols tres agents lliures, semblen tenir novetats. Aquí, a Ío, sembla ser que s'ha trobat un dels principals sospitosos de protegir els cristalls o al menys saber on són. L'informe de l'agent lliure, que tenim fins ara, diu alguna cosa sobre un home jove, d'aspecte estrany i vestit de manera poc convencional. Està sent ajudat, per una desertora del grup de

reconeixement del dirigible 5.

_Com? el mateix dirigible, dels robatoris de l'AX24?

_Si, senyor president.

_Voluntat divina..., Voluntat divina!

_Vol fer el favor de callar, monsenyor?

Està connectat! està "connectaaaaat"! Cridà el summe pontífex Vergewaltiger.

_Veig que la "medicina", no ha sigut prou... Guàrdies, traguin-lo d'aquí, portin-lo amb el seu metge.

Voldrà dir el seu "camell". Xiuxiuejà en Narziss.

_Per què cony no l'executem, i acabem avanç?

_Senyor Mörder, no digui burrades. Es tracta d'un membre de la classe destacada.

Silenci!... silenci! Ordenà, el senyor Unterdrücker, tot intentat fer silenciar les rialletes._ Intentem acabar ràpid avui. Senyor Mörder. Què més diu l'informe? se'ls pot localitzar?

_Encara no, senyor president. La nostra gent hi continua treballant.

_Algú més té una pista sòlida?

_Pel que saben, hi ha un parell de subjectes més que escaparen al mateix temps del dirigible 5, pel portal d'emergència contrari.

_El contrari? Al mateix temps? Què redimonis va passar en aquell dirigible?

_Segurament ja mai es sabrà senyor... president.

_Esborri aquest somriure de la seva cara... imbècil.

_Perdó senyor president... Pel que sabem, es tracta d'un reclús, i una nena petita. Ens ha costat saber on han anat a parar. Però pel que saben, han anat cap a Calisto. Vam perdre la pista, tot i que la cerca continua.

_Aquets no semblen importants. Deixin-los. Necessitem estalviar temps i

personal. Centrin-s'hi en el paio estrany i la desertora.

_Però senyor. El reclús és... un Bioroide. Per aquest motiu concentrem la cerca a les reserves de Calisto.

_Un Bioroide? Això és un altra qüestió doncs. Aquest essers, tots tenen memòria fotogràfica i accés remot a Júpiter-net per interfície neural, de manera innata. Poden haver memoritzat els plànols de la ubicació dels cristalls, o pot ser, alguna patent per fabricar-ne més.

_O pot ser la nena els porti a sobre. Quin altre motiu hi hauria per què un reclús, es preocupi per ella?

_Bona pensada, senyor Mörder. Molt bé, he canviat d'idea. Continuïn amb la recerca de totes dues parelles i mantinguin-me informat.

_Si, senyor president.

_I ara per continuar. Senyor Wurn. Digui'm, en quin estat es troba la producció de cristalls.... Senyor Wurn, ...Senyor Wurn!

El senyor Wurn, continuà absent en el seu seient, estrenyent-se la panxa, pels nervis, i fent esforços per no vomitar un altre cop. Patí un ensurt, quan la senyora Kammerjäger, el sacsejà la espatlla, per fer-lo tornar en si.

_Ah... ehhh, dispensi'm... L'estat de les mines, oi? _Digué remenant nerviosament els seus documents.

El senyor Unterdrücker, el continuava mirant de manera fixa i impacient.

_L'última estació, la producció va caure un altre 25 per cent, més. Les prospeccions, tenen ara una mitjana de....

_No em vingui amb quantitats... tros d'imbècil..., Això ja ho tinc a l'informe. Digui'm, s'ha trobat ja alguna veta nova a les mines?

_Ah... això... doooncs..., no "senyoria"... vull dir..., no senyor president. Seguim explotant les mateixes.

_Necessitem urgentment els exemplars de cristall roig. Avanç que s'escotin, m'ha entès? O la nostra civilització es partirà en dos.

_Se...,se... senyor president. Si... si vol el meu consell....

_Parli.

_Si l'associació Pro-Gaia, va crear aquets cristalls, i els amagaren per evitar que els hi puguem furta. Per què simplement no deixem que se'ls quedin? Si ofereixen al poble una tecnologia d'ús lliure, no seria millor això que el tancament total dels portals per la falta dels mateixos cristalls?

_De totes les poca-soltades que diu senyor Wurn, aquesta és la més grossa. Donar al puto populatxo accés lliure a tecnologia... coneixement... serveis? Que pot ser no hi toca? Això de... "gratuit" o "comú", són sinònim de Terrorisme. A més a més, això ens faria perdre milions en drets d'explotació.

_S...si, però la civilització... la societat es... es salvaria.

_I a qui collons l'importa?... Que li donin pel cul a la civilització! Jo vull els meus beneficis. Les coses es fan a la manera de la Corporació o tothom cap a la tomba. M'ha entès? Em vaig oferir a negociar amb a aquells putos "folla arbres" perquè em donessin totes les patents, i no em van fer cas. Els molt cabrons, volien competir amb la nostra gloriosa Corporació. Ara 300 d'ells, estan podrint-se sota terra. Que es fotin! Això els ensenyarà a la resta de gentola a obeir. Escolti senyor Wurn, deixi's d'opinions de puto traïdor, i pensi com allargar la producció, o racionalitzar l'ús dels cristalls, sense que es noti. Quan tingui alguna cosa decent, enviï'm l'informe. A quedat clar?

_Do....doncs l'ú...l'únic camí, per ara, seria... seria tornar a pujar l'impost per l'ús de portals....

_Bé, posi-ho a l'informe. I ara per continuar....

En Marco maleí, tants cops con va poder. L'enregistrament, s'havia omplert d'interferències, justament quan estaven a punt de dir el nom de la lluna. "Un reclús" i "una nena". Devia ser la Carla segur, però allò sobre el reclús, no li agradava gens ni mica. La Carla estava en perill.

No es pot millorar la qualitat de la gravació? Preguntà en Melor al tècnic que l'havia entregat.

_Ho sento camarada. Aquí a Metis, no tenim equipament adequat.

_Doncs envia'l a Ío. Els bibliotecaris de la camarada Lantea s'encarregaran de millorar-la. Athoros, posa't en contacte amb el nostre agent al despatx del President de la Corporació. Assegura't de fer-li arribar el desastre que ha estat tot això. El pròxim cop, ha de posar l'enregistradora més a prop del president.

_No seria millor un sistema d'escolta en directe?

_Per l'amor de Gaia... Pot ser que no sàpigues, que van renovar tots els detectors d'emissions a tot l'edifici? O és que se t'ha ficat al cap, jugar-te-la fins que ens enxampin? No, fes el que t'he dit. La Lantea, té personal i prou mitjans per poder netejar la gravació.

_Amb tots els respectes, ja li vaig dir Camarada Secretari general, que era mala idea deixar la biblioteca clandestina, justament ara. Si ens haguéssim quedat allà, tindríem la gravació bé, ja mateix. _Es queixà l'Athoros.

_I què esperaves, estàvem posant en risc la biblioteca. Els teus informants, deien que hi havia agents lliures pels voltants del mercat a la superfície. A més a més, la nostra... jove promesa, necessita espai per millorar el seu esgrima.

En Marco, sabia que estaven parlant d'ell. Voltà el cap durant un instant sense pensa-hi, i un cop sec amb una tija de fusta, li colpejà la galta, deixant-li marca.

On mires? Si això fos una espasa, t'hauria obert un bon trau a la galta, tan gran, que hauries d'aprendre a parlar per dos boques. Li renyà la Ceil, posant les mans a la cintura, i amb cara de ser eternament pacient.

Seguiren practicant els moviments. Quasi tots, li recordaven el seu entrenament per les olimpíades, durant la seva joventut. Tot i que aquella atractiva noia, no li recordava per res del món al seu entrenador. Ella, era mill cops més exigent i dura, però més pacient, maca i amb un cos més fibrós.

_Auuu!

_Un altre cop més distraccions. Mira cap aquí, vols fer el favor? Si vols salvar la teva filla, més val, que aprenguis alguna cosa, i no ser un llast.

“Té raó, aquí les espases maten. No és sols un simple esport, amb espases de fulla arrodonida a la punta. Si no ho faig bé, acabaré com una oliva punxada amb un escuradents, i la Carla es quedarà tota sola”. Pensà en Marco, mentre es fregava el nou blau en l'avantbraç.

Continuaren així durant hores. La Ceil, li explicava amb paciència, tots els elements bàsics de l'art de l'espasa. Postures, moviments, bloquejos, estocades... Ella va saber de seguida, per com ho feia, que ja tenia certa base, però era dolenta i la tenia rovellada. Seguiren, fins que en Marco es quedà sense alè. La qual cosa, li passà contínuament, mentre que ella, tot just deixava anar una gota de suor. Passat l'esforç, s'aturaven per beure o menjar, i així començar un altre cop. Fins que un dia per fi..., començaren

a veure's certs progressos.

_Bé, molt bé, amb això, no podràs enfrontar-te contra una espasa experta, però estàs començant a ser un digne adversari.

_Una pregunta. He vist que molts guàrdies, policies i d'altres usen aquest... Llança...

_Llança Agulles.

_Això mateix. Si tenim aquelles armes? Quin avantatge tenen les espases?

Tota, mentre no t'enfronti's a l'armament pesant de l'exèrcit. Veus allò d'allà? Preguntà la Ceil assenyalant unes armilles, amuntegades en paquets al costat de la porta.

_És roba?

_No. Són armilles deflectores. Ja saps que els "Llança Agulles", llancen agulles corrugades de 20 centímetres de llarg, a la velocitat del so, oi? Doncs bé. Aquestes armilles, produeixen un camp de força de protecció invisible. Aprofiten l'acceleració del projectil per desviar-lo. Aquets l'usen tots el policies, militars i agents lliures. Des de fa anys, nosaltres també. L'única cosa que pot entravessar-los, és un arma lenta, com un punyal o una espasa. Mentre no esclati una guerra, aquesta, és la millor arma que tens.

_Aleshores, per què existeixen els Llança Agulles?

_La Corporació, les usa per enfrontar-se contra tots aquells que no portin armilles deflectores, es a dir, els pobres, rodamóns i gent de la classe obrera.

_Per tant, s'usen per oprimir al més feble.

_Bàsicament. Vols beure alguna cosa o continuem?

_No, continuem. Haig de millorar. Haig de trobar la Carla. Per res del món penso deixar-la sola en un món com aquest.

Capítol 11

L'enfrontament.

Començava a ploure. Les coses, es posaven cada cop pitjor. Començava a arribar la nit. Però a la Milva no l'importava. Estava segura que es trobaven a prop, en aquell campament pudent.

L'havia registrat de cap a peus, i res de res, però no hi havia cap dubte que s'havien dirigit cap allà. La primera cosa que se li acudí, fou l'existència d'un possible amagatall, o pis franc, en qualsevol dels bruts edificis dels voltants. Però els drons, els haurien descobert, o els veïns els haurien denunciat. Després, pensà en un amagatall subterrani. Però les autoritats a les que va preguntar, li digueren que allà, tot just en la zona marítima, era impossible construir res sota terra. A pocs metres, fent qualsevol forat, es trobava el clavegueram totalment vigilat, i molt més cap a vall, tan sols es trobava més i més fang barrejat d'aigua de mar. Era impossible, tret que es tractés d'alguna cosa construïda durant la fundació de la ciutat, quan la línia de costa, estava desplaçada. Cap registre senyalava l'existència de res semblant. Però la Milva estava segura que hi havia un amagatall subterrani per sota les clavegueres.

De cap manera es pot localitzar l'entrada. Ves a saber on para. Si tornen a sortir, de segur que ho fan per un lloc diferent d'on entraren, algun lloc allunyat de la gent. Rumià per a ella mateixa. Va ser d'aquella manera, com havia acabat en aquell racó humit, prop de la desembocadura del principal canal de la ciutat. A cel obert, asseguda sobre les pedres que feien la funció d'escullera, delimitant la ciutat fora del mur. Començava a quedar tota xopa amb el plugim. Tot feia pudor a l'aigua llardosa de les clavegueres, que arribaven pel canal. Tot plegat era fastigós, odiava aquell lloc. Li recordava a seva infància, quan no tenia res, i decidí fer el que calgués, per arribar fins i tot a ciutat orbital, a l'altra banda de l'ascensor orbital, surant a sobre el seu cap des d'avanç que naixés. Ho aconseguiria, encara que hagués de construir unes escales amb cadàvers per arribar.

Començà a tremolar. Les espatlles ja les tenia totalment xopes. El nas ja li regalimava insistentment, fent-li veure que ja començava a ser hora d'anar-se'n. Però la Milva, caparruda, no desistí. Estava decidida a demostrar-li al coordinador general, que havien errat, quan la varen degradar al nivell d'agent lliure. Els trobaria, i fins i tot li portaria els seus caps al mateix president de la Corporació.

_Per què hem de sortir per aquí? No anaven cap aquella lluna? com es deia...

_Metis

_Això mateix.... Em pensava que sols necessitàvem obrir el portal i ja està. Això és fastigós.

_Com vols obrir un portal just en mig de la biblioteca? ets boig? Ens descobririen de seguida. Els obrim, en zones amagades, prop d' on són els portals públics, per camuflar la seva obertura, com si fos un d'ells, falsificant el número de sèrie.

Milva, pegà un salt, al sentir aquelles veus. Eren un home i una dona. S'apropaven des d'una gran canonada del clavegueram adjacent al canal. S'amagà rere una gran pedra de l'escullera.

_Va, va... Pareu ja de queixar-vos. Estem perdent molt de temps.

_Una tercera veu? Qui deu ser? Pot ser no són ells? Pot ser que m'hagi equivocat de lloc? Seran simples contrabandistes?

Quatre persones pujaren per la canonada. La Milva, tragué el nas amb compte per sobre la pedra, i el que va veure la deixà sense alè. Els va reconèixer per les fotos dels informes. Era el secretari general de l'AS64L. Un dels més buscats, i tan sols duia un guardaespalles. Caminava acompanyat d'un altre jove i... _Si, la conec. És Ceilia "La serp"._ Es digué a ella mateixa. Eren ells, tenia raó, i més que això. Li havia tocat el premi gros, gros de debò.

Si els mato, aconseguiré els cristalls, hauré ajusticiat una desertora, hauré escapat el principal grup terrorista, i a més a més, trobat una biblioteca clandestina, d'aquestes que els putos Zornians, tant odien. M'ascendiran. Em faran destacada fins i tot del tipus "Super A". Fins i tot, podria ser que em donen una posició a la policia. HAHA. D'aquesta, em jubilo, i no hauré de pegar ni brot, mai més a la vida. A la Milva, li queia la baba, sols de pensar en tot allò.

_Espera, haig de trucar per demanar reforços. _Pensà. Estava a punt de prémer el comunicador lligat al gran cinturó del qual penjava l'espasa embeïnada.

_No. Després es duran tota la glòria, aquells desgraciats, i em deixaran fora, com fan sempre. Puc fer-ho, puc fer-ho tota sola.

Unflada de coratge, sortí del seu amagatall, disposada a llançar-se a sobre. Va donar un parell de grans gambades entre les roques, i es va precipitar davant d'ells.

_Sabia que us trobaria aquí.

_Merda, els Esquadrons, ens han descobert. Com és possible? Athoros, t'havia dit que vigilessis el lloc.

I ho he fet. No hi havia ningú, no ho entenc. Digué mentre la Ceil i ell,

desembeinaven al mateix temps.

En Marco, mort de por, s'amagà rere algunes roques.

_Espereu, alguna cosa no encaixa. I els drons? Els aerolliscadors? I la policia política? No és normal, aquesta dona està sola.

_Si és cert, pot ser tenim una oportunitat. Ceil, emporta-te'ls d'aquí. Jo m'encarregaré.

Et penses que us deixaré fugir? Digué la Milva, mentre l'extrem de la fulla desembeinada de la seva espasa, començava a brillar amb la lluentor vermelloso.

_No, emporta-te'ls tu. La teva missió, és protegir al camarada secretari general. Jo m'encarregaré d'aquesta. Em sembla que sé qui és. Milva "Espasa espectral", oi que sí?

Milva inclinà el cap a mode de salutació.

Athoros, anava donant indicacions al Marco i al Melor, per que el seguiren, a través de la passarel·la marítima, per arribar fins al campament i aconseguir passar desapercebuts entre la gent, avanç que arribessin reforços.

_Penseu que us deixaré fugir? Repetí la Milva llançant-se sobre ells, a una velocitat esfereïdora. Quasi semblava com una taca desenfocada en moviment. Però just quan estava a punt d'atrapar-los, la Ceil se li posà al davant, blocant la seva espasa, amb un hàbil moviment.

On vas? La teva oponent sóc jo. La Milva veia com els seus objectius més valuosos s'allunyaven, no podia permetre-ho. Intentà desempallegar-se de la seva oponent, amb la màxima velocitat a la que podia arribar. Havia estat anys entrenant a les llunes rocoses, amb una gravetat major que la d' Ío, per aconseguir-ho. Era la més hàbil i ràpida de tots els esgrimistes. Si més no, això pensava. Intentà doncs, lliurar-se de la Ceil, amb rapits moviments a dreta i esquerra, esquerra un altre cop, per un lateral, un altre cop lleugerament a la dreta.... Però cada moviment que feia, la Ceil se li avançava com si li llegís el pensament. Sempre tallant-li tots els passos possibles.

_Podem continuar amb aquest joc, tot el dia.

Merda.... Mala puta, surt d'en mig! Milva, estava feta una fura. Estava interposant-se en el seu desitjat futur.

Com és possible que no pugui desempallegar-me d' ella? Com redimonis pot ser més ràpida que jo? Pensà. No li quedava cap altra opció. Hauria

d'acabar amb ella primer. Després, ja intentaria buscar-los entre la gentada. Els havia trobat un cop, podia tornar a fer-ho.

Molt ve, com vulguis. Vine cap aquí. Acabaré amb tu... Va dir posant-se en guàrdia, a l'estil de l'esgrima de l'escola Inter lunar d'Uk. Els genolls lleugerament flexionats, el peu dret més avançat, el braç esquerre en alt i cap enrere.

La Ceil, va fer el mateix. Però la seva postura, era completament diferent. Els genolls, estaven flexionats, però havia avançat el peu esquerre i no el dret. El braç esquerre amagat rere l'esquena en lloc de tindre'l en alt. L'espada, amb la fulla paral·lela amb al terra en lloc de fer-la formar un angle ascendent de 45 graus.

_La postura dels "esgrimistes heterodoxos", és estrofolària. La mataré en un obrir i tancar d'ulls.

Els extrems de les seves espases, brillaven a la màxima potència. La brillantor es reflectia als seus ulls mentre s'estudiaven mútuament, immòbils.

Un segon, dos...tres. La Milva es llançà cap a la seva oponent, a una velocitat sobrehumana. Esperava que li bloqueés aquell atac frontal, per després atacar pel seu lateral amb una estocada ràpida. Així va ser. La Ceil, esquivà l'atac frontal, però quan la Milva, intentà la segona part del seu atac, tampoc sortí cap efecte. L'espasa de la Ceil, com sortida del no-res, blocà també aquell moviment. La Milva acostumada a l'improvisació, encadenà aquest moviment amb un altre, i després un altre, lateral, un altre lateral més, un altre frontal.... Però la Ceil, se li avançava a tot. Intentà etzibar-li un bon cop de peu per desequilibrar-la. Una idea dolenta. La Ceil, amb un moviment ràpid i precís, la ferí a la cuixa. Una ferida terrible, sense sang, cauteritzada a l'instant, per l'extrem candent de l'espasa.

La Milva retrocedí, ja que al final, el cop de peu l'havia desequilibrat a ella. Coixejant, sentint com la carn li bullia al voltant de la cremada de la ferida.

_Enhorabona, ara tens una altra cicatriu per anar lluint.

_Maleïda, maleïda, maleïda, maleïda siguis.... Això no quedarà així. No puc perdre més temps. Hauré d'usar la meva arma secreta. Ara sabràs per què em diuen espasa espectral.

_Molt bé, doncs jo faré el mateix. A mi em diuen "La serp". Saps que vol dir, oi? Es un esser que s'arrossega per terra, semblant a una Nathair,

però molt més petit. Aviat, tu també sabràs el per què del sobrenom.

Acabaré amb tu, avanç que puguis ni respirar! Milva atacà, tot movent-se de manera estranya, i a una velocitat encara més inimaginable, amb moviments en Ziga-zaga. Al mateix temps, la seva espasa s'havia convertit en una silueta borrosa, gris, amb una línia vermella dibuixant-se en l'aire amb la punta roenta, com si fos un espectre, que desapareix al parpellejar. Ningú sobrevivia a aquell atac.

Quan arribà front la Ceil, ella ja no hi era allà. S'havia mogut sols uns centímetres, cap a un lateral. Havia descobert en dècimes de segon, el punt feble de l'atac de la Milva. Amb aquella velocitat, tan sols podia moure's en línia recta. Si l'adversari es movia cap al lateral, podia esquivar-lo, per suposat, sols si tenia temps. I la Ceil, el va tenir de sobra.

La Milva, s'aturà en sec. Un estrany dolor, li pressionava l'avantbraç dret._ Exercici físic excessiu? Com és possible?_ Pensà. Però no es tractava d'això. Es mirà l'avantbraç. Tenia terribles talls cauteritzats per tot ell. La Ceil l'havia tocat, i no l'havia vist.

_Quan? com? D' on has tret aquesta velocitat? I d' on has tret aquesta espasa? L'angle en el qual estava, era impossible, tret que la seva espasa fos de goma i es poguera torçar.

_Sorpresa? No penso dir-te com ho haig, secret professional. Bé... em sembla que ja es hora que et moris, tu. Petita "puteta" de l'estat.

La Milva, comença a sentir suors freds. S'havia adonat que aquella dona era millor esgrimista que ella. Ella, que havia guanyat esgrimistes homes i dones amb anys d'experiència. I una simple ex membre de la secció de reconeixement... Com podia tenir aquest nivell i que ningú ho sabés?

No ho puc permetre...! El meu futur.... El meu futur, depèn d'això. No penso deixar que me'l prenguis. M'has sentit, tros de meuca? Acabaré amb tu...! L'estat guanyarà! Cridà la Milva amb totes les seves forces, mentre es llançava a mata-degolla a sobre la Ceil.

Comença a sentir dolor per tot el cos. Prestà atenció, i veié una silueta borrosa, la d'una espasa torçant-s'hi, com... una serp... una serp amb la boca incandescent, com... un drac. L'entravessava per totes bandes, com un gabinet roent entravessa la mantega. El ventre, els malucs, les cuixes, l'espatlla dreta.... Li va destrossar la mà, obligant-la a deixar anar l'espasa. La Milva, ja no podia més. El seu maluc fet a miques, ja no podia sostenir-la, i en ple combat, es deixà caure de genolls, cometent el seu major error. Perquè la Ceil, no aturà les seves estocades. L'última, li encertà en tota la cara, entravessant-li la boca, fins la mandíbula, per sota l'orella, deixant-li un forat enorme, com la ganyota d'un caricaturesc ninot

de boca grossa i torçada.

La Milva, caigué al terra, sagnant abundantment, tot i la part cauteritzada de la ferida. Sentí el sabor metàl·lic del líquid que se li colava coll avall. Aviat començà a tossir, ennuegada per la seva pròpia sang i part de les seves pròpies dents, arrancades de soca-rel per la ferotge estocada. Els seus guants negres, s'havien tenyit de vermell, quan intentà aturar el sagnat amb la mà esquerra. Se li havia quedar la ment en blanc, el dolor era terrible.

Bé, aquest és el final.... Va, mor d'una vegada. De sobte, la Ceil, mentre alçava l'espasa per donar-li el cop de gràcia, sentí un brunzit que s'acostava pel cel. Eren Ales Delta. L'espectacle havia alertat els espies que al mateix temps, alertaren la policia, i els Esquadrons de la mort. Havia de sortir d'allà, i de seguida.

Has tingut sort, puta boixa. Li digué, i llançant-li sorra amb un cop de peu al terra, com a símbol de menyspreu, sortí d'allà, corrents sobre la passarel·la, per amagar-se al campament i entre la gent del mercat. Si s'espavilava, encara podia reunir-se amb la resta. Si no, aniria a buscar-los amb la pròxima obertura del portal clandestí.

Els ulls de la Milva, començaren a enfosquir-se, amb la cara enganxada al terra. Encara podia veure al seu voltant, com la passarel·la marítima, començava a tenyir-se de roig amb el toll fet amb la seva pròpia sang. Tot s'havia tornat ja, negre nit. L'última cosa que li semblà veure mentre perdia el coneixement, eren unes botes mosqueteres acostant-se.

Els meus somnis..., els meus somnis. Es repetí, i després fosc.

Capítol 12

La fugida.

_Estareu morts de gana. Quant fa que viatgeu?

_No t'amoïnis per nosaltres Iwin. Estem bé. He dut provisions. Sols necessitem dormir aquí. Demà aconseguiré un transport ràpid, i ens en anirem.

La Iwin tancà la porta d'un cop. Indicà a tots dos les cadires per que s'asseguessin. Passà el forrellat i les cortines, per evitar que els veïns veren llum durant aquella hora. Desaparegué un instant. Més tard, tornà a aparèixer amb dos bols d'arròs blau, amb dos talls de carn de rèptil fregit a sobre. La Carla, estava tipa de tant d'arròs, però la carn, desprenia una oloreta deliciosa, com si fos pollastre. Així doncs se la va cruspir ràpid i

amb avidesa.

_ Prepara la meva germana, es vindrà amb nosaltres.

_ Ha estat esperant aquest moment des de feia temps. Però no crec que sigui bona idea, Herel. Està molt arrelada al poble.

_ No tenim altre remei. Els Esquadrons ens busquen. Aquí, estarà en perill. Ja he vist alguns aerolliscadors sortint de la ciutat.

_ Aquells eren policies. Els Esquadrons de la mort, no haurien deixat ni una pedra dreta.

_ Eren de color negre.

_ Aquí tothom el porta d'aquest color.

_ Què fas broma?

_ Jo no faig mai bromes, ja ho hauries de saber.

_ Bé, tampoc hem estat junts tant de temps...

_ A banda de tot això. Què has fet aquest cop, per a què els Esquadrons et busquin?

_ Sols he fugit del transport de presoners. Per res del món m'hauria quedat a les presons de Gaia. Allò és un forat.

_ No destinen Esquadrons de la mort, per buscar un simple fugitiu.

_ Crec que la busquen a ella_ Respongué en Herel, tot mirant la Carla.

_ No pot ser. Ara ets tu qui fa broma? Però si tan sols es una nena humana. Tot i que mai havia vist cap així. De quina raça és?

_ No ho sé, no es sembla a cap de les tres races.

_ Ens has posat en perill portant-la aquí. T'han seguit?

_ He estat pegant voltes, per amagar la direcció. He vingut amb el carro del vell Sikel, per cert, ja està en les quadres. Vindrà a buscar-lo....

_ No t'amoïnis per això. No penses menjar res?

_ No tinc gana, però gràcies. Per cert, què hi ha de la teva vida...?

Què és aquest xivarri a aquestes hores? Digué una gruixuda veu. La porta dels dormitoris al fons de la petita sala, s'obrí. En Herel i la Carla, es voltaren per mirar, tots aspectants. Un home baixet, encara que no tant com un Hur, amb musculatura prima i fibrosa, tot lluint cara de son, aparegué caminant lentament, fregant-se els ulls. No hi duia a sobre, cap mena de roba. La Carla, vermella fins les orelles, es tapà els ulls.

Sèrpick. Què cony fas? estàs incomodant la nena El va renyar la Iwin molt severa.

_Au, va. Saps quin hora és?

S'apropà a la llum del canelobre que la Iwin havia deixat al centre de la taula. Duia els cabells verd clar, molt curts per la part del clatell, i llargs per davant, pentinat cap a la dreta, amb un floc de cabells caient-li sobre l'ull dret, fins tocar-li la galta.

_ Així que ara vius amb un humà?_ Preguntà en Herel, sorprès.

_ Per què? Et molesta? Ets racista?

_I ara? Això és cosa dels humans. No em comparis....

_Iwin, per què collons els has deixat entrar?

_Son coneguts meus.

_I si haguessin sigut unes altres persones? Vam quedar que no obriríem a ningú a aquestes hores.

_Sabia que era ell. Ha fet servir la trucada que vam pactar.

En Herel, es quedà mirant l'humà. Aquells petits i inexpressius ulls quasi amagats rere aquell pretensió pentinat. L'havia vist en algun lloc.

_Et conec?

_Molts em coneixen... He treballat molt temps a les llunes exteriors.

_Ja recordo qui ets. "L'Ombra". Sèrpick Llacuna negra.

_Un plaer. Fa molt temps que ningú em diu "L'Ombra"

_Iwin, de tots els humans, havies d'escollir un assassí a sou?

_També vaig estar amb tu. Que pot ser tu no has assassinat ningú?

_Per sobreviure, i no per professió. És molt diferent.

_Oh. Quin hipòcrita.

_Tanca la boca tu, maleït desgraciat!

Què m'has dit? Digué apropant-se amenaçador al Herel, mentre aquest s'alçava de la cadira ràpidament.

Prou! Digué la Iwin, interposant-se al mig. Van parar en sec. No perquè li tinguessin por a ella. En realitat, va ser pels dos punyals trets ves a saber d'on, que ella apropà junts a l'entreuix de tots dos.

_Estimada, però què fas?

_Això és casa meva, colla d'imbècils! I és molt tard, per aguantar les vostres fanfarronades. Si continueu, us convertiré en dones ara mateix. Això també va per tu Sèrpick, i m'importa un colló, que haguem tingut sexe.

Senyora Iwin. Què són aquest crits? Preguntà una suau veu rere la porta. Una noia, no gaire més gran que la Carla, de la seva mateixa mida, encara que més robusta, aparegué vestida amb camisa de dormir, tan curta, que li aplegava tan sols fins als genolls. Duia els cabells rossos lluent a l'esmoreïa llum del canelobre, recollits també en una trena. Els seus ulls eren ametllats, de color plata amb puntets verdosos, i llavis carnosos.

Germà has tornat! Cridà, obrint els ulls com un mussol, mentre corria per abraçar-lo.

Mireu què heu fet, ja l'heu despertat. Va dir la Iwin, encreuant els braços.

_Hola Helia, he vingut a buscar-te.

_Em portaràs amb tu per fi?

_No era la meva intenció, però ara no hi ha més remei. Ens anirem els tres.

Qui és? Preguntà mentre li feia una ullada a la Carla, que continuava amb cara de son, asseguda a la seva cadira, amb aspecte d'estar morta de vergonya.

_Es diu Carla. Podeu ser amigues. Necessita la nostra ajuda. Ja saps que

s'ha de fer amb la gent que, com nosaltres, necessita ajuda, oi?

_Si, el pare sempre deia que l'hem d'ajudar....

S'acostà amb conte cap a la Carla. Amb les mans a l'esquena, i aspecte simpàtic.

_Hola. Com estàs? Em dic Helia de la Plana verda i tinc 12 anys. I tu, com et dius?

Carla, no contestà. Es quedà mirant-la, inclinant el cap amb aspecte interrogant.

_M'oblidava dir-te, que no parla el nostre idioma. Vine, sincronitza la teva interfície neural amb mi, per poder traure la base de dades del seu idioma.

Tu també Iwin.

Ho sento Sèrpick, tu et quedes fora.

_Ves a pastar fang!

Estigueren uns minuts, mirant-se tots tres. Al cap d'una estona, pogueren parlar amb la Carla en un italià sense accent. La Carla, quedà fascinada. Aquest era el poder tecnològic innat d'aquell poble desposseït, tot i estar vivint en barraques fetes amb deixalles.

Estigueren una bona estona parlant totes dues. La Carla, que fins aquell moment, es moria de son, li passà el temps volant. Feia dies que no es sentia tan agust. Parlar amb aquella nena tan maca i eixerida, li recordà els seus dies d'escola.

Pot ser fins i tot en aquest lloc, podria tenir una amiga Pensà.

Aquella nit, la Carla, dormí profundament, al jaç al costat de la seva nova amiga. En Herel, en canvi, no pogué aclucar l'ull. Alguna cosa no li encaixava. Tot estava massa tranquil. Com si algú les observés. Es va mantenir en un estat de entreson constant, amb els seus nous tres punyals, que la Iwin li havia regalat, a contracor d'en Sèrpick, amagats sota el seu desgastat coixí de palla, sempre pendent de qualsevol so, per si de cas es tractava d'alguna cosa més, que el típic soroll nocturn.

_Demà, sense cap falta, hem de partir. Avanç que ningú ens reconegui, i ens denunciï. Ah, i haig de vigilar aquest imbècil d'en Sèrpick. És capaç de vendre'ns, a canvi de qualsevol cosa. Haig de recordar-me'n d'agafar els diners del meu fons ocult, la casa cremada. El seu bordell, sempre ha donat beneficis. Haig de comprar un aerolliscador, però que no sigui nou,

són cars i criden l'atenció. Haig d'aconseguir més provisions..._ I d'aquella manera, es passà tota la nit.

Al matí, desdejunaren de manera modesta, algunes galetes farcides amb pasta de mongetes negres dolces. Les mateixes que feia el vell Sikel. Sens dubte, eren de la seva manufactura. En Herel, es preparà per sortir al mercat amb els seus nous fons. Es va posar a sobre, una desgastada capa, que un dels clients de la Iwin, es deixà oblidada al local. Unes ulleres fosques i rodones, fetes a mà amb trossos de cristalls enfosquits al foc, i carcassa feta amb trossos d'un metall tou i daurat. Tot trobat als abocadors, dels que tant abundaven, per tota la lluna. Es recollí els cabells en un monyo, que s'amagà sota un d'aquells barrets trenats en forma de tronc de con, que els habitants dels suburbis de la ciutat d'Uk, a Ío, usaven tot sovint.

_Bé... Helia, cuida de la Carla, mentre sóc fora, d'acord? No us amoïneu, tornaré avanç del mig dia. Iwin, pots cuidar de totes dues?

_Es clar que si. Pot ser t'he dit no, alguna vegada?

La Carla, es passà, els minuts següents, mirant per la finestra romboïdal, tot just al costat de la porta. Primer mirava com s'allunyava, i després veient passar gent, esvarada per la nova situació incòmoda, allà entre estranys.

No t'amoïnis, no li passarà res. Li digué la Helia, posant-li la mà a l'espatlla. La seva presència, la reconfortava. Tot i haver-la conegut feia poc, s'havia convertit ràpidament en algú amb qui es podia confiar.

En Herel, es passà tot el matí pegant voltes, entre les paradetes dels comerciants del mercat itinerant en aquell poble. Comprà provisions. Res fresc. Necessitava coses que fossin emmagatzemables. Llaunes de galetes, arròs blau, carn seca i aigua. La Iwin, li havia donat els diners extra. _Això es pels vells temps. No et preocupis, t'ho pots quedar. T'estic tornant el favor que ens feres, protegint-nos a mi i les meves noies._ Li digué. Era obvi doncs, que continuava sentint alguna cosa per ell. Però per desgràcia, havia de deixar-ho així. Necessitava ser pragmàtica. Allà necessitava algú, amb suficient renom, per mantenir als indesitjables allunyats, tan sols amb la seva presència en aquell loc. Un fugitiu, com en Herel, era impossible. Aquella persona, en aquell moment, tan sols podia ser en Sèrpick.

Bon dia tingui. Veu alguna cosa que li agradi? Li preguntà aquell drapaire. Un Hur, rodanxó i calb, amb petits ulls vidriosos. Tenia una paradeta coberta amb greixoses teles grisoses que onejaven al vent. En Herel, mirà amb atenció, tot mantenint els ulls amagats sota la visera del barret trenat i ben ajustat. La paradeta, exposava vell material tecnològic, reensamblat i reparat, per diversos usos. Totes peses trobades als

abocadors d'aquí i d'allà, els quals aquells drapaires, recorrien de cap a peus per trobar qualsevol peça valuosa, i poder recuperar-la per la venda. Les més nombroses, eren peces, per sistemes de connexió amb la xarxa Júpiter-net. Al cap i a la fi, era el que més demanda tenia entre la població. Però a més a més, també hi havia unitats per la reparació d'interfícies neurals, regeneradors de nanoides per Bioroides, molt diferents als nanoides AX, per humans i regeneradors de teixits. Tot molt orientat a les necessitats d'aquella gent, el 90% de la població en aquell lloc.

_Estic buscant un aerolliscador, rapit, barat i que no cridi l'atenció.

_Tinc alguna cosa semblant. Però, pots pagar?

_Sí. Puc pagar.

_Quant?

_Primer de tot, vull veure què tens.

_Bé doncs, vine a veure'm al taller en tres hores. El trobaràs a les afores del poble. No té pèrdua. És l'auto-eruga de color gris estacionada al costat de la porta sud del mur.

A l'hora prevista, ja s'havia presentat a la cita. Trobà el taller del drapaire, sense cap esforç. Ocupava gran part del lateral del camí. Es tractava d'un gran transport de forma cúbica, fet amb metall envellit i rovellat, amb tons marró tirant al gris, per la polseguera que agafava durant el viatge de poble en poble, a causa de les tempestes de sorra a les enormes esplanades desèrtiques. D'uns 15 metres d'alçada, per 15 metres d'amplada, tirat per 6 enormes erugues, amb cadenes d'acer, amb punxes per evitar estacar-s'hi a les sorres. Eren tan grans com el mateix Herel, o fins i tot més. A la part del davant, el drapaire, mantenia la comporta d'accés oberta de bat a bat, com l'enorme boca d'un monstre, des de la que s'estenia una passarel·la, com una llengua gris, per on descarregava tots els productes, que fabricava o reparava, sempre guardats en aquelles immenses instal·lacions per la nit, per evitar els bandits.

Benvingut El va rebre el drapaire, mentre es treia les ulleres protectores fosques, tot deixant de prestar atenció al motor anti gravitatori, que els seus deixebles havien desmuntat a peces, escampades de forma aparentment caòtica, per intentar reparar-lo.

_Tens alguna cosa per mi?

_Vols un transport anti gravitatori, rodant o volador?

_Vull un aerolliscador. Òbviament, sempre són "anti gravitatoris"

_Òbviament..._Repetí amb sornegueria.

_Vull alguna cosa que no sigui gaire luxosa, amb espai per tres passatgers.

El venedor, el conduí fins l'interior de les instal·lacions. Li mostrà, el més modest que tenia. Es tractava d'un enorme cilindre, d'uns 6 metres de llarg, pot ser havia format part d'una vella canonada. Tenia els extrems, bastament soldats amb unes reixetes del mateix material, les quals anaven ensamblades amb el filtre d'aire. A la part superior, tenia tallats a base d'acetilè, un parell de grans forats, on havia encaixat un seient doble al davant, controls, indicadors, palanques de direcció, connexions i el cablejat amb l'ordinador de a bord. Tot, amb un parabrisa de borros cristall. El forat de més enrere, el tapava amb el tros tallat a mode de tapadora de portaequipatges. En Herel, es fixà en el que hauria de servir de seient per al pilot i acompanyant. Els tenia treballats amb bastant detall, per estar tot fet amb deixalles, material electrònic de segona o tercera mà, soldadures i reblons. Li havia llimat totes les vores, pintat i protegit les parts rovellades. Part del motor anti gravitatori, es podia veure per la junta del darrere dels seients. Es veia atrotinat. Augmentat amb peses que originalment no tenia, augmentant la mida d'un ingeni, que al principi, hauria estat més comprimit.

_Funciona?

_Es clar que sí... Quina pregunta.

En Herel, s'ajupí per comprovar els discos anti gravitatoris a sota del cilindre. Es va sorprendre molt al veure uns discos color negre, polits fins la perfecció.

_Són nous?

Diguem que són... "prestats". Va dir el venedor, un altre cop lluint el somriure sorneguer.

_Bé, en realitat m'importa un carai d' on hagen sortit, mentre funcionin. Et dono per ell 250 crèdits.

_Què te'n fots? Val 450.

_ "Apa"... com et passes. Et dono 300.

_M'insultes...

És una bona màquina. Però amb uns discos... "prestats" com aquests, crida molt l'atenció, com un Sauri-bou a dintre d'una bassa. Ha estat la fita d'algun deixeble, oi que sí? Estic segur que estàs desitjant treure-te-la de sobre. Sóc la teva oportunitat.... Si no et sembla bé..., salut. Digué mentre s'acomiadava amb un gest, pegant mitja volta per anar-se'n, suposadament.

_Molt bé... doncs dóna'm... 350 crèdits. Però m'estàs duent a la ruïna.

_Tres-cents i et pago ara mateix, sense preguntes ni paperassa.

_Maleït sigues.... Molt bé.

A contracor, el venedor segellà el pacte verbal amb en Herel. Es van estrènyer tots dos avantbraços drets. Li donà els dos xips en forma pentagonal, que contenien la suma de 100 crèdits, en un pagament al contat, evitant transaccions electròniques, per evitar mirades indiscretas.

_Un moment, que hi ha de la resta?

_Et penses que t'ho donaré tot ara mateix? Vull fer una prova primer, i si funciona bé, et pagaré la resta. Pots acompanyar-me si no et refies.

_“Agg” quina mandra, molt llest...

S'assegueren un al costat de l'altre, de forma espaiosa. Hi havia prou espai per tres persones.

Saps com funciona? Preguntà el drapaire.

Un moment... conec la marca d'aquest controls.... Passaren un o dos minuts.

_Interfície neural directa amb Júpiter-net, oi? Què...? Ja t'has descarregat el software, per saber conduir-lo?

_Si, i també un de mecànica per si de cas necessita manteniment.... Als canals pirata, hi ha bastants d'aquest.

_Això és el que més enveja em fa dels Bioroides, teniu aquest avantatge de naixement.

Si, i també la falta de drets, la misèria i la prohibició de construir res més complex que una puta barraca. Ni tan sols podem viatjar. Res, home..., res. Amb gust intercanviem els nostres cossos. Digué en Herel amb sarcasme.

HAHAHA. Rigué l'homenet.

En un segon, en Herel inicià el procés d'arrencada de l'ordinador de a bord i el sistema anti gravitatori. Ràpid i segur, com si hagués estat tota la vida fent-ho.

Una lluentor vermellova, començà a desprendre's dels discos, fins al moment enfosquits, a la part de sota del gran cilindre. Uns sons metàl·lics d'alguna cosa que es plegava. Es tractava dels trípodos plegables, a sobre els que descansava el transport, mentre el motor estava apagat. Surava en l'aire molt estable. Quasi no es balancejava. Era tan estable, com moure's sobre rodes. En Herel, quedà sorprès pel talent d'aquell drapaire, enginyer i venedor. D'un nivell, inclòs igual al d'un Bioroide, tot i que els humans necessitaven aprendre-ho tot a l'estil clàssic.

_Quina velocitat agafa?

_Dos-cents quaranta.

_Amb aquesta forma tan poc aerodinàmica? Ets boig? Ens estavellarem.

_No t'amoïnis home... Els estabilitzadors, als forats del davant i del darrere, utilitzen l'aire per mantenir-lo, a grans velocitats.

En Herel, tragué l'aerolliscador per la porta, sense cap problema, i pocs minuts després, començà a provar-lo camp a través, fent-lo accelerar amb tanta força, que quasi arrenca al pobre homenet de seu seient, per acabar volant en l'aire.

_Tenies tota la raó, el motor quasi no s'escalfa, i és estable tot i la forma que té per tallar l'aire d'aquesta manera.

_Si... Si penses creuar tot el desert fins les ciutats d'Hik i Uker, al desert rocós a l'altra banda de la lluna, no tindràs cap problema.

_No pensava fer-ho.

_Y on vas?

_Y què collons t'importa? Treballes pel puto govern?

_Tranquil home..., tan sols intentava començar una conversa.

_A 200 per hora? Quina ximpleria...

_A banda de tot això, saps com frenar, oi? Et recordo que tot i

l'antigravetat, frenar és com si dugueres rodes. Mira, al frenar....

_Si, ja ho sé... si pixo el fre massa ràpid, la inèrcia, farà que ens aixafen la cara contra el parabrises. Per quina mena de principiament em prens? per un refotut humà ignorant? Es física bàsica. Com vols que no ho sàpiga?

Després d'una estona de viatge desert a través, decidiren fer mitja volta. Aquell cop a una velocitat més normal. De sobte, una breu lluentor al cel, cridà l'atenció d'en Herel. _Que estrany. A aquestes hores encara no han sortit les estrelles. Un dirigible, por ser?_ Pensà.

Va deixar al drapaire un altre cop al taller. Li pagà la resta que li devia. Carregà les seves compres a la part del darrere. Li demanà que li guardés tot, fins que hi tornés amb la Carla, la Helia i la resta de les seves coses per al viatge. Temia massa, amb tot allò, cridar l'atenció dels guàrdies de la porta. No hi havia policies, així que es mantindrien obertes, sens dubte seria més fàcil entrar, a diferència del que havia estat fer-ho per la porta nord. Tot i així, en Herel, no es refiava.

Mirà al cel, i un altre cop, aquella lluentor._ Pot ser m'està seguint...?

Entravessà els murs. Efectivament. Va ser més fàcil. Mentre caminava direcció la casa de la Iwin entre la gentada, tornà a mirar al cel per tercera vegada, i als pocs segons, tornà a veure la mateixa lluentor, al mateix lloc. Començà a posar-se nerviós. Tenia la sensació que l'artefacte volador del que es tractés: dirigible, Ala Delta, o qualsevol altre, l'estava observant sols a ell.

Per fi tornà. L'entrada i les habitacions estaven desertes. Però es sentien veus, des de la part del darrere, on eren les quadres. Les va seguir.

Què fas? no miris tros de pervertit! Cridà la Helia. Li va llançar la pastilla de sabó, mentre aquest treia el nas per la porta. La Carla estava despullada, asseguda a dintre d'un gibrell metàl·lic, a mode de banyera, mentre la Helia la netejava a fons, amb sabó i una aspra esponja d'alguna cosa semblant a l'espart. La Iwin, asseguda al atrotinat porxo en front elles, es reia dissimuladament per la còmica situació.

_Feu molta gràcia, tots plegats... Us havia dit que havíem de sortir de seguida. I ara teniu l'acut de ficar-vos a la banyera?

_Tu també ho necessites... Herel. Fas pudor, igual que ella. Com podeu anar pel món així? Fent tant de fàstic, crideu l'atenció.

_Por ser quan hi arribem al nostre destí... Podrem relaxar-nos.

_Això si l'oasi de la Serra fronterera Nord, no ha estat descoberta ja per la

Corporació, i explotada fins l'extinció com la resta de la lluna...

_Com has sabut on anem? Qui t'ho ha dit?

_No et posis paranoic... Li ho vas dir a la Helia avanç de deixar-la aquí. Recordes? És una nena... no solen guardar gaire bé els secrets. De totes maneres, no li ho pensàvem dir a ningú. En Sèrpick, no ho sap. I jo no us delataria ni tan sols sota interrogatori.

Això és molt fàcil de dir, Iwin.... Però tu no saps que vol dir "interrogatori", realment. Li digué mentre li mostrava les cicatrius que se li veien sota les ungles.

_Mira, no sembla gran cosa, oi?... Però que t'arranquin les ungles... s'esperin mesos a que es curin, i tornin a començar, és una tortura amb la que acabes confessant tot... fins i tot confessions inventades. I això l'estat ho fa contínuament. La gent ni tan sols ho sap, o por ser ho saben, i ho toleren, influenciats sota la normalització a base de propaganda i adoctrinament del mateix estat.... Així que no parlis sobre això, o diguis que saps el que és, sense haver-ho experimentat mai. És molt perillós, per vosaltres saber on anem.

_Em fas molta gracia... Herel... Parles com si no sabés res de tu, però digues, què saps tu de mi? Creus que sóc com la resta de la gent...? Aquets... treballadors que actuen com ramats, empassant-se la propaganda de l'estat un dia si, i un altre també? No Herel. Sé perfectament què és la tortura, ho sé, per que la vaig experimentar. Què et penses que passà quan t'agafaren? Et penses que van venir a donar-nos un premi? Et penses que vingueren assistents a cuidar del pobres, i aquestes collonades que contenen sempre els mitjans de comunicació? No. Vingué la policia. Se'm endugueren. Vaig amagar la Helia, al pou negre. La pobre, no va dir ni "mu". Aleshores, en Sèrpick encara no vivia aquí. Em preguntaren per la teva germana. No els vaig dir res, i a les hores... em van violar. Va ser entre cinc a la vegada. M'ho van fer fins que vaig sagnar pel darrere. I tot i així no vaig dir res. Et penses que alguna de les dos, direm alguna cosa? La teva germana, després d'haver-la amagat dins la merda, tan sols amb 5 anys d'edat humana? o jo? què em vaig passar dos mesos mossegant un pal de fusta cada cop que anava al vàter?

_ Per què no m'ho havies dit?

_ I què collons volies? que fes pregó?

_Herel, cohibit, no digué res més sobre el tema que Iwin, li havia tret inesperadament.

Mira... tinc tot a punt pel viatge, i he comprat... un Aerolliscador, bastant

bé de preu. _Va dir, intentant canviar de tema desesperadament.

_Veig que t'han sobrat alguns crèdits. Ara no m'insultis intentant tornar-me'ls, m'has entès?

No pensava fer-ho... Jo ta... tan sols.... Tartamudejà tot esvarat.

_Calma't una mica, va.... Ja fa molt de tot allò, i aquestes coses, no m'afecten. Al menys, no gaire.... Sóc una professional. Però d'ara en davant, no parlis sense pensar. Entesos?

Van passar una bona estona, asseguts al porxo, banyat pel calor de l'espill orbital. En Herel, es va mantenir de esquena, tal com li havia demanat ella. Sense dir res, i en silenci, tot rumiant sobre les seves coses. O podria ser realment, que estigués navegant per la xarxa Júpiter-net pirata, per passar l'estona.

Per fi, acabaren. La Carla es canvià de roba. Es deixà allà aquelles robes estranyes amb les que en Herel, la va trobar. Tan sols va conservar el ponxo. A sota, es va posar roba de la Heila, que ja li havia quedat petita, ja vella i apedaçada, però que a ella, encara li quedava bé. Uns calçons marrons, amb pedaços cosits d'un color marró més fosc, i una camisola blanca amb una màniga negra, cosida a la vora de l'espatlla, per substituir l'original perduda. Com a calçat, duia unes botes mosqueteres, originàriament fetes per a un Hur, que gràcies a la mida, li permetia usar la mateixa talla. A sobre tot allò, el ponxo, el barret trenat amb forma de tronc de con, i unes altres ulleres de cristalls foscos. La Helia es va vestir amb la roba de sempre, però per sobre, es va posar una capa gris amb caputxa, que un dia es va trobar a l'abocador, amb un altre parell d'ulleres amb cristalls igual d'enfosquits, semblats a les de la Carla.

_Bé... T'estic molt agraït... Et dec un altre favor. Iwin.

No en dubtis gens. Si ens tornem a trobar, t'ho recordaré, t'ho asseguro. Va dir. S'acostà cap al Herel, i li clavà un petó amb llengua, tot cerclant-lo amb els braços, mentre en Sèrpick, recolzat a la porta amb els braços encreuats, llança un grunyit dissimulat.

_Bé doncs..., ens anem ja..._Va dir la Helia, que tot aclarint-se la gola forçadament, se li havia fet la cara vermella fins les orelles.

Tots tres. La Carla, la Helia i en Herel, remuntaren carrer cap a d'alt, sense mirar en rere, direcció a la porta sud. El drapaire, encara estava allà amb l'aerolliscador esperant-los. En Herel, ho havia acabat dubtant per uns moments. Però sabia que de les tres races humanes, els Hur, eren els més fiables.

Li he revisat el motor, i l'ordinador de a bord. I a més de franc... Va dir el drapaire.

_No era necessari. Però gràcies.

No és res. M'agrada tenir clients satisfets... Espero que algun dia tornem a fer negocis junts... Tornaren a estrènyer avantbraços un altre cop. Més tard, aquest observava amb els seus deixebles la facilitat amb la que en Herel, partia a gran velocitat amb el aerolliscador.

La Carla, i la Helia, compartien l'espai amb en Herel, al seient davanter del pilot. Totes les seves coses es mantenien desades al darrere. _Les ulleres han estat una bona pensada_ Pensà la Carla._ El vent al voltant d'aquell aparell descapotable, li pegava a la cara, a gran velocitat. Si no hagués estat per aquelles ulleres, quasi s'hauria quedat cega per la pols.

En Herel, comença a relaxar-se, tot conduint desert a través, veient passar les pedres i arbustos a gran velocitat al seu voltant. De sobte, recordà. Mirà al cel un moment, i allà estava la lluentor, com una misteriosa estrella que s'hagués avançat en sortir, al migdia.

Maleïts siguin... Maleïts.... Haurem de fer més voltes. Pensà, per a si.

Capítol 13

Una nova lluna on entrenar.

En Marco, començà a posar-se nerviós. Assegut a sobre una banqueta, entre els paquets i caixes metàl·liques sense frontisses, apilades per al seu transport.

Els portals públics, a diferència dels privats, no els obrien a petició dels viatgers. Més aviat, ho feien durant unes hores concretes per a la gent, i unes altres per al transport de materials. El temps fora dels horaris, s'usava per manteniment, i supervisió de l'estat dels cristalls. Aquell doncs, va ser el període, que en Melor, l'Athoros i en Marco, aprofitaren per mantenir-se amagats, i esperar la Ceil. Ella, havia quedat endarrerida, durant el seu enfrontament amb la Milva. Sols li quedava ja mitja hora, avanç que el portal públic s'obris, per l'entrega i recepció de tot tipus de mercaderies. Aprofitarien aquest portal, per obrir un altre just al mateix moment, no gaire lluny, encara que seria un, amagat als treballadors del magatzem, amb un codi clonat, per assegurar-se que la seva obertura quedés amagada al registre. Si no ho aconseguien fer al mateix temps, quedarien al descobert. Quan en Marco, ho va comprendre, va saber que en cas que la Ceil, no arribés prou rapid, no podrien esperar-la, o tindrien que esperar al pròxim portal, per sortir de la lluna, cap al mateix destí.

Això li provocava un esverament amb nervis a la boca de l'estómac.

_Aneu-vos-en. Jo em quedo per esperar-la.

_No siguis ximple. Et necessitem per ajudar-nos a trobar els cristalls. Recordes? Sols tu saps on vas caure al acabar el teu desafortunat viatge en el temps.

_De totes maneres, és possible que ja ho sàpiguen...

Encara no tenim els informes. Però si haguessin trobat els cristalls, haurien avançat la anomenada...: "*reunió semestral de l'estat de l'economia Inter lunar i el control de la població*". Va dir en Melor amb to de menyspreu cap aquella gent._ I no s'ha celebrat encara. Continua fixada per d'aquí a quatre dies. No, tots plegats continuem saben el mateix. Per tant, et continuem necessitant._ Continuà molt tranquil, somrient, amb aquella enorme boca de tauró, plena d'afilades dents, tot recolzat a la paret, al costat d'una prestatgeria amb dotzenes de paquets classificats i apilats acuradament.

A més a més, què passa si t'agafen? Acabaràs a la presó, t'interrogaran, els ho contaràs tot. Ens comprometràs, i a més a més, mai podràs trobar la teva filla. Va afegir l'Athoros.

Tenia raó. En Marco, no havia pensat amb això. Encara havia de trobar la Carla.

Shhh! ve algú. Xiuxiuejà l'Athotos.

_No és possible, amb el canvi de torn dels vigilants, encara havien de trigar en arribar fins aquí.

Una estilitzada figura s'apropà a poc a poc, cap a la llum de l'esfera surant que il·luminava l'espai entre les mercaderies, on es trobaven. Era la Ceil. En Marco, alleujat, recordà a la fi, que estava aguantant la respiració.

Camarada secretari general. Quina sort que estigui bé. Va dir ella amb tranquil·litat.

_Ceil..., on t'havies ficat? ens tenies preocupats. Mira el pobre Marco, blanc com la cera.

_Perdoni. Arribà, tot de policies a la platja. He hagut de fer varies voltes, per assegurar-me que no em seguia ningú.

_Sobre el tema d'aquella dona que ens abordà a la platja..., parlarem més

tard. Anem justos. Hem d'obrir el portal ja.

Ja el tinc preparat. Intervingué l'Athoros.

S'acostaren cap a una plataforma, amagada sota unes planxes falses en la intersecció de diversos passadissos, on s'apilaven els materials.

Col·laboradors infiltrats de manteniment del lloc, s'encarregaven de mantenir la terminal de portals, en perfecte funcionament, en aquella zona. Ningú sabia on duia, per seguretat. Sols en Melor, ja que el registre de viatge era fals.

_Endavant... camarada. _Va dir l'Athoros, mentre retirava els panells del terra.

A dintre del forat, aparegué un gran espai, amb una plataforma amb espais que l'Athoros omplí amb els 5 cristalls blaus, per connectar-los a la presa de corrent.

En Melor, introduí les coordenades a la petita consola inalàmbrica, que es desava plastificada amb conter al mateix lloc. Avanç d'accionar el dispositiu, començà a contar cap enrere, el temps que faltava per que el portal públic oficial s'obris. Estaven perfectament coordinats.

I què passa si es retarda l'obertura del portal? Preguntà en Marco tot encuriosit.

_Els portals per mercaderies, són més puntuals que els de la gent. _Digué la Ceil. _La Corporació, s'assegura d'això. Els seus negocis, són l'única cosa que preocupa aquella gent. L'última vegada que l'obertura es retardà un minut, el responsable de manteniment, va ser executat. No és doncs, necessari amoïnar-se, des d'aleshores no es va retardar ni avançar mai l'obertura de cap altre.

_Tres...,dos...un,...Ara. A una prudent distància, en Melor executà el comandament de la consola. En tan sols dècimes de segon, els cristalls començaren a brillar, i una esfera negra, totalment opaca, tan gran com un camió, aparegué del tot silenciosa davant ells, ocupant pràcticament tot l'espai de l'amplada del passadís. En Marco quedà meravellat. La primera vegada que entravessà un amb la Ceil, estava inconscient. Però aquell cop, podia veure'l amb detall. Una lleu brisa perfumada, arribà fins el nas d'en Marco. Era l'aire que es filtrava per l'esclatxa espacial, des de l'altra banda.

_Molt bé, som-hi. Athoros, recupera els cristalls, i torna a col·locar el panell. Ceil... ves tu al davant. Marco..., tu amb mi. Hem d'espavilar, el portal no durarà gaire sense els cristalls col·locats.

Tots plegats s'aproparen al portal. Era totalment opac, no reflectia ni les seves imatges, ni cap altra, sols fosc atzabeja. En Marco, començà a esvarar-se una mica, mai havia fet allò voluntàriament. En Melor, li posà la mà a l'espatlla. Donaren un pas i es ficaren a dintre l'esfera, seguits per la Ceil i l'Athoros, mentre es desava els cristalls a dins una bossa que duia a la cintura.

Una brisa refrescant l'acaronà. No havia notat res. Com si acabés d'entravessar el llindar d'una porta. I això, que en realitat, s'havia descompost en partícules elementals, per entravessar un plec a l'espai i el temps. Obrí els ulls, i el que veié, el deixà meravellat. Eren al pic d'un turó de mida mitjana, cobert d'herba blavosa, gronxant-se amb el vent, tot donant-li l'aspecte de l'onatge d'un mar maragda. A l'horitzó, pogué veure una petita ciutat banyada per un petit llac, cerclat de muntanyes, poblades per boscos de fulles igual de blavoses. Mirà cap al cel, i el que veié, també el deixà sense alè. El cel, estava coberts per una gegantina carpa transparent, que encerclava fins on arribava la vista. De tant en tant, es veien, escampats aquí i allà, i sempre a la llunyania, uns estilitzats pilars fets amb el mateix material, a sobre els quals s'aguantava. Aquella carpa, onejava amb les corrents de l'aire de les altures, tot provocant petites lluentors, amb els raigs de l'espill orbital fent de sol a l'espai, mentre l'entravessaven. Tot plegat, li donava al conjunt l'aspecte d'un mar cap per vall. Mirant entre els núvols, en Marco va poder veure les estrelles a l'altra banda i la silueta del planeta Júpiter. S'havien mogut cap un altra lluna. _Quina meravella. Si no hagués perdut el mòbil, li faria una foto a tot plegat.

_Marco... Marco. Vols fer-me cas...?! Li cridà l'atenció la Ceil, sacsejant-lo per a que tornés en si.

_Vols fer el favor de deixar de sacsejar-me? Si estic embadalit, no és culpa meva. Mai havia vist res semblant.

_Et refereixes al Domo? Benvingut a Metis. És una de les llunes rocoses sense atmosfera pròpia. Així doncs necessita un Domo, cerclant tota la seva superfície. La manté pressuritzada i amb gravetat de manera artificial, per a que la gent pugui viure aquí. Deixa ja de meravellar-te per qualsevol ximpleria, vols? Si vols, ja parlarem d'això després. Ara hem d'agafar el transport, que ens espera per dur-nos al nostre amagatall.

_I on anem? I el portal?

_Continues embadalit? El portal, s'ha tancat fa estona. No duren gaire sense els cristalls connectats. Sempre es solen deixar per un altre viatge. Però amb els clandestins, hem d'endur-nos-els, és obvi. Ara no els necessitem. Anirem cap a un refugi amagat, on podràs entrenar-te.

Baixaren el turó, per un estret senderi, fins una calçada més ampla construïda amb grans llambordes de pedra blanca. Allà hi havia una espècie de cabina d'automòbil de color negre, sense part del davant ni del darrere que fossin distingibles. Es tractava d'un aerolliscador. Els esperava, tot surant a més de mig metre del terra, a sobre la calçada. Rere aquest, a uns metres de distància, hi havia un altre, aquell cop de color gris però sense capota, i amb la diferència que no surava, en aquell cas, descansava sobre uns recolzaments metàl·lics.

_Bé, aquí és ens separem.... Ceil, te'l deixo per preparar-lo, fins que ens tornem a trobar.

_Sí. Camarada Secretari General...

Però que vol dir? què pot ser ens separem? Preguntà en Marco.

_Per desgràcia... no podem quedar-nos. Tenim feia a fer. Tinc organitzacions sindicals que coordinar, i una revolució que dirigir. No t'amoïnis. Això és zona turística, per a destacats. La vigilància és més aviat minsa. Estem protegits, i ningú sap de la nostra presència aquí.

Au, té. Els bibliotecaris de la Lantea, t'han preparat documentació falsa. Ara et diràs "Marcios" del Bosc Vermell. Li digué l'Athoros, amb una petita rialleta, que li deixava a la vista una filera de petites dents punxegudes. Li donà una petita placa negra, amb un cercle a la base. Quan el va pressionar, aparegué una imatge hologràfica d'ell, amb les dades falsificades inscrites a sota. *"Marcios Bosc Vermell. Nascut a la ciutat d'Uk a la lluna d'Ío. Sexe, masculí. Edat, 25 anys"*.

Et deixo al càrrec de la Ceil. És una bona mestra... T'ensenyarà tot sobre aquest món, a fer-te valdre per tu mateix, i també algun secretet sobre l'espasa. HAHHA. Va riure en Melor._ No t'amoïnis, ens tornarem a trobar, per completar la teva missió de trobar els cristalls.

Fins aviat i salut. Va dir l'Athoros, fent el gest de donar-li la mà.

En Marco intentà tornar-li la salutació. Però l'Athoros, el va fer rectificar, agafant-li l'avantbraç.

Aquí, no ens saludem agafant-nos les mans com a salutació, més aviat, ens agafem els avantbraços drets. Noi, encara tens molt a aprendre. Assegura-te'n d'aconseguir-ho... Va dir.

S'allunyaren, a pas tranquil, per pujar a l'aerolliscador negre que els esperava. Després d'uns minuts, en Marco els veié allunyar-se per la calçada, mentre en Melor, els saludava amb la mà per la finestreta al

darrere de l'aerolliscador.

Bé, noi... Ens hem quedat sols. Va dir la Ceil.

"Sols falta que m'ho recordis..." Pensà en Marco. Feia molt temps, que no es quedava sol amb una noia maca. I la Ceil, amb la seva pell d'un verd oliva, els seus ulls ambarins i els seus músculs atlètics i fibrosos, tenia un atractiu desmesurat. Avanç de rejoyenir-se, no li hauria importat tant, però ara que les seves hormones havien ressuscitat, es trobava esvarat, com un estudiant d'institut en la seva primera cita.

_Va, puja al costat del passatger. Intenta fer cara de turista...

_Aquí?

_No, al costat esquerre.... Condueixo jo. O pot ser tu en saps?

No. Tens raó. Va dir en Marco, mentre ja notava com l'aerolliscador, es movia surant sobre la calçada.

_Veig que hi circuleu pel costat esquerre, oi? HAHAHA, quina gràcia, com en Anglaterra.

_ On dius...? Marco... a vegades, dius coses molt rares.

_Si, és cert. No em facis gaire cas....

Començaren el seu viatge. Una brisa càlida acarona tots dos. En conjunt, tot era molt agradable.

_I on anem?

_A Mongoi. El poble a la vora del llac que has vist. Allà hi ha una posada per turistes de pas. Però en realitat és una tapadora nostra. Té instal·lacions a sota, sempre nivell subterrani, per entrenament, intendència i refugi.

_Veig que us agrada construir a prop de l'aigua, oi?

_Els primers colons de les llunes capitals, ho feien d'aquesta manera, per poder accedir ràpidament als recursos que en una lluna tot just acabada de terraformar, eren més aviat escassos.

_ De debò? Em pensava que històries sobre la colonització com aquesta. S'havien oblidat. La Landea va dir....

_I així ha estat en la majoria dels casos. Si més no, oficialment. La història explicada pels Zornians, nega les migracions de l'espècie humana

avantpassada. Però gràcies als bibliotecaris, els arqueòlegs, i les seves investigacions, molta gent sap que la història religiosa, és un frau. És una desgràcia que no es pugui fer públic. Si fos legal, imagina... tot el que es podria descobrir.

_Algun dia, es podrà expressar aquesta opinió en alt, ja ho veuràs.

Gràcies pel teu optimisme. Respongué la Ceil amb un somriure.

_Hi ha més gent en aquest lloc?

_Sols els amos de la posada. Les instal·lacions subterrànies, ara son buides. Tots els actius, estan treballant fora de la lluna.

Al Marco, comença a bategar-li el cor amb força. _"L'última vegada que vaig estar així, va ser a la universitat. M'hauré enamorat un altre cop? I a més a més, d'una dona tan exòtica, d'un món estrany? Però... ben mirat, és tan maca..."_Va pensar, mentre li llançava mirades furtives als pits, que destacaven amb la roba ajustada. _"Però què estic dient? Estic boig. És quasi com una alienígena. No..., No..., No..., Prou de pensar aquestes coses."_Es va renyar.

_Estàs bé? Et veig molt callat....

_Ehhhh. "Pensa alguna cosa, tros d'imbècil". Doooncs. Estava pensant amb el Domo. Com es que a Ío, no en tenen?

_No totes les llunes estan terraformades igual. Les llunes amb activitat volcànica, foren les primeres a ser terraformades. Les més petites, es quedaren deshabitades durant molts segles. No va ser fins la invenció dels primers sistemes de portals, que es colonitzaren la resta. Per això, aquestes llunes, no tenen cap ascensor orbital.

_Però per quina raó un mantell per sobre? Tot plegat ho veig molt complicat. _Va dir, començant a interessar-se pel tema.

_Les llunes rocoses com Metis, són petitíssimes. Quasi com un asteroide. La Lantea m'ho va explicar. Originàriament, les llunes de Júpiter com: Metis, Adrastea, Amaltea, Tebe i més, eren roques fredes, seques i estèrils. No hi havia res per aprofitar. Així doncs, tot es va dur amb portals. Les primeres colònies, van ser subterrànies. Després, es decidí que algunes, podien ser un bon lloc per l'oci. Però als turistes, no els agraden els llocs estrets. Així doncs, començaren a instal·lar el Domo a uns 15 quilòmetres d'alçada sobre la superfície. Aquest, reduiria la radiació, i amb l'efecte hivernacle que es generés, pujaria la temperatura. Més tard amb portals, injectaren l'aire i l'aigua per als cinc grans llacs per cada lluna. Instal·laren els generadors de gravetat, i a la fi, dugueren terra fèrtil, i començaren a plantar, per tot el nou espai obert que s'havia

aconseguit.

Ja ho veus... Si aquest lloc, hagués estat emprat per acollir treballadors, ningú s'hauria pres tantes molèsties. Però per a fer contents als destacats..., aquí tothom perd el cul.

_Però no és insegur? Què passa si impacta un asteroide, o es trenca el teixit del Domo?

_D'això, s'encarreguen els de manteniment de cels artificials. Tenen en l'òrbita satèl·lits telescòpics. Vigilen els cossos celestes. No sé exactament com ho fan... Però si algun d'aquets s'apropa, li envien una sonda remotament, equipada amb 5 cristalls de mida gran, per obrir un enorme portal, que apunti cap a l'espai profund, per on envien l'asteroide, fent-lo encabir, com si fiquessin una poma a dintre un cistell.

_I no hi ha hagut mai cap trencadissa?

_No que jo sàpiga. El Domo, té 4 micro-capes separades, són revisades contínuament, per nanoides, que es desplacen a sobre, analitzant l'estat del teixit a la recerca de micro trencadisses o desgastos.

_Veig que en saps molt d'això...

Tot el que sé, m'ho va ensenyar el meu mestre i la Lantea. En realitat, no és res de l'altre món.... Va dir amb modèstia.

“Es increïble. Es atractiva. Forta, i intel·ligent.... Què estic dient? Prou..., prou..., prou...”. Es cridà en Marco a ell mateix, mentre es pressionava les temples.

No foti's que..., et mareja anar en aerolliscador? Pensava que els de la teva època eren més virils. Digué ella, tot ensenyant un atractiu somriure sorneguer.

No és això! Respongué, girant-se de sobte cap a ella. Fet que provocà que la seva mirada tornes a trobar-se amb aquells atractius pits. En Marco, desvià la vista tot esvarat. Vermell, fins les orelles.

_Ah..., així... que es tractava d'això, oi?

_No.... No és el que et penses. No et pensis coses rares.

_Tranquil noi.... Tot i ser per poc temps, serem mestra i deixeble. Així doncs l'atracció sexual, serà inevitable. _Respongué. De sobte, aturà l'aerolliscador a un costat de la calçada, uns metres a sobre uns alts

arbustos que creixien a la cuneta.

_Bé, mira..., a molts alumnes, els ha passat. No has d'averkonyir-te. La qüestió és, que és difícil aprendre alguna cosa, si el teu mestre o mestra t'excita contínuament. És un impediment per la concentració. Al meu mestre li passà quan fou jove, amb la seva respectiva mestra.

_I... a tu?

“HAHA”. El meu mestre era un vell secall, quan em va entrenar. Digué rient-se.

_Tot plegat.... Has de desfer-te d'aquesta tensió. O no hi haurà manera d'ensenyar-te res de res.

_Què vols dir?

_Quina pregunta més ximple.... Escull. T'ho fas tu, tot sol allà entre els arbustos, mentre jo t'espero. O, podem fer-ho els dos, i s'ha acabat el tema.

Com? Respongué ell.

_Què pot ser ets ximple? O els nanoides traductors se t'han mort? T'ho diré més clar. O tenim sexe ara, o et masturbes sol. El que prefereixis.

Marco, s'havia quedat sense paraules. No estava gens acostumat que una dona fos d'aquella manera.

_P... però no podem. No... no està bé. Vull dir..., per tu està bé?

_Quines poca-soltades preguntes. No m'esperava gens que tinguessis prejudicis amb el sexe, com els putos Zornians. Ells també estan en contra del sexe d'esbarjo, els molt imbècils.

_Com dius? m'acabes de dir beat? Estàs equivocada, i t'ho demostraré..., va son-hi!

_Bé, aquest és l'esperit.

Es baixaren de l'aerolliscador, que quedà estacionat al mateix lloc.

_Espera, no necessitem... cap...

Anticonceptiu? Acabà la frase.

_Si... bé...

_Ets prudent.... M'agrades. Però ja els prenc des de fa molt amb regularitat. L'associació Pro-Gaia, me'ls dóna de manera clandestina. He viscut entre homes molt temps a la secció de reconeixement. Així doncs queda't tranquil, està controlat. I ara, va, abaixa't els calçons.

S'endinsaren entre els arbustos alts. La Ceil, es va traure el cinturó de l'espasa. Es va traure el gipó, deixant la vista una lleugera camisa blanca amb generós escot. Es va traure el cinturó dels calçons, es tragué les botes, i després els mateixos calçons.

En Marco, va fer el mateix. S'acostà cap a ella com un cavall en cel. Tot tremolant i amb la cara vermella.

_Estira't a terra.

_Et posaràs a sobre?

_Es clar que si.

En Marco, s'estirà a sobre l'herba, estrenyent-se la titola, per aguantar l'erecció al màxim. La Ceil, s'acostà, obrí les cames, i després d'humitejar-se el sexe amb saliva, es col·locà a sobre d' ell.

En un moment, ja estava a dintre d' ella. _"Això és surrealista. Fa un minut, estàvem parlant sobre el Domo, i a l'instant següent, estem follant. Aquest món és de boixos."_ Es va dir.

_Es pot saber què fas? Esperes que faci jo, tota la feina? Vols moure't d'una maleïda vegada?

_Perdó...

Comença amb algunes empentes suaus. De les que la seva ex, tant li agradaven. La Ceil, al principi, posava cara de poc interès, com si fos una feina avorrida, però que calgués fer-se per necessitat. Però quan en Marco, començà a augmentar el ritme, va veure com li canviava la cara. Intentava mantenir la mateixa expressió, però els petits panteixos, i la boca mig oberta, feien veure, que també començava a posar-li interès.

_ "HAHA..., mai falla" _ Es va dir en Marco, amb un somriure.

Al cap d'una estona, tots dos, ja començaven a suar. Els panteixos de tots dos, ja s'havien convertit en gemecs. La Ceil, s'havia tret, la resta de la roba que li havia quedat a sobre. Amb cada moviment dels seus atlètics

malucs, posava els ulls en blanc, traient la llengua de forma eròtica.

Els seus mugrons, són d'un color verd més fosc. Quina cosa més curiosa. Pensà en Marco. S'alçà una mica, i li'ls mossegà lleugerament.

En uns segons més, a la Ceil primer, li arribà l'orgasme. Molt intens, a jutjar pels seus crits, i per la tremolor de les cuixes i l'esquena. Uns segons després, sentí l'ejaculació de la seva parella, a l'entreuix.

Tots dos, van quedar estirats entre l'herba, mirant al cel format per núvols blanquinosos, el Domo a sobre i la silueta de les estrelles més enllà.

_I doncs? Com estàs?

_Tenies raó. Ara més tranquil. Podem repetir?

Primer hem de treballar una mica, noi. Quan haguem fet progressos. Pot ser ho podem repetir. I pot ser, et deixi posar-te a sobre. Va dir ella amb un somriure._ Va, hem de tornar a l'aerolliscador.

_Podem quedar-nos així una mica més? Sols una mica.

La Ceil, s'aturà a mig camí d'alçar-se. _Val_ Va dir. I es tornà a estirar. Es quedaren allà, despullats, fins al capvespre, quan veus de gent, segurament turistes, els obligà a vestir-se a corre-cuita i continuar el viatge.

Capítol 14

La caiguda.

Quant temps havia passat inconscient? Era de dia o de nit? Era morta o viva? Un cop més, la Milva no ho sabia. Podia sentir alguns xiuxiuejos al seu voltant. Tot sovint, obria una mica els ulls, i sols veia ombres, siluetes desenfocades de gent anant i venint d'aquí cap allà.

_Desperta't... Desperta't, és una ordre...!_Cridà algú tot sacsejant-la. El dolor, la deixava sense forces. Notava les ferides tirants a la cara. Coïssor. Però no tan sols això. Quant temps feia de l'última dosi d'Agent Blanc"? Tampoc ho sabia. La síndrome d'abstinència, tot just començava a fer efecte en ella. Fins aquell moment, havia cregut que no patia l'addicció. Que tan sols el prenia per passar l'estona. Havia cregut innocentment, que omplir-se d'aquella substància un dia si, i l'altre també, per passar les hores mortes al seu pis de luxe, no li podria produir el menor efecte. Ni tan sols, se li havia passat pel cap la possibilitat, gràcies al subministrament continu, que podia permetre's. Però en aquell moment,

era diferent. Li havien curat les ferides. Però també la mantenien allunyada de substàncies alegal·s.

Desperta't d'una puta vegada, maleïda desgraciada inútil...! Aquell cop, reconegué la veu. El coordinador General, en Milek de la Lluna Negra.

Obrí els ulls com va poder. Fins i tot les parpelles li feien mal. Es palpà les dents amb la punta de la llengua. Tornaven a ser al mateix lloc. Li havien implantat unes peces noves. Però alguna cosa no hi anava bé. El tacte era diferent. Les dents restaurades, eren artificials, juntament amb les genives.

_Espero que n'estigues orgullosa. L'has ben cagat un altre cop. No sols vas assassinar un dels nostres més importants informadors del quadrant 25. A més a més, alguns civils han vist com et deixaven feta una coca, amb l'uniforme dels Esquadrons. Saps la imatge que li durà això al cos? La por i el respecte, van units amb la nostra imatge. I s'ha posat en dubte per culpa teva. Sabia que no hauria d'haver confiat mai en una dona.

“Ja hi som un altre cop, amb la mateixa cançó”. “Igual que aquell cop, quan em degradaren a agent lliure.” Pensà.

_Però... senyor. Vaig fer, tot el que vaig poder.... Em vaig trobar amb Ceilia “La Serp”. Ningú em va informar del seu nivell real com a esgrimista...

_No em vinguis amb excuses. Si no coneixies el seu nivell..., hauries d'haver esperat reforços.

_Però... em va exigir resultat immediats, per satisfer al senyor Mörder.

_I quins resultats hi ha? Res de res. La reunió de la junta de la Corporació, es va fer fa tres dies. I he hagut de mantenir aquesta vergonya en secret. Al davant del mateix director. Què pot ser, saps la ràbia que me fa això? Hauràs de pagar. Totes les compensacions i privilegis, que t'hagi promès, queden anul·lades, em sents?

_Pe...però senyor. És... injust.... Altres agents lliures han comès errors més greus. Què em diu de les execucions massives sense permís de l'any passat? Al final, es van equivocar, i no prengué cap mesura contra aquells quatre homes....

_Com t'atreveixes a replicar-me? M'has fet acabar la paciència. Quedes acomiadada!

_Com diu? No pot fer això...!_Va dir, tot intentant alçar-se del llit on es

trobava estesa i connectada a la bossa de sèrum.

_Y un colló... Ja n'estic tip de tu. Fot al camp d'aquí, casa't i cria nens. Al cap i a la fi és la única cosa per a que serviu les dones. HAHHAHA! _Rigué maliciosament mentre se li girava d'esquena.

Senyor Milek...? Un homenet de la raça Hur, acompanyat per una infermera, una Bal, molt hieràtica i prima, aparegueren rere la porta, tallant-li el pas, mentre intentava sortir de l'habitació.

_Ahh, doctor. Es cancel·la l'operació. La pacient, ja no té diners per pagar.

_Però... senyor Milek, els teixits clonats, han començat a desenvolupar-se.

_M'importa una merda! Envii'ls a la planta de fertilitzant.

_Però..., però sense aquest, li quedarà una cicatriu enorme a la cara. Miri..., no hem pogut reconstruir els teixits totalment. I la seva mà, sols té l'implant cibernètic provisional.

_Bé..., si és tan bonegant. Operi-la de franc.

_Eeeeehhh, doooncs....

_Això em pensava jo.... I ara fora del meu camí.

Li tornem la seva roba? Preguntà la infermera.

_Pertany a la Corporació, igual que el seu pis, la seva moto-monocicle, conter bancari, drogues.... Queda tot embargat. Doni-li els draps d'algun mort, per que es vesteixi i faci-la fora.

No pot ser..., No pot ser..., No pot ser.... La Milva, intentà detenir-lo. Fer qualsevol cosa per impedir que li traguessin tot. Intentà llançar-se a sobre ell des del llit, però sense èxit. En lloc d'això, caigué al terra, aturant el cop amb la seva mà dreta, o al menys el que tenia per substituir-la. Encara no se'n havia adonat. Al lloc de la mateixa, veié una pròtesi de metall de mala qualitat, coberta de horribles micro-filaments formant músculs artificials, implantats a través de supurants ferides a mig cicatritzar, amb els nervis del canell i l'avantbraç. Era provisional, en teoria, però si no li pagaven una mà nova, i el tros de la seva cara, hauria de conformar-se, com feien la resta de gent del carrer.

Esperi per favor... Faré qualsevol cosa. El que sigui. Per favor..., Per

favor....

Prou! Fots pena.... Va dir, encara més emprenyat. Se li acostà un altre cop, i amb un cop de peu, tornà a fer-la caure al terra, mentre la infermera, intentava ajudar-la a alçar-se. El síndrome d'abstinència i el coma durant setmanes, l'havien deixat sense forces.

La Milva, no podia creure el que estava passant. Sempre la havien menyspreat, per ser una dona entre homes, fins que aconseguí acostumar-se. Però allò va ser massa. Havia treballat dur. Saquejat, assassinat i torturat... tal com volia en Milek. Sempre amb més intensitat que la resta, per que ningú dubtés mai de la seva vàlua. I en aquell moment, en un segon..., s'havia quedat al carrer. Com si tots els anys treballats, per oblidar d'on venia, haguessin estat tan sols un somni. Passà de la negació a la frustració, i en acabar, a l'ira, en segons.

_No oblidaré això Milek.... Més val que em matis ara i aquí. O un dia acabaré amb tu. Tornaré i em menjaré el teu cor podrit, el de la teva dona, el dels teus fills i fins i tot, el de la teva puta mare.

HAHAHA! Quin empatx de cors.... Va dir amb un somriure sorneguer.
_Això augmenta el meu interès en veure com te les apanyes al carrer. Si aconsegueixes sobreviure, enhorabona, et deixaré matar la rodanxona de la meva dona, al retardat mental del meu fill i la tarada de la meva mare. M'importa un colló. Sobre mi... t'estaré esperant... puteta. HAHAHHA!

Al cap de l'estona, la infermera li deixà uns calçons vells de color marró, amb una camisola ampla, grisosa i apedaçada. La roba d'un mort sense reclamar, dels que enviarien a la planta de fertilitzant. S'ho va posar tot, amb llàgrimes als ulls. Els calçons, li venien estrets, com si fossin malles, i amb els camals massa curts, un pam més curts, de com dictava la moda correcta. Sempre, aquella part de la peça, li havien quedat amagades amb les botes mosqueteres. Però aleshores, el seu únic calçat, serien unes espartenyas trenades d'espart. Fou al bany, per pentinar-se els cabells amb l'ajustada i tirant trena de tots els dies, quan el que va veure al mirall, la deixà sense alè. Des de la comissura dreta de la boca, creuant-li tota la galta, fins una mica per sota l'orella, lluïa una terrible filera de punts, que li deixarien sens dubte una cicatriu enorme. Tindria la meitat de la cara deformada per sempre. Ella que havia estat tan orgullosa del seu atractiu, i mortífera tècnica de l'"espasa espectral". Havia perdut una cosa i l'altra. Amb aquella mà, quasi sense tacte, ni moviment del canell, mai podria tornar a ser una esgrimista. Un altre cop, li vingueren ganes de plorar. Però aspirà amb força, empassà saliva, i tornà a substituir la seva frustració per odi i ràbia. No volia veure aquella deformitat. Així doncs, renuncià fer-se la trena, pentinat que sempre havia dut des que era petita, i es deixà els llargs cabells verd clars, tot solts a sobre les espatlles

i l'esquena.

Trucaren a la porta. Era el metge. _És l'hora._ Va dir, entrant al bany seguit per dos forçuts guàrdies de seguretat. Dos Bal, de dos metres d'alçada. _Ho sento jo..._ Intentà disculpar-se.

Tanqui la boca..., em sent? Li etzibà, la Milva amb menyspreu. Desitjà assassinar-lo també, en aquell mateix lloc. Escanyar-lo amb el llençol convertit en una corda. No podia, per culpa de la mà dreta i la feblesa pel síndrome d'abstinència que amb prou feines la deixava caminar en línia recta. Així doncs, tampoc era rival, per aquelles dos muntanyes fetes homes.

La portaren fins al carrer, per la porta del darrere del centre mèdic. Tancaren la porta de servici amb un cop fort rere ella. No sabia què fer, ni on anar. Passà les següents hores anant d'aquí per allà. Cada cop, trontollava i s'ensopegava més. El dolor era cada cop més gran, recurrent-li tot el cos. Braços, cames, ventre, cap.... Li faltava l'alè. Es recolzà sobre uns pilars grisosos i llisos, els quals adornaven el llindar d'un luxós club per destacats. L'havien dut al centre mèdic habitual de la zona alta. Però de sobte, havia deixat de ser lloc per ella. Els homes i les dones, que transitaven al seu voltant, arrufaven el nas fastiguejats tot mantenint la distància, al veure-la allà asseguda.

_Quin fàstic... aquest morts de gana, ho estan ocupant tot. _Va sentir._ La Milva, no va poder aguantar el somriure, entre les nàusees. Sempre havia cregut que comentaris com aquells eren justos. Però ara que l'atzar havia fet que li toqués a estar l'altra banda, ja no estava tan segura. Necessitava tornar a començar, però no sabia com.... L'ànsia d'"Agent blanc", la rosegava per dintre, i ja no podia moure's.

Que hi fas aquí? Fot al camp! Els socis s'han queixat. Fora, o et fotrem fora nosaltres, a cops de peu. Va dir algú baixant les lluentes escales que ocupaven el centre, entre els pilars.

La Milva, mirà aquell home, sense veure'l. Ja tenia la vista entelada. Estava totalment pàl·lida. L'home, es quedà palplantat allà, esperant una resposta. Era alt, amb els cabells tenyits de blau, engominats i pentinats cap enrere. Lluïa un gipó marró, amb calçons a conjunt, rivetats amb fil de plata i or. Duïa una capa curta de color carmí, guants de cuir negre i unes botes mosqueteres del mateix color. Es mantenia tot mostrat la seva impaciència, creuant els braços.

Un altra terrible contracció de l'estómac, li produí més nàusees. Acabà vomitant l'última cosa que li havien donat per menjar, avanç de fer-la fora, a sobre les botes d'aquell home, front ella.

Em cago en tot...! Mala puta...! Cridà pegant un salt per allunyar-se.

_Taüsen...,Taüsen.... Vine cap aquí. Ajuda'm a traure aquesta maleïda pocapena del carrer. Està fent-nos un espectacle.

_Kelor! Quin fàstic que fots.... Què t'ha passat? _Preguntà l'altre home, vestit de manera semblant, però amb una curta capa de color blau per la part de fora, i amb vellut groc per dins. Lluïa un petit barret, sense vora a conjunt, tapant-li sols la calvície.

_La filla de puta, m'ho ha vomitat tot a sobre les botes. Eren de cuir de Sauri-bou, de qualitat. Com me les hagi fet malbé, la mataré.... Porta un drap, aigua, sabó, el bot de cera i trau l'aerolliscador del garatge, anem a traure-la d'aquí.

_Sembla que està molt malament... Truquem algú?

_Què fas broma? Ens faran portar-la a l'hospital. Qui ho paga? Et sembla que té aspecte de tenir crèdits? Llancem-la de cap als suburbis, avanç que comenci a cridar l'atenció d'algú.

_Ahgggg. Odio la costa.

La vista ja la tenia enfosquida. Amb prou feines podia veure res. Tan sols notà com la duien cap alguna banda, com si fos un fardell. Després, moviment, i més tard, un cop de peu, i un altre cop de nassos al terra. Aquest cop, estava humit i feia pudor.

Aquí et quedés..., moret! Va sentir com li deia a una veu que s'allunyava, amb el so del motor d'un aerolliscador.

La Milva es quedà allà. Estirada a terra, sense moure's. Una hora, dos, tres.... Començà a notar fred. Les ombres creixien al seu voltant, ja arribava la nit.

Agafa-la va.... Sentí entre xiuxiuejos. De sobte, notà les plantes dels peus totes gelades. Ja no duia les espadanyes d'espart, que li havien donat. Li les acabaven de furta.

Un raig del sol reflectit a l'espill orbital, matiner, es colava entre les enormes agulles dels edificis a la llunyana zona alta, que treien el nas per sobre les barraques al seu voltant. Li arribà a la cara. La Milva, es trobava una mica millor. Els recargolaments, rampes i nàusees, havien remès una mica, i se li havia aclarit la vista. Però continuava sense tenir forces. S'alçà lentament. Les seves cames, amb prou feines li responien, així que al final es quedà asseguda al terra amb les cames creuades. Mirà al seu voltant. Es trobava al quadrant 30 dels suburbis. No era gaire bon lloc. De fet, un dels pitjors. Allà no hi entrava ningú. La policia no volia veure

aquell lloc ni en somnis, fins i tot els Esquadrons de la mort, sols entraven en grups de quatre, i sempre armats amb Llança Agulles.

Mirà un altre cop al seu voltant, era un carrer ample, desert tot i l'hora. Un rierol d'alguna mena de líquid negre i pudent, discorria pel mig, fins a un embornal proper, per on sortia vapor de les calderes al clavegueram, al nivell 1, per caldejar la calçada, allà a la zona alta.

La Milva rigué amargament. Havia somiat amb viatjar fins la ciutat orbital. A l'últim nivell de la ciutat, reservat tan sols per als destacats de classe més alta. Poder entrar en la torre de la Corporació, i estrènyer l'avantbraç del senyor Unterdrücker, el president, a la planta 500. Tot s'havia quedat en no-res. En menys que el no-res.

_Què et fa tanta gràcia?

Patí un ensurt. La Milva es voltà cap a la seva esquena, tan ràpid, que va perdre l'equilibri. Encara estava força dèbil.

Assegut sobre un contenidor per a les escombraries, va veure un home amb una mirada que podria qualificar-se com a fosca, lluint un mig somriure tort. Duia els cabells mal tenyits de blau, amb les arrels, mostrant ja el color verd natural. Intentava vestir de manera luxosa, però el gipó blau, els calçons a conjunt, i unes mitges també a conjunt, que duia, i que un dia haurien semblat maques, ara lluien desgastades i apedaçades. Era molt prim, mitjanament atractiu, i amb les ungles i els llavis pintats del mateix color vermell.

_Qui cony ets?

_Et sembla maca, aquesta manera de tractar el teu salvador? T'he injectat una mica d'“Agent negre”, i t'acabo de calmar l'ansia. Em dic Verkäufer. Es diu "gràcies", noia.

Era clar que aquell paio tenia alguna altra cosa al cap. La Milva feia molt temps que no vivia en un lloc com aquell, tot i així, recordava què era. No era tan innocent. Sabia que allà, ningú donava res de franc.

_Sé el que penses, Milva de la Vall Celest.

_Em coneixes?

_Aquí les notícies volen. Sabia que t'havien fotut una bona pallissa. Però no m'esperava que quedessis tan malament, i que a sobre, t'haguessin fet fora. Imagina't la meva sorpresa, quan t'he vist aquí estirada. Immediatament m'he posat a rumiar, i he vist una oportunitat pel negoci.

_Quin negoci?

_Bé, tinc un local....

_No penso treballar de guarda de seguretat.

_L'home va riure sonorament, mentre s'estrenyia el ventre.

_HAHAHA, quina gràcia. Però t'has vist? No podries ni aguantar un pal. Ets de l'escola d'esgrima "Ortodoxa", oi que sí? Sols saps lluitar amb la mà dreta. Un implant cibernètic, no serveix per això.

_Aleshores, què vols de mi?

_Bé..., la meitat de la teva cara, encara és molt maca, més que la majoria de les meves noies. I a molts dels meus clients... els agraden les atlètiques. Tipus... "dominàtrix".

_Vols que treballi de puta? Que fas broma? Sóc Milva "Espasa espectral". La millor esgrimista de totes les llunes.

_“Estimada...”, això era avanç. Qualsevol home, seria considerat un veterà al retirar-se d'aquest ofici. Però per a les dones, en aquest món..., és diferent. _L'home s'alçà del contenidor, i s'acostà cap a ella, movent els malucs com una meuca.

_T'ho diré ben clar. No penso acceptar-ho..., ja pots violar-me si vols, ets molt valent, ara que saps que no tinc forces.

_HAHA. Qui ha dit que volgués fer-t'ho jo, això? A mi no m'agraden les dones. Però saps que? no vas gaire errada, "estimada"... Jo també et parlaré clar. O treballes per mi, o et quedaràs aquí amb els rondadors d'aquest lloc. Aquest, tampoc els importarà que tinguis la cara marcada. Et sodomitzaran, et follaran, i després et deixaran seca d'una pedrada, i així, s'haurà acabat la història. O pot ser no. Fins i tot amb el cap aixafat, el teu cadàver serà del gust d'algun puto boig necròfil.... Aquí hi ha de tot, saps?

La Milva, va estrènyer els llavis, fins dibuixar una fina línia. Por ser no tenia cap altra opció? Es mirà el braç, una petita coïssor. Tenia una ampla ferida. No li havien injectat al coll. Ara lluía una ferida d'entrada. Havien fet servir un injector improvisat amb materials de rebuig. Quedà horroritzada. Allò podria haver-li contagiats qualsevol cosa.

_Et penses que correré el risc de treballar per un puto "marieta" com tu? en mig de les teves porques, arriscant-me a usar anticonceptius barats, si es que en tens, i acabar amb una fastigosa criatura, de ves a saber qui?

No gràcies!

_Quina educació. Ets una "homòfoba" del collons. Ho sabies? L'últim que em va dir "marieta" li vaig arrancar els collons d'una mossegada. Molt bé, tu t'ho has buscat. Aquí et quedes desgraciada. I perquè ho sàpigues, sempre dono anticonceptius a les meves noies. L'última que quedà embarassada, la vam cuidar entre totes. Maleïda meuca... Quan hagin acabat amb tu, si es que sobrevius, vindràs arrossegant-te a buscar-me, ja ho veuràs.

Dit això, alçant la barbata supèrbament, li girà l'esquena, i desaparegué en mig dels vapors de l'embornal, amb aquells caminar femenins, creuant un peu davant de l'altre, com si dugués sabates de tacó.

La Milva, es quedà tota sola un altre cop. Intentà alçar-se lentament. Estava completament desorientada. Sabia que hi era a prop de la costa. Però impossible saber en quina direcció. Ni tan sols la brisa del mar podia indicar-li-ho. Les cases i barraques, als suburbis, es construïen de manera tan caòtica, que no deixaven córrer l'aire.

Es va passar hores d'aquí cap allà. Encara li durava la dosi que li havien donat. Però començava a estar afamada. Havia vomitat l'últim que havia menjat, i les hores continuaven passant.

Seguí caminant fins on va veure més gent. _Si tinc sort, podré furtar algun crèdit, per poder menjar.

Hola noieta... Xiuxiuejà algú al darrere d'ella. Una mà enorme l'agafà per l'espatlla. Es va girar. Al seu davant, un gegant, amb la cara apedaçada amb un implant de diferent color que li cobria tota la zona esquerra. Sols tenia un ull. Duia els cabells rapats, i una remarcable deformitat, li deixava el llavi leporí.

La Milva, intentà desempallegar-se d'ell, amb una clau especial, que li van ensenyar a l'acadèmia dels Esquadrons. Però de sobte, aparegueren dos homes més des dels carrerons laterals, agafant-la per darrere, retorçant-li el braç, i immobilitzant-li les cames. Tot seguia una estratègia molt estudiada, per poder defendre's d'ella. La tiraren al terra i la immobilitzaren. Estava prop d'un accés de càrrega i descàrrega, per on s'accedia a un carrer més transitat. Així doncs, intentà cridar amb l'esperança que algú l'anés a ajudar. Ningú ho va fer.

Perds el tems "estimada". Uns botins, sobre mitges blaves, aparegueren al davant d'ella, amb la galta aixafada contra el terra.

_ "Verkäufer"!...._ Va xiuxiuejar.

Me'n alegro que recordis el meu nom. Aquest senyors, et faran recuperar el seny. Què pot ser no ho entens? Ets una ionqui. No tens on caure't morta. A ningú l'importes.... Et vaig oferir un bon tracte, i em vas escopir a la cara, mala puta. Pot ser un cop vas ser forta, no ho nego, però aquest temps ha passat. Amb aquesta mà, i aquesta cara... no ets res. Amb un sou, hauries aconseguit una vida més o menys digna. I un dia t'hauries pogut operar aquesta cicatriu. Ara no ets més que carn. Treballaràs per mi de franc, sols a canvi d'aquesta merda, que et donaré amb prou dosis, per mantenir-te conscient, i poder llepar-li-la, als meus clients. HAHHAH. Li digué mentre aguantava una petita ampolleta de líquid negre.

_Injecteu-la!

NOOO! Cridà. Per res del món volia tornar a suportar aquell fastigós injector, que havia usat, ves a saber qui.

_Espera, espera.... Sóc valuosa per als teus negocis. Sóc valuosa....

_Encara continues amb aquesta bestiesa de ser agent de seguretat?

_No! Jo..., sóc... sóc verge. Si..., sóc verge.... Mai he tingut sexe. Et podem pagar molt per mi. Però no em pots tocar ara.

Em prens per imbècil? Si ets verge, jo sóc el puto president de la Corporació Respongué escopint amb ira.

L'entravessaren la pell i la vena del braç retorçat a la seva esquena, amb una agulla buidada. Estava connectada, amb un petit tub transparent que havien omplert prèviament amb aquell líquid negre, de l'ampolleta, a base de xuclar per ell, fins omplir-lo del tot. Després un cop l'agulla havia trobat la vena, el sequaç bufà pel tub amb conter de no injectar-li aire des de l'agulla, per empènyer el contingut a dintre del seu cos.

La Milva, es relaxà de sobte. Era una dosi concentrada d' "Agent negre". El que anomenaven "Agent gris".

_Què tal "Estimada", no és millor que mai? Bé Senyors... endavant.

El gegant, deixà de mantenir-la contra el terra. Doncs ja no era necessari. Els tres homes, es llançaren a sobre d'ella, mentre en Verkäufer, mirava amb desinterès assegut a sobre caixes velles de materials, emmagatzemats en aquell carreró.

Una porta es va obrir en un dels accessos de servei en aquell lloc. Dos homes vestits amb uniforme de servei d'algun comerç, sortiren carregant un carretó amb més material, per deixar a la zona de càrrega i descàrrega. En Verkäufer, els mirà fixament. _Podeu mirar, però després

us cobraré_ Va dir amb veu melosa.

Dispensin... Van respondre, vermells fins les orelles. Donaren mitja volta, i s'entornaren per on havien vingut, donant un cop de porta.

La Milva, intentava desempallegar-se dels seus tres agressors. Però aquella dosi, la havia deixat estabornida. El gegant, li arrancà salvatgement els calçons. Pogué sentir com se li estripava la roba, com si fos de paper. Després un altre, la estirà de la camisola, fins estripar-li-la. Repetiren l'agressió amb la roba interior. Quedà despullada, bocaterrosa en aquell fred carreró, a sobre l'agua llardosa que discorria fins les clavegueres, i les zones dels canals de la ciutat.

_Va, tros de puta..., no et moguis. _Va dir, un dels sequaços més baixets i prim.

La Milva, mirava al Verkäufer fixament. Se'n recordaria de tot allò. I li ho faria pagar justament amb en Milek. Seria el segon de la seva llista.

_Maleïts sigueu.... Suportaré això... M'heu sentit? _ Xerrava sense forces.

Sense cap avís previ, el sequaç més prim, l'agafà pels canells, i estirant-li els braços cap endavant, la immobilitzà un altre cop, seient a sobre les seves mans. El gegant, es col·locà a la gatzoneta rere ella. Podia sentir el seu pudent alè al clatell. Allà mateix, entre les rialles d'en Verkäufer, la violaren els tres, per torns. Per darrere primer i després per davant.

Bé, ja n'hi ha prou. Va dir en Verkäufer després de dues hores. S'acostà cap a la Milva. Continuava estesa a terra, semi inconscient, amb l'anús ple de sang, i coberta d'esperma dels tres homes. Sabia que li quedava prou consciència, com per haver-ho sentit tot. Havia calculat la dosi adequada per assegurar-s'hi.

_Molt bé, benvinguda al club. Aquest ha estat el teu primer dia. Enhorabona. No et preocupis..., el sexe anal, sempre és dur al principi, després t'acostumes. Som-hi, carregueu-la, a l'aerolliscador. Que la preparin al club per demà a la nit.

Que hi ha del que ens has promès? Preguntà el gegant.

_Mira que sou avariciosos. Us pagaré a finals de mes.

_Però això era un extra... Tinc família a casa, i no hi ha menjar. Ens va prometre...

Uns he fallat algun cop...? Bé, teniu... Digué donant-los un cilindre ple

de crèdits, ficats en bosses de tela negra, per cadascun.

Un altre cop notava moviment. Tornaven a moure-la cap algun lloc. Algú li acariciava els cabells coberts d'esperma i brutícia. Cada cop que es movia, l'anus i la vagina, inflamats i sagnant, li feien veure les estrelles.

Necessitava pensar un pla. Però no tenia forces. Començà a pensar a llarg termini. Tindria que suportar aquell règim d'esclavatge, fins aconseguir alguna cosa que li permetés fugir de les drogues i d'aquell lloc de malson. Fugir per ella mateixa. No tenia cap dubte que acabaria sent lliure, i els donaria a totes el seu merescut. Però ho hauria de fer sense cap ajuda. La història de la seva vida.

Capítol 15

La reunió de les titelles.

El senyor Nutzlos, es mantenia assegut al seient del darrere del seu luxós aerolliscador. Aquell dia tocava sessió al senat. Sempre s'arrepapava al seient de cuir de Sauri-bou, mentre durava el viatge. Un home d'edat avançada, eixut, amb els cabells blanquinosos, els ulls fondos com un cadàver, i galtes xuclades. Vestia un luxós gipó marró fosc rivetat amb plata, calçons, mitges i botins a conjunt. Duia posades unes lents pinçanès, que es posava i treia contínuament, com un tic, quan es concentrava amb els seus pensaments. Al seu costat, el seu bastó curt favorit, de fusta dels escassos boscos de Calisto, envernissat de negre, amb una empunyadura de plata, amb la forma de la seva esposa, quan era més jove, amb una postura estirada i oberta de cames.

—“Com redimonis haurà organitzat la campanya electoral el senyor Unterdrücker? Hauran parlat sobre això en l'última reunió de la junta directiva de la Corporació?” — Es preguntà.

El senyor Nutzlos, tenia poques preocupacions. Tota la política, es duia realment des de la Corporació. El seu lloc de president del senat, era purament ornamental. La gent, en realitat ho sabia. —Pot ser per això, van deixar de votar.— Es digué.

Ara bé, els sufragis, encara existien, però feia quasi dos-cents anys, (el temps que feia, que durava la Corporació unida), que l'abstenció rondava el 98%. —“El sistema ja no funciona”.— Deia el senyor Unterdrücker. El senyor Nutzlos, havia sentit aquella frase molts cops. —“No puc estar més d'acord”.— Es deia sempre. —“Tothom sap, que la Corporació suplanta la política, per això deixaren de votar”.— Mentre continuava el seu viatge, es quedà embovat mirant una mica l'Onirovisió, al reproductor de la seva

luxosa cabina de l'aerolliscador.

La Corporació, designa els partits que es presenten a l'elecció, les seves polítiques, i les seves campanyes electorals. No paren de parlar de "Canvi", "Canvi", "Canvi"... , però en realitat, és tot una comèdia. Els destacats i la Corporació, no volen que canviï res, en realitat. El món, tal com està, ens aporta tots els privilegis que necessitem, sols a nosaltres.
Es va servir una copa de licor refinat d'arròs blau, del mini bar col·locat al reposa braços.

"*La Corporació, es preocupa per les seves necessitats. Contracti ara la nova assegurança mèdica, per sols cinc-cents crèdits, i tindrà cobert qual sevol accident laboral...*". Començà a dir l'anunci publicitari al canal d'Onirovisió.

El senyor Nutzlos, sempre somreia quan el veia. Traïen al senyor Unterdrücker, aprimat digitalment com uns cent Quilos, i al voltant de deu anys més jove. Sempre el feien posar al costat d'algun nen vestit amb parracs. Pura propaganda de la Corporació, per anunciar un altre dels seus productes, una assegurança mèdica que, fet i fet, ningú excepte els destacats podien permetre's. I després anava l'eslògan, que sempre li arrancava una riallada. _"*I recordi..., som aquí per vostè*"

Molt bon cinisme... Es va dir, donant un altre glop de licor d'arròs. Fos com fos... la branca mediàtica de la Corporació, bombardejava la gent dia i nit amb la seva propaganda, a tots els canals, principalment a les gegantines pantalles públiques que adornaven les façanes dels edificis de les principals sucursals de la Corporació, a les 3 llunes capital.

Allò, juntament amb els atemptats de bandera falsa contra els suburbis, accions, per cert, cada cop més salvatges, feien que la popularitat del president de la Corporació, pugés com l'escuma. A aquelles alçades, encara que es rebel·lés la veritable intenció de tot plegat, l'idolatraven tant, que ningú voldria creure-s'ho.

"*Les masses, es creuen veritablement que el sistema és l'única frontera entre ells i el caos*". Deia.

"*HAHAHA*" Va riure._ Maleïts siguin. No em fan cap llàstima. Que es facin fotre. I aquells imbècils de l'AS64L, encara més. Els odio. Si algun cop aconseguen canviar alguna cosa..., s'acabarà la bona vida._ Es va dir, duent-s'hi les lents pinçanàs a la comissura dels llavis.

"*Caos...*", "*Caos...*", diu la maleïda gent..., HAHAHA! De fet, el caos som nosaltres.... És Increïbles, tothom dient: "*Odio el sistema, però em conformo, perquè és el menor dels mals*". HAHAHA, ximplets..., moriu-vos

tots d'una vegada!_ Li cridà a la pantalla.

_Senyor Nutzlos, es troba bé? No hauria de beure tant. Si es presenta borratxo al senat. Què diran la resta de senadors? Li recriminà el xofer, amoïnat pels seus crits sobtats.

_Si es que hi queda algun despert.... Gràcies per la teva preocupació Egoron. Continua conduint, i guarda silenci una estona, vols?

_Si..., senyor.

El viatge fins al senat, durà un hora. Anaren per les carreteres del nivell superior de la ciutat d'UK. Era la part de la ciutat, més enllà del nivell 3 i l'ascensor orbital, a dintre de la ciutat orbital. Justament el mateix nivell, on es trobava la torre central de cinc-centes plantes de la Corporació.

"Massa temps". Pensà el senyor Nutzlos. L'ús de portals, estava totalment prohibit a tot el nivell, per seguretat. Allò, feia que el desplaçament fos lent i avorrit en la seva opinió, tot i que les carreteres en aquell nivell, mai suportaven una quantitat de trànsit gaire important.

Ja hem arribat senyor. Digué el xofer, mentre accionava el control d'obertura lateral de la porta del passatger.

Dos homes amb uniforme gris, i el braçalet blau amb el símbol de la Corporació de rigor, encarregats de la recepció del senat, s'acostaren mentre el senyor Nutzlos, s'esperava al seient de l'aerolliscador, que automàticament, havia girat 45 graus cap a la porta, per facilitar-li la sortida. El senyor Nutzlos, esperà impacient per que els homes arribessin, tot donant petits copets amb les seves cuidades ungles contra l'empunyadura del seu bastó.

Aquells homes, es col·locaren a la dreta i esquerra de la porta, i començaren a desplegar el fardell que un d'ells, carregava a l'esquena. Es tractava d'una llarga catifa blava feta de vellut. Col·locaren el gran rotllo de catifa, front la sortida de la cabina del vehicle, i començaren a desenrotllar-la. Mentre ho feien, el senyor Nutzlos, baixà trontollant. Caminava al mateix ritme amb el que els treballadores desenrotllaven aquella catifa.

Un tercer home, aquest cop de la raça Bal, completament calb, i amb les clàssiques pintures blanques a la cara per als treballadors d'aquell poble, encorbat, vestit amb una llarga túnica negra, s'acostà cap a l'aerolliscador, tot fent petites passes mentre es fregava les mans.

_Amo Nutzlos, quin magnífic aspecte té avui.... Cada dia el veig més jove.

Aviat, no necessitarà cap bastó. HAHHAHA.

Si..., si..., si..., moltes gràcies, senyor Speichellecker. Li digué, sense amagar el seu fastig al to de veu, ni tampoc l'embarbussament a la llengua típic de la borratxera.

Dos servents, li obriren les portes d'accés. Rere d'elles, una sala gegantina, amb una enorme estàtua de marbre rosa, representativa del fundador de la Corporació, feia 200 anys. Un paio amb barba i cabells llargs, vestit amb una túnica de senador, amb la mà esquerra, agafant un bastó llarg, i la dreta alçada cap al cel, com si intentés agafar el sol. L'estàtua, il·luminada per un raig de llum que s'escolava per una claraboia a la volta superior tota vidriada, era la primera cosa que es podia veure. A tots dos costats, es trobaven les escales, per accedir a les diferents grades del senat, depenent del nivell social al que els senadors representessin. Per als nivells més alts, es preniën les escales més ben cuidades, que conduïen a les grades superiors. El nivells d'en mig, conduïen a les grades mitjanes. I les grades inferiors, a les més baixes. Fos com fos, tots els grups eren representats per destacats d'un o altre nivell. Gent adinerada i benestant. Entre els senadors, no hi havia ni un sol treballador. El senyor Nutzlos ho considerava normal. Sempre fou de l'opinió que els treballadors, havien de treballar, obeir, i no ficar-se en política. Al menys, fins que els substituïren per necro-treballadors, com els que treballaven extraient cristalls, dels asteroides del cinturó. Cosa que esperava que la Corporació es decidís a fer algun dia.

Bon dia tingui, senyor Nutzlos. El va saludar el recepcionista tot ferm, rere una llarga taula de fusta fosca, amb la base decorada amb talles representant escenes mitològiques de l'època de les guerres de les races, col·locada als peus de la gran estàtua.

_Ja han arribat?

_No senyor..., vostè és el primer.

Com sempre.... Està molt bé que un destacat, treballi poc. Que la nostra classe treballi, és de mal gust.... Però, per l'amor de Zorn, podrien al menys, quan es tracti de política, alçar-se una mica més aviat, no? Protestà, amb petits copets del seu bastó al terra de parquet polit.

_Si, senyor.... Té tota la raó vostè.

Continuà el seu camí, no cap a les escales, en lloc d'això, es dirigí pel camí reservat pel president de la cambra. La cabina d'un ascensor, amagada a la base de l'estàtua, rere la recepció, amb la porta tallada al taló d'un d'aquells grans peus.

Bon dia tingui, senyor Nutzlos. El saludà la veu femenina, de la IA en la cabina de l'ascensor al reconèixer-lo. Les portes es tancaren, i l'ascensor inicià amb rapidesa el seu camí ascendent, pel forat tallat a l'interior de la gran estàtua, aturant-se al pis superior, a l'altura del cap de la mateixa.

Planta superior. Passi un bon dia..., senyor Nutzlos Va dir la veu. Les portes s'obriren, i rere elles, el passadís cap a la tribuna de la presidència, dissimulada rere la paret enganxada al clatell de l'estàtua, la qual separava la recepció de la resta de l'edifici. Allà, hi era la taula i la butaca des d'on es podien veure totes les grades de la cambra del senat.

El senyor Nutzlos, s'assegué a la seva encoixinada butaca rere la taula plantada al mateix temps, rere la balustrada que cerclava la tribuna. Es va quedar mirant una estona. La cambra ben il·luminada, sota els seus peus, era buida, solcada tan sols pel personal de manteniment, enlestint detalls per l'arribada dels senadors.

El senyor Nutzlos, obrí la consola integrada a la taula, i comença a fullejar els informes lliurats pels seus amos de la Corporació, a la pantalla hologràfica que s'obrí surant sobre la seva llibreta, oberta i preparada per prendre apunts.

Les grans portes de les vomitòries de les grades, s'obriren de bat a bat. Començaren a entrar els senadors, com nens d'una escola, tot acudint a classe. El seu xivarri era enorme, tot i tractar-se de ben poca gent. La cambra, estava dissenyada per allotjar fins uns mil cent deu senadors, però sols havien acudir al voltant de noranta. Coneixent-los, el senyor Nutzlos, sabia que aquell seria el total dels qui acudirien durant aquella sessió. No valia la pena esperar la resta.

Tothom començà a ocupar el seu lloc. La secció dreta, amb les butaques color taronja, pretenien allotjar tots els senadors d'alguna ideologia política, i l'esquerra, amb les butaques de color blau, els senadors d'alguna ideologia oposada. Quina era quina? Ningú ho sabia del cert, des de feia dos-cents anys.

Ordre! Cridà el senyor Nutzlos, donant tres cops, amb l'esfera d'acer de la mida d'un puny, a sobre la placa de fusta a un costat de la taula, per a què el so, fes saber a tothom que s'obria la sessió.

Els senadors, no es callaven. Així doncs repetí l'operació. Al cap d'una estona, per fi es va fer el silenci.

Els senadors, tots homes de mitjana edat, començaren a lluir cansats amb el transcórrer de les hores en les que s'allargaven es debats. Es debatia això..., o allò altre. Sols temes, prèviament permesos per la Corporació. Alguns, embovats, es quedaven mirant la volta a sobre els seus caps. Altres, jugaven amb les seves consoles informatives. Altres, simplement

es posaven a llegir llibres. El més ancià, mirava la flema que havia tossit al seu mocador, per assegurar-se, pel color, del possible empitjorament de la seva malaltia.

Quan arribava l'hora de votar, emetien el vot a la babalà, independentment del costat en el que s'asseguessin, pressionant la placa del vot electrònic de forma distreta. Quina importància tenia? El vot decisiu, el duia sempre la junta directiva de la Corporació.

_Y com a penúltim ordre del dia..., l'aprovació del pressupost per les noves mesures de... "cura del medi ambient a totes les llunes".

Somriures a tot arreu, mentre mantenien un comportament de normalitat fingida. Tots els senadors, presents i absents, tant com el president de la cambra, el senyor Nutzlos, sabien que a la Corporació, el medi ambient li importava un carai. Doncs el consideraven una ximpleria de la que sols es preocupaven, marrecs, bojós, borratxos i l'associació Pro-Gaia. La més odiada. Tothom sabia, que mencionar el tema a la cambra, era tan sols, per aprovar de forma encoberta, alguna partida pressupostària, destinada a finançar un altre atemptat de bandera falsa més. L'únic dubte que els quedava sempre, era on succeiria, i quan.

Com? Deu milions de crèdits? Cridà el subsecretari d'hisenda.

Es passaren la resta del temps, discutint, d'on es podria traure aquella quantitat.

El senyor Nutzlos, duent-s'hi tot rumiador, les seves lents pinçanàs a la comissura dels llavis, va saber de seguida, que un atemptat de bandera falsa tan gran, havia de ser sens dubte, la famosa fase 1, precursora de la temuda fase 2, aquella de la que encara no es sabia res.

Bé..., és molt simple, crearem un impost nou. Es cridà.

_Què diran els destacats?

_Per suposat, sols serà per nivells mitjans i inferiors, i per suposant, el treballadors hauran de pagar-ho també...

Això farà baixar la popularitat de la Corporació. Va dir el secretari de relacions públiques.

Senyories..., Senyories..., ordre...! Demanà el senyor Nutzlos, colpejant l'esfera d'acer, des de la seva tribuna. _Quan aquetes... "cures" comencin, la gent estarà tan espantada que pagaran qualsevol cosa.

_Però senyor Nutzlos. Mentre, com ens ho farem per finançar aquestes... "cures"? L'estat està gairebé en fallida. Recordi que per aquest motiu,

vam prescindir del poder executiu.

_És molt senzill, senyors..., una nova campanya de la por. Una campanya a tots els mitjans de comunicació, sobre d'injustícia, i el salvatgisme tant dels atemptats ja perpetrats per l'AS64L, com les..."cures" de la Corporació.

_I com ho pensa fer...? La reacció popular pels últims "atempt...", vull dir..."cures" de la Corporació, ja s'ha refredat.

Necessitem un esquer, per tornar a atraure l'atenció i encendre la por de les masses... Què opina de tot plegat el secretari de sistemes de comunicació? Preguntà.

Des d'una llunyana butaca, s'alçà un homenet, amb els cabells tenyits de blau, i blanquejades dents, que brillaven cada cop que somreia, molt semblant a l'aspecte del senyor Narziss. Es tractava del seu cosí germà. S'acostà al micròfon, instal·lat a sobre un petit Dron que surava en front d' ell.

Bé, tinc una idea.... Va dir. _Apel·lar a la compassió de la gent. Farem un programa a Onirovisió i Júpter-net. El reproduïrem tres cops al dia. En aquest, s'entrevistaran testimonis de la crueltat dels atemptats de l'AS64L. Sobre tot, ens centrarem amb els nens. Si estan mutilats... millor. Uns... vint o trenta testimonis de quinze anys o pot ser menys.

_Però l'AS64L, no genera tantes víctimes menors d'edat.

_Però les..."cures", de la Corporació sí. Usarem aquets. Per suposat, si ens cal més testimonis, ens els inventarem. Qui es pensarà que és tot fals? Tot i haver gent que ho dubtarà, la majoria, ho prendran com simples teories de la conspiració. Quan haguem acabat, fins i tot els destacats, estaran disposats a pagar el que calgui, per tal de estar protegits. Sols hem de repetir la constant: "No esteu segurs en lloc" i el mantra: "L'estat us protegeix".

Però... això és el que hem fet sempre. Vol dir que, funcionarà? Preguntaren.

_Sempre ha funcionat... Per què no ara? Sé que són molts diners, però l'única cosa que hem de fer, és augmentar la intensitat de la campanya.

Ho aguantarà la credulitat de la gent? Preguntà el secretari de relacions públiques.

_Es clar que si. La gent s'ho creu tot. Pot ser protestin una mica. Però res

que no puguem controlar. En el fons, es creuen que ens necessiten.

_No està gens malament. Votem la proposta del senyor secretari de sistemes de Comunicació.

Després d'uns minuts. Tots votaren a favor de la campanya mediàtica proposta. El senyor Nutzlos, pogué veure els resultats de les votacions a la pantalla hologràfica de la seva consola. Ràpidament, codificà les dades, i les actes registrades per les gravadores dels Drons, que pul·lulaven tota l'estona al voltant de la cambra. Així, poder amagar-ho tot en lloc segur, i evitar que pogués caure a les mans indesitjades.

_Bé, i ara per acabar. L'últim punt a l'agenda del dia. L'augment del sou de les seves senyories senadors, un 40%. _Indicà el senyor Nutzlos, a la fi. Rebombori i aplaudiments, ressonaren per tota la cambra.

El dia ja tocava a la seva fi. El senyor Nutzlos, esgotat, es dirigia lentament cap a l'ascensor, per tornar a casa. Quan s'obriren les portes, un jove secretari, a dintre de la cabina, aparegué front ell.

Senyor Nutzlos, un video-missatge per vostè. Va dir, donant-li un petit xip de memòria.

El senyor Nutzlos, arrufà les celles. Sabia de qui era. Es moria d'impaciència per consultar el missatge. Però no podia fer-ho allà. Era personal. El reproduiria a la consola del aerolliscador.

Egoron..., necessito privacitat... Em dispenses una estona? Li digué al xofer, mentre es tancava la porta lateral, i el seu seient tornava a girar 45 graus, per col·locar-s'hi en posició frontal.

_Sí senyor.

Mentre començava el viatge de tornada, el xofer va desplegar una mampara fosca, entre la part frontal i la del darrere del vehicle, insonoritzant totalment la cabina.

El senyor Nutzlos, connectà el xip de memòria, a la consola integrada al seu quadre de comandament. Es va desplegar una pantalla hologràfica, surant front ell.

_ "Molt de gust, senyor Nutzlos. Em dic Terako. Sóc l'agent d'intel·ligència, que sol·licità a l'estat, per indagar a la vida privada de la seva dona. Aquest, és l'informe de la rutina que hi duu cada setmana".

L'informe de l'espia, no semblava res de l'altre món. Tot era normal. Reunió amb les amigues. Viatges a la sala de jocs... Però de sobte, amb l'últim informe de les seves últimes sortides del mes, va posar els ulls com

un mussol.

“L’últim dia de cada mes, la seguim. I... no és fàcil dir-li-ho, però sempre acudeix al mateix bordell..., a la zona dels suburbis. Sempre hi va d’incògnit, però els nostres agents... han verificat que es tracta d’ella. Sempre acudeix a la cita amb... una altra dona. Una meuca del local...: ‘El Mont sinuós’.”

__Així doncs, era això. Aquest era el motiu pel que sempre estava frígida al llit...No li agraden els homes. __ Es va dir, amb les celles arrufades de ràbia.

Quan el pare d’ella i ell mateix, l’amenaçaren de forma vetllada aquell dia feia anys, per obligar-la a casar-se, ella, no podia ni mirar-lo a la cara. Tot i així, confià que amb el temps, arribaria a estimar-lo. Ara que sabia que era lesbiana, la seva esperança, després de tant temps, s’havia fet a miques. Havia començat a vigilar-la, per la quantitat de diners que es gastava durant les seves fugides. Cregué al seu moment, que es gastava els diners, ajudant l’associació Pro-Gaia. No eren cap secret els seus ximplers ideals ambientalistes. Però allò, va ser massa.

Confús, col·locà a la consola el xip de memòria, amb la posició d’enregistrament i començà a gravar la resposta.

__‘Moltes gràcies pel la seva feina. Aquestes... són les seves ordres: Aviseu l’“Associació en defensa de la moral Zorniana”. Passeu-li la localització del local, al pare Frömmler, indicant que es tracta d’un local on es practiquen ritus i “sacrificis” pagans. Indiqueu també de la meua part, que necessito que s’esperin uns mesos, o un any, per a que aquesta gent es confiï, i després executin tothom que hi trobin en aquell lloc, que no sigui destacat. Fi de la gravació’.

Va extraure el xip de memòria. Pegant uns copets a la mampara. Aquesta s’obrí des del costat del xofer.

__Envia això a la sucursal-abadia de monsenyor Vergewaltiger. Indica que necessitem que parli amb el pare Frömmler.

Si... senyor._ Va dir prenent el xip que el senyor Nutzlos, li havia passat des del seient del darrere.

Les portes del senat, es tancaren a poc a poc. Les llums, s’anaren apaivagant, després d’un altre dels escassos dies, en els que el senat es reunia. Els Drons de registre de les actes sobre tot allò tractat i debatut a la sessió, ja esborrats, per ordre del senyor Nutzlos, eren desats curosament, pel personal de manteniment, als seus estoigs, preparats per la següent sessió, encara sense data. Però entre aquells Drons, hi havia un diferent. Ningú se’n havia adonat. L’encarregat de manteniment que el

recuperà, tragué dissimuladament d'una ranura amagada al sistema, un xip d'enregistrament d'alta capacitat, que en teoria, no hauria de ser allà. Se'l va guardar a la butxaca de la granota, tot dissimuladament, mentre no teia els ulls de sobre de la resta del personal.

Com ha anat? Li preguntà el recepcionista, a les desertes instal·lacions del servei. Ja no mantenia la seva postura tan ferma, com ho havia fet, rebent al senyor Nutzlos a l'entrada del senat. Tot i així, continuava desprenent un aura de seguretat en ell mateix, com si ho tingués tot sota control.

Aquí està... Li respongué el treballador de manteniment.

_Ningú t'ha vist agafar el xip de memòria?

_No.

_T'han vist entrar aquí?

_No.

_Bé.

_Què hi ha de la identificació de destacat de nivell A, que em vas prometre?

El recepcionista, va adoptar una postura com d'agafar alguna cosa de la seva butxaca. De sobte, amb un moviment ràpid, li ruixà la cara amb un esprai al sorprès treballador, mentre es tapava el nas amb un mocador de tela blanca. El pobre treballador, intentà cobrir-se, però ja era massa tard. Aquella substància química, li havia arribat al cervell pel corrent sanguini. Entre convulsions, torçant la boca, i bavejant, es va desplomar com un pes mort.

Buffff. Odio matar treballadors. Ho sento... Però els que treballeu a la ciutat orbital, no sou gens de fiar. El poble revolucionari, recordarà el teu sacrifici..., estic segur. Va dir, posant una mà a sobre l'inert pit de l'home estirat al terra.

Després d'allò, el recepcionista recuperà el xip de memòria caigut al terra, i ho preparà tot, per que semblés que aquell home, havia mort per un vessament cerebral. No era cap destacat. No es podia permetre un bon tractament mèdic. A ningú li estranyaria, ni l'importaria. Ningú, es faria preguntes. En aquell món, la vida dels treballadors, no tenia cap importància.

Camarada Secretari General... Va dir l'Athoros, entrant al despatx d'en

Melor.

_Si?

_Un paquet per a vostè.

_En Melor el va obrir. A dintre, dos xips de memòria. Un d'alta densitat, i un altre més petit, amb un informe.

Ah. És del nostre agent número 2 a la ciutat orbital. Va dir.

_Espero que la gravació sigui millor que la del nostre agent a la planta 500 de la torre central de la Corporació.

_No t'amoïnis... camarada. Aquest cop, el suport és millor.

Escoltaren atentament l'informe previ del recepcionista.

Si, me'n asseguraré que es recordi el sacrifici d'aquest treballador. Es va dir en Melor, a ell mateix.

Capítol 16

Els bandits del desert.

Els dies passaren viatjant pel desert, rumb al nord. Descansaven pel matí, en aquells pàrams, i viatjaven per la nit. Sempre amb poca llum, per evitar cridar l'atenció dels bandits del desert. El so dels motors, era de les poques coses que li donaven son al Herel. Amb prou feines podia dormir, sempre amoïnat per si havia cridat l'atenció de mirades indesitjades. Com a mínim, la insistent lluentor al cel, feia dies que havia desaparegut.

Germà, quant falta per arribar a la Serra Fronterera Nord? Des que vam partir, que m'he quedat sense cobertura, no puc descarregar-me cap actualització del mapa. I la Carla està molt rara. Sembla deprimida. Es queixà la Helia.

_Sols falten tres dies més i arribarem a la zona deshabitada.

_Tens tu cap mapa?

_Me'l vaig descarregar avanç de començar el viatge.

_Quin paio tan llest...

_Sols tinc més experiència.

L'espill orbital, ja hi era al seu zenit, brillant al cel, no gaire lluny de la silueta de Júpiter, que traïa el nas per l'horitzó. La Carla, sortí de la tenda de campanya, feta amb trossos del Domo, regal que li havia fet l'ancià Sikel. L'havien lligat amb dos branques resseques d'un arbre mort no gaire lluny, clavades al terra, i amb una antiga paret pràcticament derruïda, que un dia formà part d'alguna edificació dels assentaments humans d'aquell lloc.

Tinc set. Va dir molt seriosa.

Au té... Et passa alguna cosa? Si no parles, no podré ajudar-te. Li xiuxiuejà la Helia.

Trobe a faltar al papa. Va dir amb la veu tremolosa, mentre s'asseia al costat de tots dos, fent bons glops de la carbassa buidada, plena amb el dolç líquid.

Jo també hi trobe a faltar el nostre. Va respondre la Helia, acostant-se cap a ella, per fer-li una forta abraçada.

_Vols dir el teu papa?

Ella era molt petita quan va passar Va interrompre en Herel. _El nostre pare _Continuà_ creia fermament que els Bioroides havíem de ser pacifistes, com ho havien estat els primers de segona generació. Deia que si no fèiem enfadar als humans, podríem viure mitjanament bé. "Els problemes els trobe qui els busca...". Deia sempre.

Aleshores vivíem a Kermos. Un dia, el nostre pare, fou a buscar feina per poder comprar menjar. Baixà al poble sense armes ni armilla deflectora, una gran imprudència. Es creuà amb un humà borrarxo, i pel sol fet de mirar-lo, li volà el cap amb el seu Llança Agulles allà mateix. Justament a ell, que no s'havia clavat mai amb ningú. Vaig tenir que endur-me'l jo mateix d'en mig del carrer, carregant-lo a sobre d'un carro. Vaig demanar que l'incineressin, però els maleïts Zornians, deien: "Els funerals, són sols per als humans". Per sort, una membre d'incògnit de l'associació Pro-Gaia, ens ajudà i amb un petit ritus funerari ambientalista, vaig soterrar les sendes a la part del darrere de casa. D'aleshores ençà, sempre vaig dur un petit medalló amb un pentàcul penjant al coll, com agraïment. Encara el duria si no fos, perquè els humans mel arrabassaren.

La meva mare, va contraure una forta depressió. Es quedava dies sencers, asseguda catatònica en front la finestra. Un dia la vaig trobar morta, asseguda allà mateix. Vaig incinerar el cadàver, repetint el mateix ritus que aquella dona em va ensenyar, i vaig soterrar les cendres en un altre clot, just al costat del pare. Una setmana després, vaig enganxar un

enginy explosiu fet amb nitrogen i glicerina, als baixos de l'aerolliscador del desgraciat que va matar al pare. Vaig calcular malament i l'explosió no el va matar, sols li arrancà les dues cames. Segurament, l'implantarien unes altres, i a sobre, li hauré fet un favor, permetent-li cobrar l'assegurança. Maleït sia...

Després d'allò ens vam mudar amb el vell Sikel, que ens cuidava quan els nostres pares tenien que sortir a treballar. I allà vam viure, fins que un dia vaig deixar la meva germana amb la meva ex parella, l'Iwin. I així que deixés de donar més feina al pobre Sikel. Tot plegat, per anar a fer un treball, que ens permetria omplir el rebost. Però ja saps... al final....

_Germà!

_Vols fer el favor de deixar de pegar aquets crits? Què vols?

T'has embovat als teus pensament un altre cop. No li feia falta tanta informació. Mira, s'ha adormit. Va dir, senyalant a la pobre Carla, morta de son, recolzada contra una pedra, a l'ombra de la tenda, per protegir-s'hi de la dura lluentor del sol reflectit a l'espill orbital.

Després d'un auster sopar a base de carn seca de rèptil, continuaren el seu viatge a tota velocitat, mentre l'espill orbital s'acostava al capvespre.

Aleshores, que penses que hi trobarem allà on anem? Preguntà la Carla encuriosida.

_És un oasi apartat. Es troba a la pròpia serra muntanyosa anomenada "Serra fronterera Nord". Pel que sé, a l'altra banda es troben les terres de foc. Una zona de gran activitat volcànica.

_I per què no hi ha ningú?

_A la Corporació, sols l'interessa la rendibilitat i el negoci. Aquell lloc, encara que ric en aigües termals, fa massa pudor de sofre, i sempre està cobert de cendra dels volcans des de l'altra banda de les muntanyes. Als turistes no els va agradar, i s'abandonà el projecte d'explotació. Però en diferents cercles, es diu, que a dintre de les muntanyes de la serra, existeixen enormes coves il·luminades per la llum de l'espill orbital, que s'infiltra per obertures fetes per la lava a l'antigor. Tot lliure de cendra, on la terra encara és fèrtil, i fa créixer un gran verger desconegut. El buscarem.

_ I tan sols tens això, un rumor que sentires a la taberna?_ Protestà la Helia, burleta.

_Avanç que em detinguessin, vaig fer algunes feines com a contrabandista. Alguns dels meus companys, venien fruita prohibida, que

era impossible que pogués créixer a cap altra banda de la lluna. A banda, eren massa poc fresques per que les haguessin dut pels portals. No, les havien transportat per terra. La seva procedència, estic segur que es troba a l'oasi de la Serra Fronterera Nord. Creu-me, estarà allà. A més a més...

Una gran explosió al lateral del camí que seguien, va desestabilitzar l'aerolliscador, interrompent la relaxada conversa. En Herel, intentà amb totes les seves forces fer-se un altre cop amb el control del vehicle, que acabava d'encabritar-se amb l'ona expansiva just a la vora, com si fos un poltre salvatge. Al final, acabà estavellant-se contra un monticle de sorra entre els arbustos baixos, a una zona on hi començaven a abundar les dunes al mig la terra quartejada. L'impacte els arrancà dels seients, com ninots de drap llançats per un nen capritxós. Afortunadament, els seus impactes, van ser esmorteïts per la pròpia sorra del monticle, que ja començava a convertir-se en una duna per l'acció del vent.

Què ha passat?! Què cony ha estat això?! Cridà la Helia. Carla s'havia posat a plorar. El pas pel desert sense cridar gaire l'atenció, havia acabat.

Amagueu-vos!_ Les urgí en Herel, quan va veure un Ala Delta polsinós i pintat de negre, que s'acostava des del cel. Eren els Esquadrons de la mort. _"Així que era això, la lluentor al cel. No han estat imaginacions meves. Ximple..., ximple..., tros de ximple..., no he vigilat prou"._ Es va renyar.

L'Ala delta es va acostar cap a ell a poc a poc, alçant un núvol de pols al terra.

_ "Ens acaba de disparar des de l'aire. Els Ales Deltas, poden moure's a velocitats de fins quatre-cents Quilòmetres per hora, i disparar a gran alçada. Segur que encara no deu haver sentit el soroll dels motors quan arribà l'impacte. Estic segur que no ha vist amb detall els ocupants. Si les noies s'amaguen, em sembla que puc distraure'l" _ Rumià. _Quedeu-vos amagades, i no us moveu per res del món._ Les va dir acostant-se cap a l'Ala Delta, ja posada al sorra, del que encara no hi havia sortit ningú.

La Carla i la Helia, s'amagaren rere el monticle, a sobre del qual, el núvol de sorra en suspensió que s'havia format, començava a calmar-se rere l'impacte, juntament amb l'escàndol dels motors de l'Ala Delta.

Es mantingué ferm i immòbil a mig camí entre el monticle i l'aparell volador, que continuava sense donar cap senyal de vida, tot agafant la daga que la Iwin li havia donat avanç de sortir, amagant-la rere la esquena.

La comporta corredissa de l'Ala Delta s'obrí a poc a poc, després que l'hèlix del darrere, deixés de pegar voltes. De la cabina, saltà al terra un

home. Anava vestit amb botes mosqueteres, calçons, gipó i una capa amb les vores rosegades, que incloïa una caputxa amb la que se protegia de la lluentor de l'espill orbital ponent. Tot plegat, d'un color desconegut, per la quantitat de sorra que hi duia a sobre.

"Això és pitjor del que em pensava, un agent lliure". Es va dir en Herel, aclucant els ulls. El paio era llest. Havia aterrat amb la lluentor de l'espill orbital a la seva esquena. S'apropà traient-s'hi les lents de pilot que duia tapant-li pràcticament tota la cara. En Herel, el va reconèixer de seguida. Era el mateix agent lliure que el va detenir el primer cop. La cosa pintava malament. Un agent lliure, dels modificats genèticament a la divisió Anti-Bioroide. El que més odiava. Per la seva culpa, s'havia passat tots aquells anys a la presó.

_"Vaja..., vaja..., vaja. El senyor Milek, m'havia enviat fins aquesta lluna per detenir el fugitiu de la famosa fugida del dirigible 5 de reconeixement. Qui anava a sospitar que series tu, benvolgut amic ximplet. Sols un Bioroide idiota, se li acudiria fugir d'aquell transport, i tornar a la seva reserva natal, deixant tant de rastre."

_"Com et va la vida Bèlorek? Feia molt temps que no ens veiem. Me'n alegro de tornar-te a trobar. A la fi podré tornar-te les tortures i les pallisses amb escreix."

_"Vas fugir amb una nena. On és?"

_"La vaig vendre."

_"Puto mentider...! Em sembla que hauré d'arrancar-te les ungles un altre cop per fer-te parlar. Maleït monstre."

"Va, prou de xerrameca i posat en guàrdia". Va dir en Herel, ensenyant la daga, mentre encerclava al seu adversari, com un llop alerta, preparant-se per atacar.

_"De debò et penses que pots vèncer a un esgrimista expert, amb aquest ganivet de nyigui-nyogui?"

_"Pot ser oblides que..."

"Què? Pot ser, pots descarregar-te un software d'esgrima per poder igualar-me, amb la vostra famosa... interfície neural? Endavant...! Oh! espera...! no hi ha cobertura aquí, oi que no? Ah..., és una veritable putada quan passen aquestes coses, oi?" Va dir amb un somriure sorneguer.

En Herel, encara no se'n havia adonat.

"Merda, hauria d'haver-me descarregat un software d'especialització física, avanç de sortir. Ximple..., ximple..., ximple..." Es va renyar un altre cop. _Així... que aquest era el motiu pel que em guaitaves des de l'aire, durant tant temps. Estaves esperant que em quedés sense cobertura.

_Ets molt perspicaç.

_Però t'ha sortit malament l'aposta... Ja em vaig descarregar un avanç de sortir, des de l'accés a l'estació dels portals.

_Un altre cop, ets un puto mentider! Puc llegir la cara que acabes de fer. Sé perfectament que no t'has instal·lat res. Estàs indefens davant meu. Ets tan imbècil, que ni tan sols t'has molestat a instal·lar-te un software, per poder mentir millor. Com redimonis algú com tu, va poder fugir de les cel·les, i a més a més aconseguir sortir de Gaia? No puc entendre-ho. Deu haver estat sort.

_Serà que el teu Déu de merda, em va ajudar.

_Com has dit!?

_ "Nova estratègia. Aquest paio, és un fanàtic religiós. Si aconseguixo traure'l de polleguera tocant-li el punt feble, la seva religió, pot ser pugui aconseguir fer-li cometre algun error durant la baralla. La histèria, no ha estat mai gaire bona consellera durant un enfrontament"._ Va pensar.

Puto blasfem.... T'empassaràs les teves paraules. Va respondre, canviant de sobte cap a una expressió salvatge, desembeinant la seva espasa, que a diferència de la resta d'ell, estava perfectament neta, i amb un polit sistema electrònic.

_Veig que no usaràs cap Llança Agulles.

_No sóc tan ximple. Des d'aquí veig la teva armilla deflectora dissimulada.

De sobte, una petita lluentor cridà l'atenció d'en Herel. Es va fixar millor, fent servir el zoom a la seva visió digital. Quedà sorprès. En Bèlorek duia lligat a l'empunyadura de l'espasa, el medalló amb el seu pentàcul. Era el mateix que li arrabassà quan el va detenir. Se'l havia quedat com a trofeu. Si aconseguia acabar amb ell, podria recuperar-lo.

El Bèlorek, se li llançà a sobre a una velocitat esfereïdora. Al principi, en Herel podia blocar-lo fàcilment, gràcies a la seva velocitat també sobrehumana. Però els atacs, eren sempre encadenats per altres, més altres, més altres. Cadascú d'aquest, més precís que l'anterior, corregint cada cop més errors. Amb tots els seus punts febles, perfectament

defesos, en Herel tan sols podia blocar. De mica en mica i sense adonar-se'n, anava perdent terreny. Els problemes per poder defendre-s'hi, anaven fent-se cada cop més evidents. _"No és cap aficionat"._ Es va dir. Doncs ja l'estava obligant a retrocedir. Diversos cops, l'extrem incandescent de l'espasa, li passà a prop del coll, i el pit. Tenia raó. Aquella daga, no era un arma adequada. Ja començava a cansar-se, però el seu adversari, tot just començava a suar tot i aquella calor.

_Em sembla que el pla de posar-lo histèric no està resultant com em pensava.

_Què et passa? Ja no pots més? Que pot ser t'estàs adonant del veritable poder d'en Zorn? Zorn... és tot poderós..., tot pietós..., tot omniscient....

_ "Bueeeeeeno". Et posaràs a resar ara, o alguna d'aquestes bruixeries dels collons?_ Li preguntà burleta. Odiava, quan els fanàtics es posaven a alligonar a l'estil "piu arrogant" .

Maleït, et tallaré la llengua! Se li tirà a sobre com un raig. En Herel, intentà apunyalar-lo a les costelles, però en Bèlorek, fentà hàbilment cap a la dreta, evitant la fulla.

Com a resposta, en Herel va rebre un cop a l'espatlla, desequilibrant-lo. Caigué al terra. Un segon després, notà l'espasa del seu adversari entravessant-li la panxa. Notà la terrible cremor de l'espasa als budells.

_Estàs acabat, maleït monstre blasfem.

En Herel, encongint i estrenyent-se la panxa, va perdre la daga. Li quedà a uns passos d' ell, a sobre la sorra. Podia veure-la, però no tenia temps d'agafar-la, estava exhaust. El seu cos, sense haver-lo pogut pre programar, no podia mesurar-s'hi amb el d'un experimentat lluitador, genèticament modificat per poder enfrontar-s'hi amb essers com ell.

En Bèlorek, amb tota la tranquil·litat i arrogància del món, se li acostà, disposat a donar-li el cop de gràcia.

Unes últimes paraules.... Va demanar en Herel, molt seriós, i amb rostre de penediment.

_Endavant...

_ "Acercate per favore e morire."

_Què dius?

“Acercate per favore e morire.”

No t’he entès. És alguna classe d’idioma secret per a vosaltres, els monstres? En Bèlorek, s’acostà més. En Herel, tornà a repetir aquelles paraules en italià, l’idioma de la Carla.

*“Acercate per favore e morire.”*_ Cada cop que ho repetia, en Bèlorek s’acostava més, fins que el va tenir just a sobre, amb expressió interrogant.

He dit: “Acosta’t per favor, i moriràs”! Tros d’Imbècil! Tot seguit, li va llançar un grapat de sorra a la cara, desprotegida de les seves ulleres que continuaven a sobre del cap des d’una estona avanç. Li va entrar sorra als ulls, irritant-li’ls terriblement. S’apartà d’un salt. Va intentar entravessar-lo a cegues, però ja era tard. En Herel, ja s’havia mogut, amb totes les energies que li quedaven, per arribar fins on era la seva daga.

Maleït siguis! Va sentir. Agafà la daga i es girà. Començà a córrer cap al seu oponent amb ella per davant, com si fos la banya d’un bou. Aquest, la intentà esquivar. No es va moure prou. Tot i així, la daga que podria haver-li entravessat el pit, va acabar entravessant-li el braç esquerre.

En Bèlorek, xisclant, va respondre fent caure al terra al Herel un altre cop, amb un bon cop de genoll just on tenia la ferida. El cop, li va fer veure les estrelles, mentre un raig de sang li sortí de la panxa, com si d’un guèiser d’aigua vermella ejectada amb força, es tractés.

En Herel, rodolà per terra en direcció contrària. Amb prou feines podia moure’s ja. Aquell cop havia estat massa fort. La ferida li feia perdre cada cop més sang. Notava els calçons humits i ja tenyits de vermell.

Maleït monstre fill de puta...! Pagaràs per això. T’entravessaré com si fossis un sauri-pollastre! Va dir. S’arrancà la daga com si res. S’acostà al Herel mentre la sang li regalimava des de la punta dels dits fins la cama, deixant empremtes vermelles a la sorra a cada pas, per la sang que se li acabava acumulant a la sola de la bota.

Fes-te fotre... Xiuxiuejà en Herel amb les seves últimes paraules, estirat de panxa en l’aire.

_AAHHH! Es va sentir. Eren crits de noies joves. Venien de l’altra banda del monticle. En Bèlorek, de sobte alçà el cap, i un segon després, tot havia acabat. Un dard de fusta sorgit del no-res, li va entravessar el crani per l’ull dret fins al clatell. La sang li ratxava per la conca ocular a borbollons. En mig de convulsions es va desplomar a sobre d’en Herel, com si li haguessin llançat un sac amb pedres.

_UUUFFF! Cridà, quan va rebre tot el pes a sobre la ferida.

Germà! Va sentir.

Els crits d'avanç havien estat cosa de la Carla i la Helia. Pot ser l'havien protegit? Al terra com estava, i sota un cadàver, intentà mirar per sobre del seu cap. Va veure les noies en mig de desconeguts. Un d'ells, duia el que semblava una ballesta feta amb fusta vella. Anaven vestits amb roba apedaçada i mal cosida de cuir de sauri. Protegits amb capes tan desgastades, que amb prou feines es podien reconèixer com a tal. Als seus cossos, abundaven els implants cibernètics, desgastats, polsinosos, envellits, o trencats directament. Eren els bandits d'aquella part del desert. Però, alguna cosa no tenia sentit al cap d'en Herel. _"Per què ens han volgut ajudar? els bandits traeixen qualsevol, fins i tot per una mica d'aigua. Són gent molt perillosa". _Pensà pe a ell mateix.

Un d'aquells bandolers s'acostà. Era un paio enorme. Pot ser més de dos metres d'alçada. Tots dos braços eren cibernètics. Duia una llarga barba trenada, que li arribava fins al descomunal pit. Duia el cap rapat, cobert amb uns estranys tatuatges cobrint-li la calba. Cobert, per una capa de tela de xarpellera, amb un forat al costat de l'esquena, per on es deixava veure el mànec d'un enorme mandoble, que semblava saber fer servir, tot i els seus implants.

Agafà el cadàver, i amb una sola mà el va deixar al costat d'en Herel, mentre escopia a sobre les restes. _Fastigós cuc del govern...._ Xiuxiuejà ensenyant les podrides dents.

No duem res a sobre.... Sols som viatgers. Aquesta daga és tot el que tinc. Te la regalo, amb l'Ala Delta d'en Bèlorek. Però no vengeu les nenes. Estan malaltes. Les van contagiar una venèria. No..., no... no traureu ni un crèdit. Va dir en Herel, tot esvarat.

HAHAHA! Rigué aquell homenot.

Ets molt mal mentider. Però no t'amoïnis, ens han pagat per que us traguem d'aquí. Si no ho acomplíssim, la nostra reputació com a mercenaris, es veuria afectada. I això es dolent per al negoci... Va dir amb una veu gutural.

Bandolers a sou? No ho havia sentit mai.

_ L'associació Pro-gaia paga bé. És més còmode que assaltar als pocs viatgers que es troben per aquests camins desolats. Però tens raó en una cosa. Ens quedem l'Ala Delta. HAHAHA.

_Bé. Com vulgueu.

HAHAHAHA....Nois, és tota vostra! Cridà.

Del no-res, va aparèixer un exèrcit de esparracats. S'amagaven rere les dunes, els monticles i fins i tot, sota la sorra, fent servir les seves capes i indumentàries com a camuflatge. S'havien acostat d'amagat durant la baralla. Com animals famolencs, es van llançar a sobre del vehicle volador, entre crits de goig. Amb un cop de palanca, forçaren la porta corredissa. Van entrar tots en massa a la cabina. L'Ala Delta, es sacsejava pels moviments tan salvatges a l'interior. Poc després començaren a traure coses. Pertinences de valor, roba, armes, consoles.... Una mica després començaren a traure peces. Estaven desballestant l'aparell a una velocitat esfereïdora. En menys de mig hora, sols quedà la carcassa, que també van desmuntar tallant-la amb unes cisalles, que un dels bandits duia amagada en una motxilla a l'esquena. Començaren a carregar tot als carros tirats per Sauri-Bous de la mida del pacífic Sasbun. Aquells essers, havien esperat tot el temps coberts amb trossos d'algun Domo, de la mateixa manera com en Herel havia fet, front les portes de poble de Kermos.

Avui ha estat un bon dia. La Tecnologia del govern, valdrà el seu bon preu al mercat negre. HAHAHA. Un bon plat de menjar per la família. Va dir l'homenot, mentre encenia una pipa de metàl·lic filtre llarg, i es posava a xuclar volutes de fum negre.

Què fareu amb nosaltres? Preguntà en Herel, mentre la seva germana l'ajudava a alçar-se.

L'associació Pro-Gaia, en ha dit que ens pagaria per protegir una nena d'uns deu anys i un Bioroide, fugits del transport de presoners del dirigible 5 de reconeixement a Gaia. Sou vosaltres, és evident. Senyalà la Carla amb la pipa.

Us durem fins "La llavor". De sobte, una veu va interrompre l'homenot. Era algú totalment diferent a la gent que hi havia allà.

Una noia. Duia una capa amb caputxa per cobrir-se. Aquella peça de roba, semblava teixida completament amb tiges seques d'arbustos, de manera que quedés com un teixit resistent. Encara podia veure's alguna resta de fulles, enganxades en alguna d'aquelles tiges. Aquella jove, semblava de mida mitjana. Per les vores de la caputxa, treien el nas els seus cabells de color verd fosc, quasi negres, trenats amb l'ajuda de tiretes fetes amb espart. Era una noia prima i atractiva. Un atractiu natural, més aviat feréstec. Es mantenia la cara protegida tot el temps a l'ombra produïda per l'ampla caputxa. S'acostà cap al Herel. Es descobrí esplai, ensenyant el rostre. Era la Mers, amb els ametllats ulls de l'àmbar més intens que hagués vist mai. Duia un parell d'arracades fetes d'os, penjant-li de les

orelles, entre mig dels cabells trenats. Es va creuar de braços. Rere la capa, es podia veure com vestia un gipó i calçons marrons, rivetats amb fil verd. A sobre el gipó, cosit a prop del pit, un emblema dibuixat. Un pentàcul de color verd. Un cinturó de tela subjectava els calçons, ple amb gran quantitat de bossetes lligades al voltant. No duia cap arma aparentment. Tampoc calçava botes, ni mitges. Els seus peus descalços, estaven protegits de la sorra calenta, per uns socs de fusta com si fossin espadenyas, lligats als peus amb tiretes d'esparg, que s'encreuaven al voltant dels turmells, els talons i els dits.

_Us durem a "La llavor". Aquesta gent no sap on es. Ens deixaran a meitat del camí. Després, jo seré qui us guiï.

_Què és això? Anàvem cap a la "Serra Fronterera Nord".

_ "La llavor", es allà.

_Per quin motiu voleu protegir la Carla? Com heu sabut d'ella?

_L'associació Pro-Gaia, va rebre una petició del secretari general de l'AS64L. Li deuen un gran favor a un tal... Marco. De fet, tots li devem un favor, sembla ser. El camarada Melor, considera un favor personal, recuperar i protegir la filla d'aquest. I responent la teva pregunta de com vam saber que hi serieu aquí... Va ser gràcies als agents a Kermos. Ens van avisar que havíeu comprat un aerolliscador, i us dirigíeu cap al nord. En aquesta direcció, no hi ha res més. Sols vam necessitar demanar als bandits que vigilessin el lloc.

_Has dit Marco...? Aquest és el papa... _ Va intervenir la Carla._ On es?

_Ha preguntat, "on es"...

_Gràcies per la traducció. Però no la necessito. Duc AX20 al cos.

Bé, petita, responent això, no ho saben. Sols sabem que està protegit per l'AS64L, i que nosaltres hem de protegir-te. No t'amoïnis estimada... A "La llavor", estaràs bé. Podràs esperar-lo allà._ Va dir clavant un genoll al terra front ella, que se li havia presentat a sobre, a corre-cuita, per saber més.

_Vaja, quines coses, oi? Ens pensaven que tan sols era una nena humana, i ara resulta ser, que el seu pare és un heroi de la revolució. _ Va dir la Helia, sorpresa.

La misteriosa jove, va atendre les ferides d'en Herel, allà mateix. Li deixà la ferida a l'aire. La rentà amb aigua d'una recargolada carabassa buidada. Va taure uns polvets porpres, que duia en una de les bossetes lligades al cinturó, i els va barrejar amb l'aigua, fins que es tornaren d'una pasta

negra. Els va aplicar a sobre la ferida d'en Herel. Al cap d'una estona, va deixar de sagnar. El dolor va nimbar.

_ Ets ciber-metge?

_No, però les herboristes de l'associació Pro-Gaia, coneixem remeis per reactivar els nanoides dels Bioroides, i fer que puguin auto regenerar-se, tan bons, com els remeis per enfortir les defenses de l'organisme d'un humà.

Lentament i amb l'ajuda de la seva germana, es va tornar a posar d'en peus. El van conduir fins un dels carros dels bandits, per poder sortir d'allà. El seu aerolliscador, havia quedat inservible.

Espereu un moment Va dir. Es va voltar lentament, per acostar-se al cadàver d'en Bèlorek, que encara jeia allà. S'agenolla al costat d'ell, agafà l'espasa mig soterrada, que encara mantenia agafada amb la mà, a sota del seu cos inert. Li va traure també la beina del cinturó. Embeinà l'espasa. Es la va lligar a la seva pròpia cintura. Va deslligar el medalló, i se'l va penjar al coll. Mirant el cadàver fixament, li va xiuxiuejar amb un somriure: _"Fanàtics religiosos - 0, Ateus - 1"._ I així s'allunyà d'allà, deixant el cadàver per a la sorra i els carronyaires.

-----HO SENTO, PER LA LICÈNCIA D'AQUESTA OBRA, ARA LA TÉ UNA EDITORIAL. LA PODEU COMPRAR SANCERA
AQUÍ: <https://www.editorialgamberra.com/producte/gaia-dorment/>